

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Novum Gratiae Prodigium: Sive Vita Venerabilis Matris,
Sororis Joannæ à Jesu Maria Monialis Præcipui D. Claræ
Coenobii In Bvrgos**

Ameyugo, Francisco de

Coloniæ Agrippinæ

Liber IV. De Vita Sor. Joannæ à Jesu Maria In Religioso Et Claustrali Statu.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37120

LIBER QUARTUS
DE VITA
SOR. JOANNÆ
à JESU MARIA in Religioso & Clau-
strali statu.

CAPUT I.

*De Novitiatu Sponsa Christi. Divina
Majestas eam à gravi tentatione
liberat.*

*Religiosam
vitam am-
plecti est in
certamen
descendere
& cur?*

SÆculum deferere, Claustralem
statum amplecti ac inchoare, est
Eusebii Emisseni opinione tan-
tundem, atque in campum arenam-
vè ad cruentum ineundum certamen
descendere. In statu cœnobitico sem-
per ad majorem perfectionem & san-
ctimoniam contenditur. Hostis por-
rò Tartareus id nulla ratione pati po-
test. Hinc summo livore atque in-
vidiâ persequitur eos, qui in Asceti-
cam vitam velut, omnium virtutum
universitatem, se conferunt, quan-
doquidem in Monasterio ars DEO
serviendi eximè condisci potest. Stry-
gius hic hostis, ut D. Basilus loqui-
tur, idem prorsus agit, quod stultus
ille, qui solem oderat & quàm ma-

ximè averfabatur, cujus etiam radios
parieti illisos lapidibus impetebat,
quia sol eïpsum attingere ei; nocere
non poterat. Ita planè Apostata Spi-
ritus cum Cœlo rationem quoque
perdidit, perseveratque ut amens ac
delirus in suo malo proposito, aver-
sione atque odio, quod in Creato-
rem suum concepit. Quandoqui-
dem ergo attingere Altissimum eun-
demque lædere ei non licet, satagit
unicè in imagine DEI homine, ac po-
tissimum Religiosis Claustralibus
tanquam præcipuis, æstuantem vin-
dictæ cupidine animum refocillare ac
refrigerare. Notam hanc perspe-
ctamque alioquin veritatem ipsis ex-
perimentis ante alios condidit no-
stra Venerabilis Sor. Joanna à JESU
MARIA.

Versipellis veterator Dæmon
haudquaquam moratus, primis ini-
tiis primæque ejus Novitiatus nocte
bellum ei indixit, caputque animi ejus
muni-

*Primâ No-
vitiatu no-
cto Domon-
ad Religio-
sam vitam
deferendam
solicitat Jo-
anna.*

*Unde illa
plurimum
turbata &
anxia.*

munimentum obsidere: tela, machinæ ac arma ejus, & assultuum instrumentum erant notabili è fraude, arte veteratoriâ compositæ insurrectiones, dum nimirum simplicem Joannam testè aggreditur sub velo ac specioso prætextu singularis gratiæ, quæ ei DEUS in sæculari statu contulerat, ac per hoc palam ostendebat, quàm ei grata fuerit antea vitæ ratio, ut plures alias noxias suggestiones præteream, quæ sociatæ prioribus conjunctis viribus animam ejus acerrimè oppugnabant, subque involucro majoris boni eam instigabant, ad Religiosam vitam cum veste exuendam. Ejusmodi veneno Virgineum cor usque adeo serpens antiquus infecerat, obturbârat ac enervârat, ut inter sacrû saxumque, ut dicimus, hærens animus anxiâ dubietate scissus, in neutram sese partem resolvere, nihilque statuere posset. Erat eodem plane tempore in eo Sacro Patthenone Novitia Nobilis Domina Anna Maria de Hermosilla, de cujus vitæ sanctitate alia confici posset historia. Nobilis hæc Domina pariter maritata fuerat, dumque cum Viro suo in Rioja moraretur, advenit ad Civitatem Burgensem, invisit Sacrum Crucifixum, ac deinde Joannam nostram adiit ad colloquendum cum ea, tunc etiamnum adhuc Conjugio innexa, Ut igitur ambæ mutuo in conspectum venêre, Domina Hermosilla ad Joannam nostram ait: Amica mea charissima, bona tuæ Charitati nova nuncianda affero. Ambæ nos quidem nunc Matrimonii vinculo contractæ sumus, simul tamen etiam in Cœnobio D. Claræ Moniales erimus.

Prophetia hæc postmodum impleta est, dum scilicet prædicta D. Anna Maria post obitum mariti sui Religiosum in hoc Cœnobio habitum induit, & prorsum eodem cum Sor. Joanna tempore Novitiæ fuit. Igitur Joanna nostra in sua tentatione jam dictæ Domine Cellam ingressa, copiosis perfusa lacrymis ad eam ait: Sor, Anna Maria, quid mihi faciendum est? Ego professionem hic non faciam. Videtur vocatio ista ex DEO non esse, neque spiritus ejus, qui me huc adduxit. Ah quàm vera mihi præcinebant ac vaticinabantur Carmelitani Patres! Nunc dicta eorum errore meo comprobantur. Antea memorata Novitia Anna Maria, quæ admodum prudens, discreta, sanctæque vitæ fuerat, conabatur Joannam magno spiritûs fervore, validis rationibus in medium adductis solari & confirmare. Amantissima Soror ajebat, impossibile est ut non bonus spiritus ad Monasterium istud adduxerit. An non Divinæ istius vocationis lumen rationis atque intelligentiæ tuæ primordia illustravit? An non hæc vocatio memoriæ tuæ ac intimis animæ præcordiis altissimè impressa, constanter in te viguit? Nonne cum sanctis doctisque viris consultasti, qui omnes eam comprobârunt, asseverâruntque hanc veram esse vocationem, talemque quam in conscientia sequi tenearis? Nonne id ita etiam declaravit D. Archi-Episcopus Pastor tuus, Pater tuus spiritalis, tuus superior? Et id quidem non improvidè ac festinanter, sed multo-um consilio ac deliberatione accuratè item ac diligenti rei investigatio-

ac.

ne. Ad hæc omnia annon, oro te, DEUS ipse hoc opus probavit confirmavitque, dum tibi ad eum finem subito sanitatem donavit? Itane DEUS patret miracula ad ingratum sibi opus confirmandum? Age nunc, quod ratio docet, quod exigit conscientia, quod viri docti comprobant, quod declarat Superior, imò quod ipse confirmat DEUS, possitne vel ausit alius quisquam asserere, id fallaciam imposturamque esse Diaboli, nisi Diabolus ipse? Certa securaque esto amica mea Sororque Spiritum DEI te huc induxisse, contrarium verò cogitare, nihil est aliud, quam tentatio Diaboli, qui charitatem tuam gestit à recto veræ vocationis tramite abducere, atque securam benedictione felicitateque privare. Verum quidem est, Sor. Joannæ animam tam altè fundato sermone pro eâ vice tranquillitati redditum; at verò malus Genius, qui quantum ei fas est propriis nostris affectibus ad nos irretiendos utitur, cogitabat propensionem Charitatis Sor. Joannæ in pauperes non incommodam sibi aniam fore, eam denuò aggrediendatque tentandi, specialiter quoddam juvenes, speciosas, bene institutas educatasque neptes in S. Ludovici Monasterio Novitias reliquisset. Assumit ergo formam Christi. Cruci affixi, ei que sic apparuit irato admodum torvoque vultu. Tum voce horrendâ in fulgetri ac tonitruiferè modum eam allocutus: Apage hinc, inquit, apage, facesse ab oculis meis tu, quæ tam impudenter mihi tergum obvertisti: tu ingrata. Quid respondere vales? An non in Evangelio est scriptum,

quoddam beneficia pauperibus præstita mihi exhibeantur? & è contra, quæ illis negantur, mihi negentur? Quod igitur tu nunc pauperes deserueris, tantundem est, ac si me deseruisses. Quid absque te nunc neptes tuæ incipient, quæ te eis assistente in Monasterio quietæ atque cosolatæ erant? Juvenes ac speciosæ sunt, quid sine præsidio mediisque necessariis agent, nisi solum ut Cœnobium deserant? Quis malorum peccatorumque quæ inde sequi necesse est reus erit nisi tu, quæ intempestivo fervore tuo hæc omnia accersivisti? Inaurata tali pietatis colore tela tenerum Sponsæ Christi cor acutissimè configebant ac penetrabant, eratque ei fraudulenta hæc exprobratio, gravissima tentatio. Nihilominus tamen convertite se ad DEUM aitque illi: Mi Domine ac DEUS animæ meæ, vide, quia vim patior: responde pro me, nam ego quid respondere debeam, ignoro. Non te laret mi dulcissime, Domine, non alio me animo tergum, sæculo obvertisse, nec alia de causa, Sæctum hunc Parthenonem ingressam, nisi solum ut quæram te, ansamque peccandi averruncem. Si ergo ego in hoc per ignorantiam errore sum lapsa, tu me iterum reduc ad viam rectam, qui es ipsemet via, instrue me, qui es veritas, illumina me, quia tu es lux vera. Non mea in me voluntas, sed unica tua fiat. Non equidem es nescius, nullâ me alia cupiditate, nullo teneri desiderio, præterquam ut SS. tua voluntas in me semper impleatur. Ad horum verborum sonitum Stygius hostis in terram corruit, perinde ac muri Jeri-

Kk

Ad Joannæ
preces Tar-
tareum
phantasma
cho evanesce.

Tandem
tamen effi-
caci Con-
victa ser-
mone ani-
ma tran-
quillatur.

horum alio
astu tenta-
tur à Da-
mone.

cho ad tubarum clangorem, evanuit-
que notabili cum tumultu, Sponsam-
que Christi in terrore, tremore, la-
mentis ac fletibus dereliquit. Verum
brevis post nitida fulgidaque lux triste
hoc nubilum dispulit, & serenum
suum ei reddidit, Seraphicus videlicet
Pater S. Franciscus ei apparet, suavi-
que ac mansueta voce eam allocutus;
„Ne, inquit, flevitis filia mea, ne fle-
„veris, non tu hac in vocatione er-
„rasti, sed voluntatem Altissimi im-
„plevisti. Malignus hostis tibi se vi-
„dendum dedit, qui juxta malitiam
„suam te querit perturbare & con-
„tristare. Redi rursus ad te metipsam
„& bonum animum habe. Non de-
„sinet ille quidem te persequi, atta-
„men ut illi etiam crepent illa, tu in
„Ordine meo pacifice vives. Favente
hac auti verborum suavissimorum
aspiratione, cor Joannæ ad se rediit,
atque subinde confortata ad Sanctum
„ait: Mi Seraphice Pater, respice
„meam necessitatem, opitulare mihi,
„nec me deseras. Hostium meorum
„ingens est numerus, ego vero omni
„me solatio destitutam reperio. Ne
„time, filia mea, reponebat P. Seraphi-
„cus, ne time, curam ego tui geram,
„certaque omnino sis, me nusquam tibi
„defuturum. Cura ut sublimi perfe-
„ctione DEO deservias, Divina vero
„Majestas ad solarium tibi, Neptium
„tuarum sataget; tu vero semper ultra
„progredere, neque retro respice. Mi
„P. ait Sor. Joanna sicut ego volun-
„tatem DEI cupio implere, ita &
„DEUS agat, quod à me expetit. His-
te Paternam suam benedictionem ei
elargitus disparuit Sanctus. Ab eo
tempore Altissimi Sponsa, omnia In-

*Sanctusque
Franciscus
eam con-
fortat.*

ferorum machinamenta sprexit, & in
Religiosa quiete, suæque animæ tran-
quillo, velut Cymbula favētibz auris
iter sui Tyrocinii decurrebat. Quan-
tò autem ad suæ Professionis portum
accedebat propius, tantò etiam effe-
rator erat turbo Avernalis. Auditus
est truculentus Dæmon ei minari ac
dicere: comminuturum se illi corpus,
ni ab eo Parthenone discedat. Dum
quandoque in Sacro Odæo seu Cho-
ro Tertia caneretur, invasit ibi Joan-
nam nostram, unaque & prædictam
Annam Mariam ingenti furore. Ra-
prabat post se utramque per solum,
tamque graviter capita earum terræ
allisa concussit, ut si non aliæ Sorores
aquâ lustrali eis opem tulissent, totali-
ter utramque Novitiam discerpisset.
At verò cum in hac tum aliis ejusce-
modi pugnis semper Stygius hostis
victus succubuit. Si nos ei resistimus,
fugit à nobis; fugâ sibi consulit, si
tentationum suarum technas fraudes-
que cognosci perviderique à nobis
advertit. Ideoque opponunt se illi
Servi DEI, eique magno animo cer-
tamen offerunt, ille verò inaurat illi-
nitque arma ac tela suæ in pugnationi-
bus, specioso pigmento virtutis, ut Ser-
vi Domini Stygium virus sub specie
boni proficuique medicamenti sum-
mant, quod fraudis genus crebrius
visso alio ex voto cedit, uti id D. Hie-
ronymus (*Ep. ad Latam*) indicat. Sem-
per se ille, inquit S. Leo (*Serm. 8. de
Nativ.*) transfigurat in Angelum lu-
cis, noctem vertit in diem, diemque in
noctem, ut Servos DEI decipere va-
leat. Tali astu atque Strategemate hic
usus est Dæmon. Quò verò ei certior
esset victoria, boni Angeligeli faciem
induit.

*Ei jam
tranquilla
diva palam
minatur
Dæmon.*

*Et insert,
unacum
eius Tyr-
cinis sociis,
quas in-
maniter
rapit.*

*Nova in
Joannam
tempestas
tentationis
incumbit.*

induit, Cœpit ergo veterator Sor. Jo-
annæ insuflire, non posse illam eo in-
statu DEO servire, prærendens turba-
tionem animi ac spiritûs, inquietudi-
nem animæ, anxietatem cordis atque
conscientiæ, certa esse hujusce suæ ve-
ritatis argumenta: parumque referre
an mens ac intentio sanæ sint, si in eli-
gendis mediis erraverit. Porro quod
in hac electione mediis errat, liquidò
constare ex prædicta inquietudine
animæ suæ: quandoquidem, qui
DEUM ex corde quærunt, quieto,
lato & alacri sunt animo, cum ipsa è
contrario à primo suo in Cœnobium
ingressu, nunquam non gravi labo-
ret tristitia, atque hinc sole clariùs e-
lucere, DEUM ab se non quæri, vel
ut minimùm non rectis mediis, viis-
que averlis & erroneis quæri. Vastro
illo testoque susurrio, animam ejus
ariditate maximâ ita obtexit atque
obnubilavit, ut præ cœcitate mentis
voluntas etiam titubaret fraudemque
hujus mendacii pro veritate acciperet.
Cœpit ergo à D. Archi-Episcopo
inquiri, uti rebatur, istius muta-
tionis auctore animo averti & abhor-
rere. In Cœnobio ipso nihil ultra e-
rat, quod ei placere posset, eratque ta-
li pacto cor ejus totum implexum
& obvolutum tristitiâ cogitationi-
busq; quo modo è Monasterio egre-
di posset. Nihil illa tum perpendit
hujus exitûs incommoda, quæve ho-
minum judicia, qui sermones eum se-
querentur, quin neque sui honoris
meminit, non mentem subiêre pudor
& ignominia necessariorum & ami-
corum, neque scandalum, quod esset
datura. Solum versabat animo mo-
dum, qui conducere eique con-

*Vide quan-
tum labores
Demonius
à vera vo-
catione ex-
equenda
hominem
avertat.*

veniret ad foras exeundum. Delibe-
rabat secum dicens in sua mente:
quomodo rem instituam? Nullum
est mihi pallium, quo operiar, nullæ
suppetunt ædes, quibus ab hominum
confortio segregata deliteam. Hortu-
lanus Monasterii proximè ad Clau-
stri hujus ambitum degit, noctu ego
me ad ejus domum conferam, atque
hinc deinceps tacita, dum silent om-
nia, nemine advertente extra Urbem
ad Carmelitanas vadam, scio quod
proræ promptæque me recipient.
Ubi ergo istud Joanna sic apud se de-
crevisset, abiit, ut suam Cognatam
Annam Mariam de Hermosilla su-
per ea re consuleret. Igitur Cellam
ejus ingressa, Soror, inquit, ego hinc,
nullam contradictionem morata, ab-
scedere statui. JESUS! millies JE-
SUS! respondet ei Anna Maria.
Quid Soror ais? Quid ais? Redi ad
temetipsam. Hoc si facis, quid to-
tus mundus dicet! Soror, respondit
Joanna, dicat quod volet mundus,
quisque suam sequatur opinionem,
abeundum omnino mihi est & salutis
consulendum. Bene res habet, ait iterû
D. Anna Maria. Si tua tibi salus est
cordi, ubi melius illam, quàm in hoc
Sacro Parthenone reperies? Ubi a-
liam domum Sacram ita Orationi
aptam invenies ut ista est? Estne to-
to Orbe Angelorum Chorus, qui
Virginum istarum Choro æquipara-
ri queat? Nonne die nocteque Di-
vinis laudibus occupantur? Ubi
locorum pari te charitate recipient,
tam amanter in omni necessitate tibi
subvenient, uti in hoc Monaste-
rio? Ah Soror mea, nunquid
vides apertam hanc tentationem

*Clam è
Monasterio
abire dispo-
nit.*

esse! Quid porro aliud quærit Dæmon, quàm ut propositum ejus adimpleas? Redi ad te metipsam, nec te superari patiaris. Mira res! Oppositio hæc tam fundata rationibus, nullum tamen in corde animoque Joannæ alioquin docili, fructum parere potuit. Quippe ubi sola voluntas imperium obtinuit, intellectuque prædominatur, nulla superest humana ratio ac modus ad eam pervincendam.

*Superioris
consilii irri-
to palam
abitu impe-
dit & impe-
trat.*

Appetebat jam Professionis emit- tendæ dies, agebaturque ut D. Archi- Episcopus adveniret, atque de liber- tate itemque voluntate profitendi Jo- annam percontaretur; hanc ut neces- sitatem evitaret Joannæ, illicò è Mo- nasterio egredi constituit, eaque men- te Abbatissam adiit, & ait: Non est mihi in Ordine isto permanendi aut professionem emittendi animus, id- eoque bona veniâ Reverendissimæ Dominæ hinc discedere volo. Antisti- ta hæc insigni pollebat prudentiâ, conabaturque magna solertiâ, pene- trantibus rationibus ac denique om- ni possibili modo egressum istum So- fori Joannæ dissuadere. Ut verò vidit frustra esse omnia, neque Joannam ullâ ratione permanere velle, eandem allocuta est; ut sequitur: Filia, equi- dem ego adlaboravi, ut exitum istum quoquomodo tibi dissuaderem, non quidem eâ ratione, quasi nos tuâ e- geamus præsentia, sed quia metuo ne postquam bonum deserueris, perdi- tionem invenias. Quod verò adduxi ad te retrahendam à proposito, non ab alio quàm Charitatis fonte pro- cessit. Hisce tamen haud obstantibus, liberum tibi adest voluntatis arbi- trium, & si ais permanere nolo, abi o-

cyus. Recogites tamen velim, pro- priâ te sponte discedere, nos verò te neutiquam ejicere. His dictis jubet Antistita ambas Ostiarias cum omni- bus Sororibus convenire. Omnesque unâ ad portam accessere summâ cum admiratione. Posthæc jubet utram- que portam ab Ostiariis aperiri, Joan- nâque manu prehensâ seriâ beni- gnitate ad eam dicit: En filia, jam portæ patent, si abire vis, abi in nomine Do- mini. Mira res! ad primum passum Joannæ hæsit immota, in hortu ère pil- li, erectique steterè, pallebant ora ce- pitque sudore disfluere, & corpore toto intremiscere: tum ad Abbatissam, nolo, inquit, nec possum hinc ab- scedere. Credo sanè, responder Ab- batissa, nolle te, nec posse ab hoc S. Al- ceterio recedere. Siquidem dum Joan- na à Claustræ porta ad exteriorem, si- ve Cœnobii januam decimo aut duo- decimo passu distantem, progredi vel- let, apparuit illi Christus Servator noster totus cruentus atque ad eam voce, quæ animam ejus quàm maxi- mè penetraret, ait: Quid agis Jo- anna? tandemne abis ac me deseris? Bene est. Si tu me deserere vis, nolo, tamen ego te deserere, quippe quæ tanti mihi constiteris. Pervolve li- brum paginasque totius vitæ tuæ atque memoriæ, ac vide sis, quan- tum mihi debeas. Aspectus ac verba Divini hujus Domini, Sponsam ejus ita rigentem, immobilem, viriumque impotem, ut jam diximus, reddidit. Abjecit se mox ad Abbatissæ pedes, veniamque facti multis calentibusque oravit lacrymis. Abbatissa porro eam à terra levavit, brachiisque suis strin- xit, velut sapiens ac blanda Mater, per-

*Jamque
abitu rursus
miro ostien-
do retinetur.*

peramanterque eam solata est. Similiter & cæteræ Sorores Joannam amplexabantur, flebantque præ animi teneritudine, velut veræ, ac germanæ Sorores: eratque omnium simul æquè ingens gaudium ex eo quòd viderent Joannam apud se manuram, quàm tristitia fuerat ob ejus abiturientis mortissimum vale sibi dictum.

Hicce omnibus ita actis, ubi Sponsa Christi plenè ad se rediit, circumstantiasque hujus tentationis in corde suo expendit, tanto ejus animus pudore affectus fuit, ut cuperet, si fieri poss., se ipsam effugere, velut is, qui suimet ipsius umbram horret. Sola ergo in suam Cellam concessit, ibique cordi suo dolendi moras indulgè, solum uberrimis rigavit lacrymis, nè oculos quidem aulà in Cælum attollere. Dum ergo sic Joanna pœnitens, gemit ac lamentatur, apparet ei Gloriosa Cœli Regina cum ambobus Patriarchis Dominico & Francisco Sanctaque Matre Clara, Sancti isti acceptam manu Joannam deduxerunt ad pedes supremæ mundi Reginæ dicentes: O Clementissima Cœlorum Regina, oramus, tua Majestas velit huic desolatæ Sanctissimi Filii tui Sponsæ sicens esse ac propitia, quippe quæ nescierit quid ageret, cum hinc abscedere voluit. Benignissima Mater Joannam suam blandissimo suorum oculorum aspectu contuebatur atque: Ignosco illitam ex mea quàm Filii mei parate. Non sum nescia propriæ voluntatis eam sponte non errasse, ideoque meretur veniam. Humani generis inimicus judicium illi rationemque obtudit ac obtenebravit, fratri-

deque vicit. Quòd verò Filius meus, labi eam errore isto siverit, ad utilitatem animæ ejus est factum. Atque his Cœlestis visio disparuit. Ancilla porrò Domini quæ antehac in caliginosa tristitiæ nocte versabatur, novo ex orto lætitiæ lumine, in proposito suæ vocationis est confirmata; jamque majore professionis ardebat desiderio, quàm vitæ. Quod transultoribus, hoc Joannæ nostræ usuenit. Recedunt hi retrorsum aliquod passuum intervallo, ut saltus antrosum sinat, tantò sit protensior. DEUS nobiscum agit inquit Gerson, instar providæ Matris, quæ in ambulando filium suum tantisper destituit ut cadat, Matremque tantò ardentius imploret, quò illa infantem suum post lapsum tantò affectuosius soletur eisdemque blandiatur. Non aliter agit cum suis DEUS, uti in hac sua probata charaque Sponsa vidimus. Solum sibi eam in tentatione reliquit, & usque ad lapsum destituit, qui lapsus erat ejus permissio, ut Sponsa Divinum Sponsum suum tantò ardentius implorare ac quærere posset, & postmodum repertum eò tenacius uti Patrem ac Sponsum tenere atque complecti: & vicissim ille eandem tanquam Sponsam ac filiam solaretur & amabilius ei adblandiretur.

CAPUT II.

De Professione Venerabilis Virginis Sor. Joanna: & quæ in ea contigerunt.

D. Joannes Evangelista, audivit in Cælo vocem Angelorum multorum qui dicebant: Gaudeamus & exultemus & demus gloriam ei, Altissimo scilicet ac Omnipotenti

kk ; DEO

Graviter
de suo ab-
eundis cona-
in confun-
ditur Jo-
anna.

Cur Deus
homines
etiam sibi
charos labi
sinat.

*Quantum
gaudeant
Angeli in
Professione
Religioso-
rum.*

DEO, quia venerunt nuptiæ agni, & uxor ejus præparavit se. (*Apoc. 19. v. 7.*) DEUM bonum! Quæ sunt hæc tam singulares, miræ, ac tam celebres plenæque gaudiorum nuptiæ? Videtur novum hic latere mysterium. DEUS id revelare potest. Quamquam jam etiam revelavit palamque fecit, dum JESUS Agnus DEI Venerab. Virginem Joannam à JESU MARIA sibi fœdere nuptiali copulavit. Hæ sunt illæ Nuptiæ ob quas Angeli lætabantur & exultabant uti jamjam visuri sumus. Ad nuptias istas Sponsa sese sollicitè Sancti præparabat exercitiis, animæque nativam pulchritudinem eximio Cœliorum ornatu Orationis atque penitentia excoluit. Ante Professionem advenit D. Archi Episcopus ad audiendam de libera spontaneaue Professione Joannæ sententiam, & voluntatem, eamque inter hæc in libertatis æquilibrio atque bivio statuendam. Adventus ejus continuo Christi Sponsæ nunciatur, adesse videlicet Reverendum ad fores Cœnobii, eamque ab eodem accersiri. Horror verò portæ illius, postquam ei Christus in sua tentatione illic apparuit, tam erat ingens, ut nullatenus ad dictam portam auderet accedere. Id ubi D. Archi Episcopus deprehendit, ad Cratem Locutorii eam evocavit, atque illic Sponsam examinavit, juxta Concilii Tridentini decreta ex ea quæsit, velitne profiteri an non? Respondit ei Joanna paucis ad sequentem modum. Domine, ajo extota anima mea, liberâ totâque voluntate, & corde toto, me unicè discupere

hujus S. Ordinis Sanctimonialem fieri, ac DEO bene juvante in Sacro Conventu isto Professionem votorum emittere. Hoc illud est, quod ego, ut DEO serviam perfectius, maximè expeto ac desidero. Singularem percipiebat Sacer Archi-Antistes audiendo Joannam voluptatem. Non aliud quidem ille responsum expectabat, magis tamen spei expectationisque impletio quàm spes ipsa cor lætificat, quantacunque ista etiam fuerit. Ambo deinceps longum spiritale habuere colloquium, & conclusere Professionem feriâ quarta seu Mercurii die 22. Aprilis Anno 1626. celebrandam.

Dum igitur Sponsa Christi in tranquillitate auræ, pacataque æquoris malacia ad opus suæ Professionis portum adnavigat, in ipso ferè portu communis omnium hostis Stygium Diabolicumque contra eam turbinem tempestatemque excitavit. Apparuit illi in Cella ejus noctu, ante auroram diei Professionis dicens: Ades huc. Nonne ingens est stultitia res factu impossibiles aggredi? Tu quidem id agis, at ego impediam: & assecuro te quòd ad Professionem non pertinges. Ad hæc, respondit illi Sor. Joanna, nullam tibi Dominus meus JESUS Christus, istud perficiendi facultatem concedet. Facesse modò maledicte, abi in æternum ignem, qui tibi tuisque paratus est. O infernalis bestial! Quid potes tu si nos voluntate obstitimus? Quid potestatis in nos habes? Apage hinc. Novi ego jam te ut alligatum canem esse; latrare potes, mordere non potes. Sum ego tibi

*Iterum Joannam
Damonem
esse ante
Professionem
diem iussit.*

tibi alligatus canis ? ait Stygius hostis. Sustine modò, vinculis ego me expediam; momentoque in eam irruit in modum solutæ feræ bestię, horrendis eam plagis mulctans ac dicens : Hic ego te vitâ privabo. Itane improba una muliercula me contempserit ? Ita omninò, responderet Ancilla Domini, hic tu cernis quid sis, quid valeas, quantique sis faciendus, quando vilis muliercula, ut ais, cum gratia DEI & Domini mei potens est ad te toto hoc Orbe pellendum. Vade ocyùs eruenta bellua, ocyùs apage sis in infernum. Ad hæc miser Diabolus ululare cœpit, Joannamque captivam suam liberam dimisit, illa verò victoriam obtinuit.

Die adveniente parabantur omnia ad ejus Professionem, quæ dubio procul una fuit è celeberrimis, quæ unquam in mundo sunt peractæ. Consueverant quidem Sacræ Virgines festivitates suas peculiariter observare & excolere, hoc verò solenni die, qui lætus omnibus optatusque luxit, seipsas vicere. Chorum cum templo vario pretio loque peristromate exornârunt. Ara major pariter summo studio, juxta condecenciam celeberrimæ istius diei, vario apparatu convestita fuit, quò videlicet pompa hæc cultûque magnificentia gloriæ DEI augendæ in hac præcellentiſſima Professione deserviret. D. etiam Archi Episcopus præcipuos quosque totius Urbis, ad eam evocavit tam è Clero quàm Religiosis ac Nobilitate, comparuitque magna & insignis hominum multitudo. Hic nos pausam facere volumus &

observare, quidnam in hæc Professione egerit Altissimus. Concesserat ante in Odeum Sor. Joannæ ad vacandum illic suis pietatis operibus, animamque suam Sponso Cœlesti præparandam. Raptæ in ecstasim visio Cœlestis oblata est. Medio Chori omnem elegantiam modum exuperans surgebat thronus, confidebat in eo Christus D. supremâ gloriâ & honore coronatus. Ad ejus dextram collocatus est alius perpuleher thronus, & in hoc confedit Sanctissima ejus Mater, totum verò circum spatium repleverunt partim Angelici Spiritus, partim verò sexûs utriusque Cœlites. Præcipuè tamen comparuit Gloriosus Patriarcha D. Josephus, Apostolorum Princeps S. Petrus. Nobilis Evangelista S. Joannes, Sanctissimi PP. Dominicus & Franciscus, S. Mater Clara, S. Antonius de Padua, S. Bonaventura S. Maria Magdalena, S. Catharina Senensis, S. Mater Teresa de JESU, S. Agnes cum aliis quamplurimis utriusque sexûs Sanctis. Ubi igitur cuncti summa cum reverentia & silentio ante Majestatem Divinam constituere, D. Mater Clara filiam suam ad Matrem DEI deduxit, ad emittendam in manibus ejus Professionem; Regina verò Cœli manu Joannam prehendit, eam ad pedes sui Sanctissimi Filii deduxit, qui jam tum eam præstolabatur. Dominus porro Sponsam suam peramanter intuitus, velut ardent amore Sponsus eandem affatus ait : Age Joannæ, nunc ego tecum copulari volo, visne Sponsa mea esse ? O Altissime omnium Domine, respondit humilis ejus

Ancilla.

Visio Joannæ ante Professionem suam.

Sed vincit.
147.

„Ancilla, non ego digna sum famu-
 „la tua dici. Ego sum, ait iterum
 „Dominus, qui merita agnosco ac
 „pondero. Ut nunc constituta es, ta-
 „lem ego te habere volo. Porrige
 „mihi manum Sponsa mea. Exten-
 „dit itaque Joanna dexteram, Domi-
 „nus verò manum ejus in suam acce-
 „pit, extractoque clavorum uno, am-
 „bas manus simul conclavavit & tran-
 „sadegit. Peteat à DEO David car-
 „nem suam sancti timoris clavo confi-
 „gi. *Psal. 118. D. Basilus in c. 1. Prov.* in-
 „quit, voluisse eum tam arctè affixum
 „DEO esse, ut nusquam se sine ejus
 „Majestate commovere posset. Sic
 „DEUS cum Joannâ agere voluit. Ita-
 „que in ejus Professionis die Joannæ
 „manum cum sua conclavavit, quasi
 „dicere vellet: Sponsa mea, clavi mei
 „non sunt tibi clavi timoris, sed amo-
 „ris mei. Postquam igitur uterque
 „manum sibi mutuo sponsonisque
 „dedere verbum, eduxit Purissima
 „Virgo MARIA miræ pulchritudinis
 „annulum, eumque digito Sanctissimi
 „Filii sui Sponsæ inseruit. De hinc ac-
 „cessit S. Ursula cum pretiosa lateque
 „coruscante corona, ut eam Sponsæ
 „Christi imponeret. At verò Sor. Jo-
 „anna obnitebatur dicens ad Chri-
 „stum: Mi DEUS ac Sponse mi, tu
 „spinis coronatus es, & ego floribus
 „ac gemmis coroner? Hoc fieri fas
 „non est, non debet Ancilla melior
 „esse Domino suo. O Sponsa mea,
 „inquit tunc Divina Majestas; sicc-
 „ne mihi tota conformis esse vis at-
 „que in mundo regnare eo prorsus
 „modo, quo ego regnavi? Fiat ergo
 „voluntas tua. Adeste, pluraque huc
 „arma insigniaque Regia afferte.

*Mira prov-
 sus Joana
 vixit & in
 ea Professio
 facta.*

Primus advenit S. Franciscus cum
 cruce, eamque in Regiæ Sponsa ma-
 nus tradidit. Adoravit illam, aman-
 terque complexa & dissuaviata fuit à
 Joanna. Quærenti porro ex ea Divi-
 næ Majestati, an sceptrum hoc ei arri-
 deret? respondit: Etiam Domine, su-
 pra omnem modum. Age igitur, in-
 quit Dominus, nunquam tibi tota
 vitæ crux deerit. Ita quoque factum
 est, toto quæ ppe vitæ suæ tempore Jo-
 anna Sanctissimam istam Crucem
 præ oculis habuit. Hisce actis illicò
 adfuit D. P. Dominicus spineam ge-
 stans coronam, eamque capiti ejus
 imposuit cum dicto; corona hæc pro
 te est. Nec equidem abs re coronatio
 ea est peracta, siquidem ab omni an-
 tiquitate mos inolevit, ut Sponsi, sa-
 crificiorum hostiæ, demortui, nec
 non Victores coronarentur. (*Tertull.
 de Glor. Milit. Clem. Alexand. Padag.*)
 Erat itaque plus quam condecens,
 Joannam in die hac coronari, quan-
 doquidem eadem Christo se despon-
 dit, atque illi sese in holocausti ho-
 stiam tradidit, mundo devixit, jamque
 egregias etiam de suis hostibus repor-
 tâtat Victorias. Ubi ergo Altissimi
 Sponsa tali diademate sceptroque
 fuit instructa, Virgo MARIA voto-
 rum ejus professionem ipsa excepit,
 eamque Gloriosæ Virgini S. Claræ
 tradidit. Affuere professioni huic
 Angelici Spiritus, ac velut Cælestes
 lusciniæ, Divinis laudum concenti-
 bus & hymnodiis insonuere. Duran-
 te hæc Musicâ, Sponsa Christi pedes
 Divini Sponsi sui, ejusque Sanctissi-
 mæ Parentis est exosculata. Et post-
 quam iidem suâ benedictione Joan-
 nam munivere, disparuerunt, Atque
 his

his festiva hæc Cœlitum celebritas finem accepit. Post hæc celebrandæ hic in terris Professioni datum est initium. D. Archi-Episcopus in appa-
Joanna in
Abbatissa
manibus
vota Reli-
gioſa emit-
tit.
 parata sibi sede proximè ad cancellos conſedit, aliique commodum sibi quisque ut licuit cepere locum. Clauſtrales verò Sotores ordine suo in Choro genibus inſidebant, parique modo. Neo Sponſa ante D. Archi-Episcopum, Reverendiſſima ſua Celiſtudo deinceps ſingulari ſpiritus fervore tam devotam piamque fecit Orationem, ut omnes circumſtantes, qui maximo ad ſpectandas hæc Cœleſtes nuptias convenère numero, miſericordie fuerint ædificati. Finita Oratione, Abbatiffa in ſede ſua conſedit, Sororque Joanna ante illam genuflexa in manibus ejus Professionem emiſit. Porro Sacræ Virgines Canticum Te DEUM Laudamus decantârunt, completiſque Orationibus conſuetis, ſpirituales iſtæ nuptiæ ſunt conſummatæ. Et Neo Profeſſa deducta eſt ab Abbatiffa ad D. Archi-Episcopum, ut ejus benedictionem conſequeretur. Reverendiſſimus verò Archi-Præſul ei bene precatus eſt & impre-
Summoque
ex eo gau-
dio ac ſola-
to affluat.
 catus in hac nova beataque vitæ conditione felicitatem benevolentiffimo animi affectu. Dehinc cunctæ etiam Sorores acceſſère ad Joannam amplexibus ſtringendam, lætæ, admodum ac hilares, quòd jam nunc talis Conſororis certæ ſecuræque evaſiſſent. Sponſa Chriſti ex adverſo ſingulas Sorores ſuas amplexabatur inſummo amoris affectu & profundâ demiffione. Ab eaque hora vixit ſummo ſolatio affluens, poteratque è vultu ipſo exuberans cordis gaudium

facile noſci. Eveniebat ei, quod Bonolo illi, de quo D. Hieronymus refert, quòd nimirum degens in terris, jam in Cœlis coronatus eſſet. Eſtque hæc germana rei veritas. Regnum ſiquidem Cœlorum appoſite puro, Virgineo, Religioſoque ſtatui comparatur: quæ ſanè comparatio magnopere ponderanda eſt. Quis etenim unquam dixit, quòd nix chartæ aut Sol adamanti ſit ſimilis? Charta certè candore nunquam cum nive certârit, fulgor quoque adamantis cum ſolis ſplendore coruſcantibusque radiis ejus in comparationem venire haudquaquam auſit. Laus Virginum, ut exiſtimo, ſat conſtare queat, ſi dicatur videri eas Angelis non abſimiles, cumque Seraphinis nitore puritatis convenire. Ingens pariter ſtatui Religioſo honor eſſet decuſque Cœlo illum parem videri. Quod verò ex adverſo Cœlum Religioni, Angeli Virginibus aſſimilentur, reſproſectò permagna eſt. Magni ſanè ſtatus Religionis, ceu præeminens conditio mortalium à Deo æſtimatur. Eſt ſiquidem ille Status DEI habitaculum, Palatium ejus gloriæ, Gratiarum ejus Divinæque communicationis Gazo-
Status Re-
ligionis ma-
gnificè à
DEO.
 phylacium. Probè totum hoc agnovit Sapiens Virgo noſtra Sor. Joanna à JESU MARIA. Unde pro immenſa iſta ſibi Cœlitus collata gratia, ſuæ Divinæ Majeſtati nunquam non demiffiſſimas habebat agebatque gratias.

CAPUT III.

De amore Sor. Joanae erga suum habitum, nec non S. Patrem suum Franciscum. Efficit ut D. Archi. Episcopus tertiam Regulam S. Francisci habitum suscipiat, & quid in eius susceptione acciderit.

*Proto-Pa-
ventes no-
stri cur sta-
tu felicita-
ti exsiste-
ant.*

DEUS Proto-Parentes nostros ceu genuinos filios, sibi effecit similes, eosque felicissimo innocentiae statu beavit, in lætissimo Paradyso conclusit, ubi summam felicitatem ad votum eis omnia lubitumque suppetebant. Quis putasset eos talis ac tantæ beneficentiæ immemores, paulo post eisdem palmari ingratitude tergum obversuros? Lapsum tam immanem erroremque nobis David exponit. Homo inquit ille, *Psal. 48. v. 13.* cum in honore esset, non intellexit. Non intellexere proto-plastæ nostri statum innocentiae felicitatem; & quia tam ingens istud gratiæ munus non intellexerunt, ideo nec aestimârunt, atque ita thesaurum istum perdidierunt. O quot DEI filia sua cum vocatione agunt, uti germanæ Adami proles! Gratiâ eis confert DEUS in felici Statu Religionis vivendi, Cœnobiumque intrandi, quod tandundem est, ac in amœnissimo degere Paradyso, ubi per DEI gratiam, nulla non ad æternam animarum salutem proficua sibi media repêiunt, nulla non abundè suppetunt, quæ ad veram Religiosamque vitam ducendam requiri ac desiderari possent. Et ecce intra quartum fortè diem, jam eas felicissimæ hujus conditionis tædet pigetque. Respiciunt cum uxore Loth

retrò ad sæculum perduntque eo pacto & DEUM & seipsas.

Non sic egit Sponsa Christi Joana, à die suæ Professionis, habitum suum Regularemque Statum usque adeò magnificet, quasi nulla optari major toto hoc Orbe posset felicitas, prout reverà ea suprema unicè in hoc est sita. Mos illi erat apud suas Conforores Religiosi Statum bonum D. Bernardi verbis deprædicare. Fortè dicebat illa, Status noster purus sanctusque non est? Ubi vivitur purius, eadit homo rarius, surgit velocius, vivit cautiùs, ubi rore Cœlesti irroramur frequentius, ubi misera hæc vita ad finem perducitur securius & quietius, ubi majore fiducia morimur, post mortem etiam purgamur citius, & majore gloriâ a DEO præmiamur. Fortitan sancta hæc congregatio Cœlestis Paradyfus non est? Qui in terris confitus, Cœlesti tamen fruitur libertate. O Sorores Charissimæ! Agnoscamus oro dignitatem nostram, statumque nostrum, uti decet magnificiamus. Hæc talis recognitio summaque gratitudo Sor. Joannæ ob Religiosam vocationem supernaturali ac Cœlesti fonte originem duxit, siquidem illa semper ante coramque se S. Matrem Claram conspiciebat. Observârunt Sanctimoniales singularem ac valde profundam reverentiam inclinationemque, quam Sor. Joana faciebat quoties Admodum Venerandam Abbatissam intuebatur. Dum igitur aliquando Confessor Joannæ, de hoc ex ea perquireret, eidem respondit: Nihili hoc faciendum est, quod ego ago, quandoquidem, quoties Ad-

modum

*Maxima
Joanna Re-
ligiosa
aestimatur.*

modum Reverendam Matrem Antistitam nostram intueor, toties ad latus ejus S. Matrem meam Claram conspicio.

Et D.P.
Francisci
amor.

Ex hac gratia, magnaque suæ vocationis vitæque Regularis æstimatione, enatus est intus erga S. P. Franciscum amoris affectus, Amor hic totâ Rhetoricæ facundiâ facillè describi nequit. Tam ingens ille, tamque modum supergressus fuerat, ut cor ei intra pectoris repagula præ gaudio atque complacentia exiliret, quoties D. Franciscum nominari audisset. Consueverant præcipui hujus Cœnobii Sorores in pervigilio festi S. Matris Claræ, in Choro inferiori aram cum superposita imagine jam dictæ S. Matris erigere, ad Officium ejus festi tantò festiviùs decantandum. Quodam vespere hujus diei, dum Abbatisa nomine Donna Maria de Lerma, cum compluribus aliis Monialibus in eodem Choro essent, quarum aliquæ suat adhucdum superstites, fortè Sor. Joanna eodem ingressa est, atque ubi imaginem illam conspexit, totum cor ei amore D. Matris Claræ succensum flagrabat. Alloquebatur imaginem suavissimis dictorum elogiis, unde spiritus ejus ardor eatenus excrevit, ut mirabilis quædam illum ecstasis sequeretur. Durante hac ecstasi cepit Joanna clare, rã voce dicere: O mi Pater! O mi Seraphice Pater! Quodd tu hic ad sis! O felicitas! quodd te hic oculi mei coram actuque aspiciunt. O qualis hæc felicitas! Apparet advenisse te ad celebrandum filæ tuæ Matris nostræ festum. Stupebant oppiddò Sacre illius Cœnobii Virgines ad ser-

mones istos, accedunt propiùs. Abbatisa verò piâ curiositate Joannam interrogat. Quid dicis Mater Joanna, cui loqueris? An non tu super aram non S. Franciscum, sed S. Matrem Claram stantem cernis? Cur non? respondet Ancilla Christi: adest hic ipse præsentissimus. Tum verò ulterius cum S. Francisco leonem prosecuta, summâ affectus, ténerritudine ait. O mi Seraphice, Pater! O humane Seraphine! JE-SUS! Quam tu venustus es & refulgens! Prò quantum tua resplendent, vulnera! Clara sunt ut adamantes, rubentia ut pyropi. O quam rívda, quam pulchra, quam rútila! Hæc audiens Abbatisa, educit è sinu purum nitidumque sudarium & ait ad eam: Mater Joanna, quandoquidem P. N. S. Franciscus hic præsens ad est, ut ais, age, terge linteolo isto ejus vulnera. Perseverabat quidem in sua ecstasi toto tempore sensu omni cassâ Joanna; extendit nihilo sequiùs brachium, manuque suscepit sudarium ac tenuit illud ad externam apparentiam in aère, deinde linteum summa cum reverentia exosculatur, rursumque protenso brachio Abbatisæ reddit. Evolvit illud expanditque in conspectu suarum Claustralium Sororum Antistita, simulque universæ non semel, sed compluribus vicibus linteolũ illud recentibus, vividis, atque fulgentibus cruoris guttis respersum conspexere. Narrant Sacre illæ Virgines, prædictam Abbatisam pretiosum illud sudarium Parrueli suo dedisse, qui hodieque superstes vivit; estque is dictus Juan Valez Marchio de Quintana de las Torres.

Ll 2

At

Mirabilis
ecstasis ac
visio Joan-
næ.

Divini hu-
manique
amoris in-
signis qua-
dam diffe-
rentia.

Joanna
permovet
D. Archi-
Ep. ut tertii
Ord. habi-
tum susci-
piat.

At verò amans filia noluit pro se
sola suum Sanctissimum Patrem ha-
bere. Inter complures alias humani
Divinique amoris differentias hac
una etiam est, quòd hominum amor
bonum amatum velit semper solus
possidere, Divinus è contra amor,
nullum aliud habet majus tormen-
tum, quàm cum nullam in amore ha-
ber societatem. Adeò is discerneret
omnes amati boni secum reddi parti-
cipes. Ideoque curabat sollicitè Sor.
Joanna, ut omnes S. P. Franciscum
diligenter, omnesque filii ejus effice-
rentur, cùm fieri omnes possint. Ar-
denti hoc zelo ac fervore præfati et-
iam D. Archi. Episcopi Ferdinandi de
Alevedo cor pectusque succendit. Is
hujus rei causa Patrem Provincialem
hujus Provinciae, cùm in Civitatem
Burgensem advenisset, est allocutus,
eidemque contestatus, penitissimum
cordis amorem ac venerationis affe-
ctum, quem S. Patri Francisco ejus-
demque Apostolico Ordini nun-
quam non exhibuit, non esse studio
diligentiâque collectum, sed ab om-
nibus retrò majoribus hereditariò in
se transfusum, quòdque is prosperum
domus suae statum, nec non cum
spiritualium tum secularium mune-
rum suorum prerogativas jam dicto
amoris affectui adscribat. Eapropter
se ulterius deliberasse, ut actu ipso
Divi Francisci filius fieret, Religio-
sumque tertii Ordinis habitum susci-
peret. D. laudavit P. Provincialis, nec
immeritò, pium sanctumque propo-
situm Reverendissimæ suæ Domina-
tionis, tum denique conclusum est, ut
ea habitus susceptio die Sacrorum
Stigmatum S. P. Francisci in Cæno-

bio D. Claræ atque præsentia Cha-
rissimæ suæ spiritualis filiae Sor. Jo-
annæ à JESU MARIA perageretur.
Biduo ante inductionem venit P. Pro-
vincialis ad Joannam, detulitque sca-
pulate cum chorda pro Reverendissi-
mo D. Archi. Episcopo, ac postmo-
dum abiit ad Missam celebrandam,
atq; ambas indumenti partes benedi-
cendas. Inter celebrandum S. Missæ
Officium advenit D. Archi. Episco-
pus, spiritualemente filiam suam Jo-
annam accersiri jussit. Accessit eò &
P. Provincialis Sacro jam peracto
cum benedicto scapulari & chorda.
Suscepit ambas partes Sacer Archi-
Præsul atque: Biduo post decreta est
dies vestimenti hujus susceptioni, ego
verò eousque ac tandem sum vitæ in-
certus; nolo ergo tantam differre
gratiam, at in dubium vocare: quin-
imò jam nunc Sacro indui habitus est
animus. Tum verò itum ab eis ante
Venerabile Sacramentum. Illic pius D. Archi-
Præsul in genua precubuit multisque
cum lacrymis ac magno devotionis
liquidissimæ sensu, usitatis cum ca-
remoniis Sacrum indumentum sus-
cepit. Hoc ita peracto cepit in Cho-
rò famula DEI Anna Maria de Her-
mosilla in risum solvi, manusque
complodere. D. Archi. Episcopus at-
que alii atterriti ab antiquo Dæmonem suo
more gravem ei molestumque esse.
At verò Sor. Joanna dixit, non à Dæ-
mone plausum illum latitiamque
provenire, sed Sor. Annam Mariam
præ vehementia gestientis latitiæ cor-
dis, impotem sui effectam, risumque
illum & exultationem ex eo, quod in-
tuita sit processisse, posseque non im-
merito DEO tam impensè gratum
tantæ-

Miraculo
tunc joan-
na & alie
vires S. O-
gini vixit.

tantæque hominibus ædificationis
spectaculum singularem cujusvis a-
nimo conciliare lætitiâ; prout id
Majestas Divina adsequentem mo-
dum Sponsæ suæ Joannæ aperuit.

Dum antememoratus Archi-Epi-
scopus habitum sumit, sapra in ecta-
sim fuit Sor. Joanna. Eo in excessu vi-
dit Christum Servatorem nostrum
huic induitioni adesse uti & D. P.
Franciscum, S. Antonium de Padua,
S. Bonaventuram, S. Ludovicum E-
piscopum, S. Bernardinum Senen-
sem, S. Didacum de Alcalá, S. Pe-
trum de Alcantara. Gestabat manu
D. P. Franciscus habitum ad induen-
dum eodem D. Archi-Episcopum,
Cœleste hoc indumentum longius
erat & vilius, quàm supradicta vestis;
inerant tamen tantæ paupertati in-
narrabiles thesauri, magno lucis
splendore spectabiles. Nusquam non
humilis Patriarcha Franciscus, adiit
cum S. habitu D. Bonaventuram, di-
cens, Fili mi, non ego sum dignus
hunc Reverendum Archi-Episco-
pum habitu induere, quippe qui ne
Sacerdotalem, nedum Episcopalem
dignitatem fuerim promeritus. Tu
verò & Episcopus & S. R. E. Cardi-
nalis existis, ideoque eum Ordinis ve-
ste dona. O ingens humilitas! si-
mili modo agebat D. Bonaventu-
ra. S. Pater noster, an fortè illa te-
latet æstimatio, quam nos è tua di-
gnitate habemus? Quid refert, quòd
S. Ecclesiæ Episcopus non sis? An
tu non es S. Ordinis nostri Author
& Fundator? Itaque plus quàm æ-
quum est, ut Ordinis tui tu vestem
distribuas. Verum est, inquit S. P.
Franciscus, hâc tamen vice id tibi

competit & non mihi. Hâc & cun-
ctis vicibus, responder S. Bonaven-
ra competit tibi Patri nostro filiis,
tuis habitum dare. Tali pacto con-
certabant mutuo Divi, nec alter se pa-
tiebatur ab altero humilitate vincl.
Ad extremum tamen simul convenê-
re, ut adunatâ operâ manibusque am-
bo Archi-Episcopum habitu conve-
stiant. S. P. Franciscus eum benedi-
xit, tumque pariter uterque incipiunt
Prælatum nostrum induere, Tartareis
quidem spiritibus ejulantibus, præ-
que ira & infano furore irugienti-
bus, Cœlitibus verò atque Angelis
lætè concinentibus. Benedicite o-
mnia opera Domini Domino. &c. &
Psal. 147. Lauda Hierusalem Do-
minum, & pro clausula Te DEUM,
Laudamus. Peracta ea indumenti Sa-
cri susceptione S. P. Franciscus D.
Archi-Episcopum albo suorum in-
scripsit, amantissimeque deinde illum
complexus, benedictionem suam ei-
dem impertiit, quod etiam præsti-
tere Fraternali charitate reliqui Sancti.

Sub idem Cœleste spectaculum
capere se præ gaudii magnitudine in
aspectu ejusdem visionis Sponsæ Chri-
sti non potuit. Dominus verò subin-
de eam etiam lætitiâ adauxit, dum
nimirum S. Francisci Ordinis præ-
stantiam Sponsæ suæ quodam pecu-
liari modo demonstravit. Vidit illa S.
Ordinem istum instar spongiæ, qui
ob sui æstimationem atque amplitu-
dinem aliorum Ordinum se partici-
pem efficeret, eosque quasi in-
tra se combiberet. Paulò post visus est
ei Ordo veluti bene ordinata Castro-
rum acies, quæ ad fidem usque ad fi-
nes Orbis terræ proferendam atque
pro-

*Christus est
Ordinis S.
Francisci
præstantiâ
demonstrat.*

propugnandam ordinata esset. Videbat eum deinde super thronum, Divinamque Majestatem illius peramanter contuentem, filiisque ejus benedicentem. Posthæc vidit, quod Christus ad se faciem converte-
 „ter cum dicto: Sponsa mea, dic Archi-Episcopo, ut sibi subjectos com-
 „moneat & exhortetur, ad Sacrum
 „habitum quem ille assumpsit induen-
 „dum, per hanc etenim Religiosam
 „vestem assequantur auxilium, & ci-
 „tra sumptus atque impendia facien-
 „da Cælum petent. Atque his Cœle-
 „ste visum evanuit. Ab eo verò die in Venerabili Virgine sui Ordinis, suiq; Seraphici Patris supra modum increvit. Perpendebat illa crebro in corde suo profundam S. Francisci humilitatem, quod videlicet indignum se reputaret, ad donandum habitum Archi-Episcopi. Eum demissi animi de se sensum cum reliquis S. Patris virtutibus conabatur deinceps Sor. Joanna imitari, nam alioquin nemo pro filio filiae habendus, qui suum Parentem non imitatur. De baptizatis fidelibus Christianis, qui Christi fidem in Baptismo susceperunt ait Evangelista Joannes, quod DEUS dedit illis potestatem filios DEI fieri. Non quidem negat Evangelista, inquit D. Chrysostomus, quod in Baptismo primoque fidei dono nobis infundatur gratia ut Filii DEI simus nihilominus tamen ait: nos tali modo potestatem accepisse Filios DEI fieri, scilicet ne inconsideratè temereque nobis perluadeamus, quod jam citra laborem atq; fatigationem Filii DEI simus, sed quod erimus, si eum nimirum ut Patrem sollicitè sectemur. Tali

*Sancti maxime con-
 sultantur imi-
 tatione.*

modo studeat Sor. Joanna per imitationem virtutem atque Sanctorum operum S. Francisci Seraphici Patris sui germanam se filiam exhibere.

CAPUT IV.

Quomodo Sor. Joanna sua Religione Regulas observavit. Quam ferventer, quamque eximie præteriti sui status exercitia etiam in Cœnobio impleverit.

ELIEZER Servus Abrahæ quondam Gen. 24. miro quopiam, singulari, ac notabili signo Sponsam Isaac agnoverat. Præceperat ei Dominus ejus Abraham ut ad Urbem Nachor in Mesopotamiam suosque cognatos proficiscatur, illicque è sua Cognatione Virginem filio suo Isaac in Sponsam deligat. Proficiscitur eò Eliezer, sistit verò ante Urbem Nachor apud quandam fontem cum camelis suis, aitque intra se. Filia Civitatis hujus egressuræ sunt ad hauriendam aquam, Virgo igitur illa, cui ego dixerò, inclina hydriam tuam ut bibam, illa verò mihi responderit, bibe: quin & camelis tuis præbebo potum, ipsa est, quam DEUS Filio Domini mei destinavit. Hæc sunt signa notæque, ait Neotericus non ignotus Author, ex quibus JESU Christi veri Isaac Sponsa cognosci potest. Ad hunc modum potest Sacra Virgo, quæ non modò in præceptis DEI inculpatè ambulat, sed penes hæc in pluribus aliis operibus bonis summo studio sese exercet, pro electa & perfecta Christi Sponsa haberi. Talis omnino fuit Venerabilis Virgo Sor.

*Vera Christi Sponsa, seu anima DEO uni-
 versis cog-
 noscitur.*

Sor. Joannæ à JESU MARIA, prout præfens Caput per memorata jam signa pluribus declarabat.

Religiosa
vite modus,
Ordo, ac
fundamen-
tum.

Primo valdè sollicitè curabat, ut quæ à DEO ei præcepta erant, quæq; illa Deo in Professione fuerat pollicita, quoad esset possibile, perficeret. Religionis suæ Regulas in Professione medio cordis condiderat, à quibus etiam toto vitæ suæ tempore, ne latum pilum deflexit. In sequendo Conventu, ac singulariter Chori frequentatione tenenda, summè accurata sedulaque erat, nec diu neque noctu se ab eo nunquam absentans, quantum totæ ac tam graves ejus sive infirmitates, et modò si pedibus insistere sustinerique posset, tuncq; etiam suum corpus eò traherebat, quantum per vires liceret valeretq;. Erat illa omnino ejus opinionis, basim ac fundamentum religiosæ vitæ esse, ut quisq; id, ad quod obligatur, adimpleat, & quod absque hoc fundamento Religiosæ vitæ structura, non aliter subsistat, quàm ingenti mole aurei Colossi, in testis coctisq; à figulo columnis. Voluntarium sacrificium tuum, inquit Bern. Spiritui Sancto acceptum non est, quamdiu debitum tuum negligas sacrificium: nec possunt voluntaria nostra ei placere opera, quando debita postponuntur. Doctrinam istam apprimè intellexit Sor. Joannæ, seque toto vitæ suæ curriculo tantâ perfectione in eadem exercevit, ut insignis Sor. Joannæ exemplum semper Confortorum oculis ad imitationem obversaretur. Minimè tamen hoc uno contenta fuit. Etenim, uti dictum est, perfecta Christi Sponsa debet non

solum suæ ad quæ obstringitur ritè peragere; ac adimplere, verum etiam nunquam non ultra progredi. Equum tanè est, ait ad suos Religiosos D. Bern. *serm. 47. in Cant.* ut non solum curetis DEI præcepta implere, sed etiam Divinam voluntatem ejus adimplere. Voluntas quidem ejus est, ut adimpleatur ejus præceptum, non tamen præcepit omnia, quæ suæ sunt voluntatis. Voluntas & consilium ejus est, ut omnes ad sublime perfectionis culmen contendant, non tamen id præceptum est, sed consilium. Præcipit DEUS Religiosis omnibus, desponsisque ac dicatis sibi animabus, ut sua promissa vota que fideliter adimpleant. Insuper tamen voluntas ejus est, ut ad majorem etiam perfectionem contendant. Et si Religiosi taliter constituti iique sunt, qui esse debent, ambas profectò partes bene teneant observentque est necesse.

Religiosis
adimplenda
sunt
præcepta
DEI &
consilia,
semperque
ad perfectionem
tendendū.

Ita omninò egit fidelis Christi Sponsa Joannæ; eandem quoque hæc in Parte Sponsus ejus in Professione erudit. Recentet ipsa Sor. Joannæ doctrinas à Christo sibi traditas. Tempore Professionis, inquit illa, „ Aurea doctrina Joannæ demonstrare miserationes. Magnum illi mei Ordinis, suæque Divinæ præsentia amore indidit, ita ut nunc mihi crux foret ad Cancellos accedere. Instituebat me quoque semper, qualiter mihi vivendum esset, aiebatque uti Cellam ejusdemque leges studiosè observem, utque me à Creaturis segregem, atque ab eis imò & memetipsa expediam „ &

„ & in libertatem asseram. Ut in e-
 „ gressu Cellæ ab eo licentiam egre-
 „ diendi, misericordiamque postu-
 „ lem, ne is egressu meo offundatur.
 „ Ut verba mea pauca moderataque
 „ sint, & antequam effrangentur bene
 „ perpensa. Ut in cœtu hominum pa-
 „ rum loquar, nec unquam quasi do-
 „ cta sim, sed quæ doceri cupiam. Ut
 „ Divinas ejus inspirationes probè
 „ agnoscam, & actu exequar. Ut sem-
 „ per Cœlum, virtutis augmentum,
 „ perfectionemq; majorem desiderè
 „ & concupiscam, observemq; quòd
 „ sua Divina Majestas cœlestas actiones
 „ meas contempletur, meque perind-
 „ amet, atque si id essem promerita.
 „ Obvincta sit magna ejus miseri-
 „ cordia, quòd ipsius Majestati com-
 „ placeat super tam abominabilem
 „ saccum plenum immunditiæ ac tor-
 „ didum, oculos conjicere! Et tu, mi
 „ DEUS, mea quies, meumque uni-
 „ cum bonum poteras cum creares
 „ me, plures alias condere animas,
 „ quæ tibi longè melius quàm ego es-
 „ sent servitutæ, me verò ingratam be-
 „ neficii que immemorem è Creatu-
 „ rarum tuarum numero expungere.
 „ Quin etiam, quòd me ad majorem
 „ semper virtutem perfectionemque
 „ excitulares, penes meum Tutela-
 „ rem Angelum, quatuor mihi Sera-
 „ phinos destinasti. Hæc ex autogra-
 „ pho propriæ illius manus excerpta
 „ sunt, ubi illa consuetâ sibi animi de-
 „ missionem confitetur Divinam Maje-
 „ statem post Professionem, in vitæ Re-
 „ ligiosæ actibus multis eam præceptis
 „ erudivisse. Ipsa verò præfatas institu-
 „ tiones animæ suæ fibris altè inscripsit,
 „ atque ad eorum normam, vitam suam

summâ perfectione composuit. Quâ
 autem Christi Sponsa à votis nuncu-
 patis deinceps sese gesserit, ipsa enar-
 rat: quippe cui obedientiæ præcepto
 id injunctum fuerit. Porro verba il-
 lius ita sonant.

Hæc ut annotarem in virtute O-
 bedientiæ mihi est imposuit. Tan-
 ti enim verò id mihi constat, quan-
 tum DEO perspectum est. Ego ta-
 men hoc ago, & Majestati ipsius of-
 fero hanc mortificationem cum iis,
 quæ sequuntur. Gravenamque ac-
 durum est ut de Virtutum operibus,
 persona illa loquatur, quæ virtutem
 non novit atque in ea ne unum qui-
 dem passum progressa est. Sanè mi-
 hi adinodum grave est, malam vi-
 tam meam intueri, quæ tot spiritua-
 les duces Magistrosque habui, qui
 multa præstantiaq; mihi vitæ agen-
 dæ præcepta dedere, & tamen nihil
 profeci, sed perversam vitæ ratio-
 nem tenui; possemque id etiam san-
 guineis deplorare lacrymis, si ea
 essem quæ esse debeo. Deo sint lau-
 des. Amen. Reverentia Vestra
 præcepit mihi, ut modum tenorem,
 quæ vitæ meæ declarem, quâque ra-
 tione ac methodo diem noctem,
 quæ transigam, uti & pœnas, quas
 de me sumo, quarum sanè adhuc
 dum perpauca sunt. Noctu circa
 horam undecimam Chorum ingre-
 dior; nonnunquam etiam decimâ,
 cum dimidia, vel etiam ipsâ decimâ.
 Priusquam verò eò me conferam,
 oto Coronam Beatissimæ V. M. A-
 RIÆ. Et quia per totum anni de-
 cursum eam orare consueveram,
 ipso Orationis Dominicæ initio ul-
 tra progredi non poteram, ita quòd,
 malus

Series om-
 nium illu-
 num Jo-
 na intra
 diem natu-
 ralem.

„malus Demon me incitaverit ut de-
 „sistam, aiebat item mihi malè me
 „Coronam recitare, jamque mihi ab
 „ea oranda proposueram desistere.
 „At nostra amantiſſima Domina ſu-
 „prema Regina MARIA mihi præ-
 „cepit, nè Roſarium orare intermit-
 „tam, velleque ſuam Maieſtatem
 „orare mecum; ſic ut ab hora octa-
 „va, vel aliquantò ante, ad uſque no-
 „nam illud orando decurram. Ab ho-
 „ra nona uſque ad decimam colloco
 „me ad Crucem, quandoque longiùs,
 „nonnunquam etiam aliquantò bre-
 „viùs. Deinde me in Chorum con-
 „fero, profundàque reverentiâ incli-
 „no, primùm Venerabili Sacramen-
 „to, tum imagini Chriſti ad Colum-
 „nam, ac demum Crucifixi in fron-
 „te Oſei ſeu Chori. Poſthæc oro
 „ſuper Crucem conſuetas Oratio-
 „nes, quæ apud Stationes Sanctiſſi-
 „mi Sacramenti uſurpantur, & u-
 „num Miſerere. Poſtmodum cruen-
 „tam facio diſciplinam; tumque
 „brevi poſt adveniunt Sorores ad
 „Matutinum. Matutinis laudibus
 „perſolutis, rurfus ego ad preces meas
 „revertor uſque ad horam quartam,
 „aut tertiam. Dumque id temporis
 „diluceſcit, iterum flagris me cædo,
 „hæc verò flagellatio eſt incruenta.
 „Cerca id tempus fores templi reclu-
 „duntur, egoque genibus nixa cho-
 „ro egredior, indeque ambulo in
 „contemplatione cum cogitationi-
 „bus meis ad percipiendam à Cruci-
 „fixo S. Auguſtini benedictionem,
 „atque mox etiam ab amantiſſima
 „D. N. cognomento alba, eandem
 „orans, ut ambo velint omnia mea
 „hujus diei opera ad maximam ſuam

„gloriam honoremque dirigere.
 „Quandoque eodem tempore ſpiri-
 „tum totum colligo, aliàs verò itera-
 „tò Chorum repero, venerorque il-
 „lic SS. Patronos meos cum iis Cœ-
 „litibus, quorum eo die memoria
 „agitur, uſque ad tempus Primæ,
 „Die Dominicæ colo venerorq; San-
 „ctiſſimam Trinitatem. die Lunæ
 „SS. Angelos, die Martis SS. Mar-
 „tyres, Mercurii SS. Apoſtolos, Jo-
 „vis SS. Confeſſores, Veneris Paſ-
 „ſionem Chriſti D. ac Sabbato San-
 „ctiſſimam Dominam noſtram Vir-
 „ginem MARIAM, cum S. Urſula
 „ejuſq; undecim Virginum millibus.
 „Ab hinc verſor in Prima & com-
 „muni Oratione, quâ perſolutâ vaco
 „Miſſæ audiendæ, & ſtatim ſi poſſum
 „confeſſionem obeo, ſin' verò, vado
 „& aliam diſciplinam facio. Tum-
 „que fila duco uſque ad Tertiam.
 „Dehinc ad eandem Tertiam perſol-
 „vendam pergo, neque ante ſum-
 „mum Sacrum abſolutum Choro
 „egredior. Tum pulſatur ad pran-
 „dium, ut in Cœnobiis eſt conſue-
 „tum. A prandio iterum flagris me
 „diverbero, & ſic ad Cellam regre-
 „dior, ubi cum Chriſto D. verſor, re-
 „cipioque ab eo multas gratias & fa-
 „vores, à Sanctiſſima item ejus Ma-
 „tre & compluribus aliis ſexûs titri-
 „uſque Divis, qui mihi Cœleſtes do-
 „ctrinas inſtitutioneſque tradunt.
 „Poſt hæc vado ad Nonam, ex eaque
 „revertens rurfus aliam inſligo mihi
 „diſciplinam. Tumque Cellam repe-
 „to, ubi uſque ad Veſperas manibus
 „operor. Poſt Veſperas iterum ad
 „Cellam redeo, maneoque cum
 „Chriſto in Spiritu collecta, exigo-
 „

Mm que

„que illic à sensibus meis rationem,
 „quá nimirum ii sese gesserint, tum
 „punio singulos juxta cujusvis delicti
 „ac reatus modum. Si fortè lingua sit
 „rea, tunc punio eam stringoque te-
 „nui carenulâ: ac denique pœna uni-
 „cuique sua est, juxta quod DEUM
 „offendit: ad hunc etiam modum
 „multo potentias animæ meæ. Me-
 „moriam increpo, quòd tam parum
 „acceptorum DEI beneficiorum
 „meminisset: Intellectum, quòd non
 „satis attentus fuerit, ac voluntatem,
 „quòd DEUM non amârît, aliqua-
 „ram delicti. Quot diebus ambula-
 „tione peragro aliquantum Purga-
 „torii, aliâ die Inferni, atque hic con-
 „spicio Infernum meis me sceleribus
 „promeruisse, videturque id mihi esse
 „nihil in consideratione, quantum
 „ego Divinum Numen offensis meis
 „læsî. In Purgatorio intueor mini-
 „mos quosque errorum lapsus terri-
 „bilibus tormentorum pœnis expia-
 „ri. Nihil dico, de damnatorum in
 „inferno ejulatu, quoniam ingenti
 „horrore illud animum concutit.
 „Nonnulli, qui me hic noverant, vi-
 „debantur me aggredi velle ac dis-
 „cerpere, in clamabantque mihi hor-
 „ribilibus cû maledictis. Visum istud
 „magnum mihi tremorem parit, perse-
 „veroque in eo terrore ac pavore lon-
 „gusculo temporis spatio, sic ut in-
 „gentes pressuras molestiasque opta-
 „tem perpeti, ne vel minimam Pur-
 „gatorii pœnarum, nedum damnato-
 „rum inferni contueri cogerer. De-
 „hinc oro alias devotas preces, cæ ubi
 „finitæ sunt, alteram flagellationem
 „instituo pergoque deorsum ad Com-

pletorium. Hunc ergo in modum, *Pœnarum*
 diem transigo. Pœnitentiæ opera, *quas de se*
 quæ exerceo sunt istæ. Aliquando *sumebat*
 gesto loricam è ferro, aliàs verò tho- *Joanna se*
 racem ferreum introrsus in modum *ries.*
 limæ, tyrocnestis aut strigilis exal-
 peratum, Nonnunquam etiam veste,
 confecta ex Onocardio, seu eo car-
 dui genere, quo lanæ ac vellera pe-
 ctuntur induor, quæ totum corpus,
 contegit, eque ejusmodi carduis cin-
 ctum gero; interdum catenas porto,
 cû ferreo cingulo scitum digitorum
 latitudine, introrsus in mucrones &
 aculeos elimato, atque ad tenes,
 corpori appresso. Dominicis diebus,
 gero contextum è juncis indumen-
 tum ad genua usque pertingens.
 Hæc veste utor diebus festis, ut eâ,
 me ratione ab aliis pœnarum eru-
 ciatibus tantisper relevem. Cibus,
 meus quandoque constar corticibus,
 malorum aurantium acidorum,
 aut frustulo panis, aut aliàs pauxillo,
 abstinenti. Triduo per hebdoma-
 dam nullo penitus vescor, nimi-
 rum Dominicâ, die Jovis ac Vene-
 ris. Hi sunt dies S. Communionis,
 quibus uti Reverentiæ Vestræ sat,
 notum, nihil omnino edere valeo.
 Quoties in Chorum advenio, præ-
 lucidum è tabernaculo Sanctissimi,
 Sacramenti radium emitti, recta-
 que cor meum petere video. Status
 animæ meæ, atque reliqua, quæ ist-
 hæc gratum in me operatur, DEO,
 sunt nota. Accuratam quoque exa-
 ctamque in eo rationem omnium in
 Divino obsequio erratorum admis-
 sorum, mihi que pro pœna non pau-
 cas impingo alapas, rogans dein-
 ceptis à DEO veniam, firmumque
 edo

„edo propositum me emendandi,
„ac eo fine Divinam expolco gra-
„tiam.

Hæc est descriptio Sor. Joannæ quotidianarum atque usitatarum ei exercitationum, quas ex Obedientia, jussu sui Conscientiæ arbitri scripto comprehendit. Nihil verò hic memorat de peculiaribus suis pœnitentiis, sed consueta duntaxat & nusquam intermissa, quæ in Cœnobio erat usurpare solita adducit exercitia. Nihilominus tamen ea est brevis ejus vitæ compendii ratio, ut si tam pigri segnesque Religiosi, qualis ego sum, eam in animum ferio admittamus, vitæque nostræ desidiâ, cum concepta persuasione nimîaque facilitate fiducia, quâ salutem nos nihilominus adepturos confidimus, è regione locemus, tum sanè necesse est nos aut vehementi metu terroreque corripî, aut insigniter temerarios periculique contemptores esse. Secundùm prædictas exercitationes, suas feriæ sextæ de Passione Domini Sponsa Christi constanter tenebat, de quibus Lib. 2. cap. 11. actum: multò tamen eas præstantius in hoc suo Religioso statu quàm antehac peragebat, ita ut necessarium ducamus indicare, qualiter in Monasterio ea in re se gesserit, quove pacto hæc ejus exercitatio in lucem prodierit. Non erat id rescire facile, eò quòd Sponsa Christi soli Abbatisæ arcanum hoc mysterium concediderit, quæ feriâ 5. seu die Jovis vespere filiam suam Joannam in Cella conclusit,

eamque solam reliquit, usque ad quintam sextamve horam sequentis diei Veneris. Tunc iterum advenit Antistita ad Cellam referendam, circa id siquidem tempus Sor. Joannæ iterum ad se ab illa redibat exercitatione, quam cautè admodum summoque silentio instituebat. At verò mulierum curiositatem aëremque pellere, perinde ac cadere labor inanis est. Sanctimoniales, quibus fortè de præfatis exercitiis aliquid suboluerat, desistere volebant, donec ea oculis conspicerent, quod etiam ab eis non animadversis fieri potuit, eò quòd Sor. Joanna toto exercitii illius tempore ectasi abrepta esset, uti jam ante dictum. Eo igitur pacto earum complures id magnam admirationem perspicuè sunt contritæ, atque postmodum in Judiciali processu jurato asseverarunt, quòd ex iudiciis factis in hoc exercitio, agnoverint omnes passus Passionis Christi Servatoris nostri in corpore Joannæ expressos conspicuosque fuisse ad sequentem modum.

Post hæc, loquuntur ipsæ, Sponsam Christi exercitia Passionis Sponsi sui die Jovis circiter quintam sextamque horam vespertinam inchoasse: Confederat imprimis circa illud tempus eratque in Spiritu elevata, postmodum surrexit, Cellamque super genua perambulavit, atque ita genibus nixa, certis intervallis subsistens stationem tenuit, sic-

Mm 2 que

*Usitata Jo-
anna se-
ria sexta
exercitatio
eo eius
modus.*

que incurvavit corpus, ac si ante pedes cuiuspiam alterius sedentis hominis provoluta esset. Ex hisce indiciis cognoscebant Moniales, eam tunc in lotionem pedum occupatam. Hoc ubi finem accepit, stans atque erecta aliquot concinebat hymnos, uti & Christus D. post coenam pedumque lotionem fecit. Vix cantare Joanna desierat, aliquanto processit spatio, moxque constitit, & coepit contristari. Signa externa indicabant eam in summo more pavoreque versari. Post hac in genua procubuit, eratque trium ferè horarum intervallo in Oratione absorpta. Inter orandum nonnunquam erecta stetit, mox iterum in solum sese prostravit, ad extremum demonstrabat magnum atque lethalem agonem cum tam vehementi sanguineo sudore, ut guttae ad terram usque defluerent, poterantque inde Sorores liquidò cognoscere, per hæc talia signa Christi Orationem in horto Olivetano repræsentari; ubi Salvator noster copiose ubertimque nostri causa sanguinem sudavit. Post hanc Orationem consurrexit illa, paulumque progressa est: tum constitit, moxque vi maxima solo afflictæ fuit, mansit tamen in facie sua composita, amabilis, atque admodum gravis: apparebat etiam tum post multas plagas ac verbera manus ei ligatas fuisse, ita ut hisce opinione Sanctimonialium, Captivitas Christi graphicè atque ad vivum repræsentaretur: dum nimium conspiciunt vultum ejus viventem atque cæruleum, subter unguis erumpentem sanguinem, & in bra-

chiis ejus quæ proximè manibus hærent, profundas apparere vibices, quæ adeò lividæ, glaucæ, atraque erant, veluti esset Joanna nostra funibus catenisque arctissimè ligata. Post tempus aliquod cernebant alteram faciei ejus maxillam altè sufflatam, tetræ atque tumentem perinde ac si terribilem eâ colaphum excepisset, quemadmodum impius Malchus Servatori nostro fecit. Ab hoc exercitio remansit illa residuo noctis in in uno Cellæ angulo tali situ, veluti si verè captiva esset. Sequenti Veneris die, tam festina & concita perambulabat Cellam suam de loco uno ad alterum Joanna, ut verè dici posset eam ab Herode ad Pilatum iter habuisse. Tandem in medio Cellæ constitit; facies verò ejus pallida macieque attenuata fuit perinde ac mortui cuiuspiam hominis. Inter hæc manus suas decussatim in Crucis modum composuit, incurvavitque corpus quasi ad humilem columnam religata esset. Tali situ longo tempore stetit Joanna; porro vultus ejus, qui initio pallidus mortis colorem gesserat, scædam quandam ac miserandam induit speciem; poterantque è pœnis ejus ac more Sacræ Virgines probè agnoscere Flagellationem Christi ad Columnam hisce repræsentari. Protinus verò in terram, velut animo eam linquente, corruit, brevi tamen iterum lentè ac veluti tremiscens consurrexit, humique consedit, oculos suos clausit ac manus in crucis formam composuit, coeperuntque mox è capite ejus multi sanguinis rivuli decurrere, videbaturque tum etiam quasi

quasi frequentes ei plagæ atque alapæ infligerentur. Sanctimonialium enim confessione, facies ejus tunc erat usque adeo cruenta atque tumida, ut horrore esset eam intueri, cum tamen antè pallidus inesset ei color: unde spectatrices perspicuè cognovère, Joannam tunc Coronationis imaginem formamque referre. Hoc finito exercitio, sumpsit Joanna Crucem ferream 33. librarum pondo, quæ etiam in Cœnobio hodieque perdurat, hanc suis imposuit humeris, cumque illa Cellam nixa genibus perreptavit, inter hæc verò alloquebatur Virginem MARIAM tam affectuosis renerisque verbis, ut auditoribus cordis illire potuerit. Postquam Sor. Joannæ longo tempore crucem hanc bajulans, Cellam genibus innixa obivit, relicta ferrea, ligneam Crucem sumit, quæ proposito illius servitura, ad mensuram ejus compacta erat; Hanc crucem in solum deposuit, corpusque suum desuper extendit, neque ullatenus videbatur aliter, quam quòd verè actuque ipso Cruci acclavata esset, siquidem paulò post intuebantur Moniales, qualiter Crux illa cum Joanna elevaretur, atque ita mirabiliter in aëre consisteret, ut terram neutiquam attingeret. Erat Sponsa Christi eidem affixa, profuditque totos cruoris rivos, tam è capite quam è vulneribus manuum, pedum, atque lateris; talique schemate tritum horarum spatio perduravit in Cruce. Audiebant interim Sorores quòd pro omnibus recommendatis vivis ac defunctis DEUM exoraret. Brevi post audière eandem Sororem Joannam elatâ, lugubri affectuosaq; voce que-

ruantem DEO que dicentem: DEUS meus, DEUS meus, ut quid me dereliquisti? Deinde viderunt quòd Sponsa Christi labra cum toto vultu contraheret, perinde ac si præter modum acidum aliquem amarumque potum gustasset. Postremò exclamavit Sponsa Christi Joanna voce magnâ, ac velut mortua in terram concidit. Crux verò perseveravit in aëre pendula erecta & firma. Posthæc exiit se Sor. Joanna iterum permansitque genibus insidens; inde velum capitis apprehendit atque ad latus Crucis conversa brachium extendit, velut si flammeum illud cuiuspiam porrigeret, ad quiddam eo involvendum. Hinc cognovère Sorores, quòd Joanna velum suum Regina Cœli MARIE porrigeret ad recondendum in eo exanime corpus Sanctissimi Filii sui. Hisce igitur sic actis, mansit Sponsa Christi in se ipsa collecta, flebat amarissimè, alloquebaturque Virginem MARIAM affectu plenissimis tenerimisque verbis, atque sic permansit ad 5. circiter aut 6. horam vespertinam, tumque iterum sibi est reddita. Sub idem tempus advenit Abbâtissa, atque à sanguine uberrima à Joanna in præfatis exercitiis profuso locum purgari curavit. Christus Servator noster ex humani generis amore sanguinem suum abundanter fudit, ac multoties eodem solum rigavit, hæc verò fidelis Sponsa ejus, excellenti modo eum sequuta, ejus pariter amore sanguine suo sæpenu-mero humum perfudit.

Porro Sanctimonialiales in hisce exercitiis ac etiam post, valde notabilia quædam observârunt. Primum erat

M m 3 fin

Mel in Sa-
crificio cur
prohibuerit
DEUS
efferré,

saque Sacrificia non acceptat DEUS, sed ea, quæ antè inquisitione multaque consideratione bene sunt peruestigata. Theodoretus quærit, cur DEUS mel, quodd alioquin præstans est succus, in holocausto veruerit? Et respondet: eò quodd mel sine iudicio, delectu ac investigatione colligitur. Pervolant apes varios sine discrimine campestrès hortenselque flores, quorum alii boni, alii mali, salutares aliqui, quidam exitiosi sunt ac pestilentes, leguntque sine discrimine è quolibet flore rorem ad mella stipanda & conficienda. Tale commixtum opus mellificii, quod indiscriminatum ac temerè è malis bonisque floribus colligitur, non debet venire in DEI Sacrificium. Perfecta sanctaque anima est spiritalis hortus, eamque ob rem ejus Præses magna discretione atque consilio debet virtutum ejus flores peruestigare ac discernere, ut præparatum Sacrificium DEO ac D. sit acceptum. Ita egère cum Sorore Joannæ à JESU MARIA Prælati hujus nostræ Provinciæ. Post longam deliberationem & investigationem iidem reperire, magnum illud ac exuberans in prædictis exercitiis sanguinis effluvium, sicut & externam vulnerum speciem, cum visionibus Sor. Joannæ obvenientibus, magnis esse subjectas incommodis. Quapropter jam dicti Præsides ejus erant sententiæ, è re fore, si spiritali filia suæ Joannæ in virtute Obedientiæ præcipiant injungantque, ut DEUM exoret, quod ipsius Majestas velit hæc peregrinas, raras ac ferè inauditas gratias ab ea tollere, quod etiam A. R. P. Franciscus Andres de

la Torre, cum secundò Provincialis munus gereret, sequentibus parentibus perfecit.

F. Franciscus Andres de la Torre, „ Diploma „
Lector Jubilatus, Consilii S. Inqui- „ quo Joannæ „
sitionis Assessor, Minister Provin- „ na cruenta „
cialis ac Servus hujus Provinciæ „ fer. 6. exor- „
Burgensis Regularis Observantiæ „ citia inhi- „
S. P. N. Francisci & c. Mari Joannæ „ beatur „
Rodriguez à JESU MARIA, „
Moniali in Conventu nostro ad „
S. Claram Burgi, salutem & veram „
pacem in Christo JESU D. nostro. „
Quoniam de gravibus perpetuisque „
infirmatibus atque aliis multis im- „
modicis corporalibus ærumnis, qui- „
bus Rever. Vestra est subjecta, rela- „
tione hujus Monasterii ejusdemque „
Physici, plenam habemus notitiam, „
quippe cum præfatæ adversitates o- „
mnibus pateant, perfacile nobis et- „
iam erat in earundem venire cogni- „
tionem, atque in propria persona „
omnia possibilia illarum capere ex- „
perimenta. Cū igitur infirmitatibus „
sepe accrescentibus, ac debili senio „
jam ostia pullante, R. V. naturales „
corporis vires magis magisque indies „
deficiant, cum necessitas, tum discre- „
tio ex SS. PP. doctrina requirebant, „
ut corporeæ exercitationes, quæ il- „
lud nimium deiciunt ac enervant, „
permutentur: Siquidem illæ omnes „
pietate, quæ ad omnia est utilis, com- „
penlari possunt, quemadmodum & „
sapientiâ majoreque DEI cognitione, „
quæ, cum interiores sensus atque po- „
tentiæ ritè exercètur, multū augetur, „
majoraque indies capit incrementa. „
Quare nos maturâ consideratione „
deliberatione ac iudicio perpen- „
dentes, quodd hisce atque aliis „
pecu-

„peculiaribus de causis, quæ nos ad
 „id movent, consultum sit, tam a-
 „cerbas ejusdem dolorosasque exer-
 „citationes aliquantisper mitigare,
 „atque ut Reverentia Vestra, juxta
 „suam possibilitatem operam stu-
 „diumque adhibeat, mediante suâ
 „Oratione Sanctæque Obedientia
 „oprata à DEO quietem atq; mul-
 „tiplicium laborum suorum, ac na-
 „turæ vires transcendentium infirmi-
 „tatum revelationem obtinere. Con-
 „fidimus de Bonitate DEI ac Pro-
 „videntia, quòd dum nos ex parte
 „nostra omni studio id promovere
 „satagimus (cujus quidem rei effi-
 „ciendæ vi Prælaturæ ac muneris no-
 „stri potestatem habemus) suæ Ma-
 „jestati placebit cum intentione no-
 „stra concordare atque concurrere,
 „ac Reverentiæ Vestræ preces exau-
 „dire. Ideoque præcipimus eidem
 „ac ordinamus, ut post istud nostrum
 „decretum Reverentia Vestra feriæ
 „6. seu diæi Veneris exercitia unâ
 „cum sanguinis profusione, quæ sit
 „in eisdem, moderetur, neque ullas
 „mortificationes aut exercitationes
 „unde sanguinis profusio provenire
 „queat exerceat. Similiter ut Rever.
 „Vestra D. DEUM enixè roget, ut
 „quandoquidem hæc nostra volun-
 „tas est, prædicta sanguinis effusio
 „cesset, neque ulla ex causa deinceps
 „eidem adveniat, sed ut ipsius Maje-
 „stas ab externis & corporalibus in-
 „firmitatibus, quæ subito & præter
 „communem ordinem Reverentiæ
 „Vestæ supervenire solent, eandem
 „relevare velit. Quò verò prædicta
 „diæi Veneris exercitatio proposito
 „atque intentioni nostræ studio ac

expressè accommodetur, ordina-
 „mus, ut Reverentia Vestra prædi-
 „ctum exercitium non inchoet nisi
 „ipsâ diæi Veneris, post Sacrum aud-
 „tum, atque sub Vesperarum tempus,
 „finiat. In omnibus aliis corporis
 „mortificationibus ac exercitiis, se-
 „quendum erit P. Vicarii Reveren-
 „tiæ Vestræ Ordinarii Conscientiæ,
 „arbitrii judicium & dispositio. Tali
 „pacto vigore Sanctæ Obedientiæ,
 „summa securitate ac solatio animi
 „vivet, suæque merita cumulabit.
 „Nos equidem eâ spe vivimus fore,
 „ut DEUS ac Dominus ad servitium
 „suum & commune emolumentum
 „Reverentiæ Vestræ in longum vi-
 „tam producat, sanitatemque quoad
 „ei est profutura, largiatur, eandem
 „que eo pacto majorem Coronam,
 „ac præmium de manu DEI juxta
 „intimum cordis nostri votum con-
 „sequuturam. Datæ in Cœnobio no-
 „stro S. Francisci in Burgos 14. Sept.
 „1634. F. Franciscus Andreas de la
 „Torre Min. Provincialis. Hæc ubi
 „sic P. Provincialis ordinavit, insu-
 „per & epistolam ad famulam D. Jo-
 „annem direxit, tenoris sequentis.
 „Quoniam ego dum nostra eo-
 „rum locorum obirem visitatemque
 „Monasteria, summa in solitudine
 „versabar, ratione Reverentiæ Ve-
 „stræ laborum atque infirmitatum,
 „consulto illic redditas eidem paten-
 „tes reliqui, ut per S. Obedientiam
 „Reverentia Vestra auctiore merito
 „ac majore securitate à DEO remis-
 „sionem exoret, quò Charitatis Ve-
 „stræ Valetudo ac vires DEI Ordinif-
 „que obsequiis deserviant. Nunc ve-
 „rò bonum factum existimabam fo-
 „re,

*pubetur
DEUM
ora reus ei
vulnera
exterius
auferat.*

„re, si eadem in hoc proposito ultra
„adhuc sim adjumento, omnemque
„illius externam dolorum perpassio-
„nem in fructuosam proficuumque
„commutem obedientiam, in cuius
„virtute ego suæ Reverentiæ injungo
„ac præcipio, ut acceptâ hâc Epistolâ
„protinus Divinam Majestatem in-
„stantissimè roget, velit eam allevia-
„re, doloresque cum effusione san-
„guinis quam per manuum, pedum
„atque lateris vulnera solita est per-
„peti commutare. Siquidem ejusmo-
„di cruciatus Humilitate ac Obedien-
„tiâ melius possunt majorique aug-
„mento meriti compensari. Potest
„pariter nunc eodem fervore Reve-
„rentiâ Vestra orare, ut D. DEUS
„velit ei sua stigmata & exterius pa-
„rentia vulnera occulere ac tollere;
„quandoquidem ejusdem non ad-
„versatur voluntati, si ea vulnera in-
„trorsus lateant, doloresque in cor-
„de, aut eo modo ac mensura à Re-
„verentia Vestra tolerantur, prout
„ipsius Majestati visum placitumque
„fuerit, tamen si vulnera ipsa satis in
„corpore non appareant & specten-
„tur. Enimverò ejus prorsus sum
„opinionis, totum id ad majorem
„ejus gloriam, Reverentiæ Vestræ
„securitatem, tranquillitatem atque so-
„latium cessurum, confidoque de
„Obedientiâ ejus, quòd omni cum
„humilitate in voluntatem Divinam
„concedet, seque sit resignatura. Et
„quòd promptâ paratâque volunta-
„te ac omni infallibilium verborum
„Divinarumque promissionum fi-
„ducia Isaac sui cordis sit immolatu-
„ra, veramque ac germanam sese
„D. P. N. Francisci filiam sit demon-

stratura, in cuius festivitate hoc ego
„præceptum datâ operâ Reverentiæ
„Vestriæ imposui. Quòd videlicet ejus
„intercessione ad honorem tanti Pa-
„tris exequutionem hujus Obedien-
„tiæ à DEO obtineat, qua in re im-
„mensos thesauros in abscondito re-
„perire, eisdemque cum solo DEO
„perfrui potest. Eiusdem quoque te-
„noris ac formæ voluntas nostra est,
„ut Reverentia Vestra personis illis,
„quæ ad spiritale suum solatium Cha-
„ritatem Vestram alloqui cupiunt,
„summâ brevitate, suæ devotionis
„causâ, debitam satisfactionem præ-
„stet, offeratque se, quòd eisdem ho-
„mines DEO commendare velit,
„non tamen, quantum in ea est, con-
„sentiat, ut à Reverentia Vestra Ro-
„saria, Cruces, vel Sacras aliquas Re-
„liquias petant. Et licet ego omnino
„confidam, Charitatem Vestram
„cautam fore, eque rebus ejusmodi
„nihil daturam, nihilominus tamen
„ejus rei eandem commonere volui,
„ut Charitas Vestra intelligat, hanc
„esse voluntatem DEI: Qui Reve-
„rentiam Vestram servare atque in
„gratia sua juxta desiderium meum
„crescere ac proficere velit. In Con-
„ventu nostro Navarreti. 4. Octo-
bris Anno 1634.

F. Franciscus Andres de la
Torre Min, Provincial.

Exhibitum fuit decretum istud
Sponsæ Christi Joannæ, cui etiam il-
la citra ullam considerationem aut
investigationem profundâ humilita-
te, magnâque voluntatis promptitu-
dine lubens paruit. Quod me atti-
net, ajebat illa, seriò, sincerè ac vera-
citer perficiam omne id, quòd mihi
N^a præci-

*Vera Obedientia
qua, qualis.*

præcipitur. Hæc est vera Obedientia; dum nimirum eidem non solum voluntas, sed & intellectus ipse omni ex parte subicitur. Neque aliter se res habet, quam quod ejuscemodi Obediens errare non possit. Nihilosecius tamen timebat eo tempore Ancilla D. non quidem velut inquietudine laboraret, aut Obedientiæ displicentiam animo gereret, sed quod ambigeret, an ejus propositum opratum successum esset sortitum. Ne verò ex parte sua quidquam desiderari posset, adiit Consoorem suam Annam de Hermosilla, è cuius prudentia atque virtute magnam sapiebat satisfactionem, nem. Sor. Anna, inquit illa oculis lacrymantibus, injunctum est mihi in virtute S. Obedientiæ à DEO petere ut ille mihi exteriorem vulnere speciem auferat, atque ut ego feræ sextæ exercitationi modum ponam, eandemque mitigem. Posterius istud exequar lubens, primum verò non in mea est potestate sed DEI manu. Ego digna non sum ut me Majestas ejus exaudiat: tua verò Charitas mihi hi cognitione juncta Sororque mea est. Germana porro veraque amicitia in necessitate cognoscitur. Oro igitur, velis in hac necessitate mihi succurrere, ac benignissimum Numen exorare, quò mihi, juxta suum beneplacitum id præstare dignetur, quod à me Obedientia exigit, ut ab eo postulem & impetrare studeam. Sor. Anna ubi Sponsam Christi, tam anxii premi curis vidit, sociâ se illi in fletu ac gemitibus exhibuit, eademq; consolans ait: Amantissima Sor. mea, equidem petitio hæc tua perquam est difficilis, velim tamē bono sis animo,

ac confidas te id consequuturam. Præceptum Superiorum nostrorum est præceptum DEI. Quoniam igitur est voluntatis Divinæ postulationem hanc fieri, consequitur, esse etiam voluntatis ejus, ut bonum illa exitum fortiatur. Ego ex parte mea haudquam deero, omniq; exequar studio, quod à me expetis. Hisce ambæ Sorores Cognatæque sibi mutuò valescere. Joanna porro eâ colloquutione confirmatior atque plurimum consolata, in superiorem Chorum sese contulit, ubi elegans Ecce Homo Anaglyphum seu elevati prominentisque operis situm erat. Imago hæc magna in veneratione habebatur, eò quod clendis cum primis affectibus apta factaque esset. Ante hanc pia Christi famula procidit, atque humi strata, calentibus lacrymis uberrimè genas persusa plura corde quàm lingua locuta inquit: Mi DEUS ac Domine, unicū meum bonū, equidem non te fugit, quanto cum robore ego hæc gestarim vulnera, ex quo tuæ Majestati complacuit, ut ea haberem. Magnus quidē honor est honorari pro merito, at verò non merenti pudor est & ignominia. Majore quoq; cum sensu doloris ego id fero, quò postea quā Sacrosanctis Passionis tuæ stigmatibus insignita fui, mundus existimet veluti probam bonamque signatam esse, atque ita hominibus appaream quod non sum, cum pro dolor actu ac re improba malaque sim, prout etiam tuæ Majestati perspectum est, me ita, ut appareo, bonam non esse. Domine, nunc placet Superioribus meis, ut mihi ea auferas, præcipiūq; ut hoc abs te postulem. Igitur ego humil-

*Oratio Jo-
anna ad
Christum
pro tollen-
dis sibi vul-
neribus.*

„humillimè supremam Majestatem
 „tuam oro ac obsecro, ut misericor-
 „diam hanc favoremque exhibeas,
 „non meâ quidem causâ, sed quia sic
 „Majores Præsidesque præcipiunt,
 „quibus mihi morem non gerere est
 „nefas. Exaudivit Dominus perorantes
 „magis lacrymas, quam verba Sponsæ
 „suz aitque voce quâ suavissimâ: Jo-
 „anna, Obedientia quam tuis Supe-
 „rioribus exhibes, quodque tota in
 „eorum voluntatem concesseris, to-
 „tum inquam hoc mihi est longè ac-
 „ceptissimum. Nihil amplius factu
 „opus. Ideoque nè fleveris Sponsa mea,
 „faciam quod postulas. Nec etiam
 „longum distulit Dominus istam tuam
 „adimplere promissionem: & quidem
 „insequente protinus die dum Sponsa
 „eius ad Sacram Synaxim se præparat,
 „vehementem in se persentit commo-
 „tionem, respicit manus; & sine vulne-
 „ribus eas esse deprehendit, tum etiam
 „nudit pedes, viderque pariter eos vul-
 „neribus carere, postremo pectus quo-
 „que reteggit, jamque vulnus etiam late-
 „ris disparuerat. Ab ea die, quæ fuit 14.
 „Decembr. 1634. Sponsa Christi, Sor.
 „Joanna absque stigmatibus vixit.
 „Mansere tamen vestigia cicatriceque
 „vulnerum in ejus corpore, toto dein-
 „ceps vitæ tempore, & sine illis majores
 „acerbioreque cruciatus in locis
 „vulnerum, quàm antehac unquam
 „pertulit.

Posset hic curiosus Lector quære-
 re, quænam duarum gratiarum fuerit
 major, an cum DEUS Sponsæ suæ sti-
 gmata sua impressit, an verò cum ei
 illa iterum ademit? Et quidem extra
 omne dubium est, posteriorem gra-
 tiam magnum luculentumque esse te-

stimonium virtutis nostræ Sor. Joan-
 næ, quoniam opus hoc à sola DEI
 manu proficisci potuit, atque ita si-
 gnum est manum DEI fuisse cum il-
 la, nobisque uti gnomonem horologii
 virtutis ejus præstantiam perfectio-
 nemque indigitasse. Ad hæc quantum
 DEUM attinet, dubitandum non est,
 ipsius Majestatem plùs fecisse, dum
 Sponsæ suæ impressa ante vulnera su-
 stulit, quàm cum ante undevigesi-
 mum annum illi eadem inscupsit. Sanè
 plurimi est faciendum, cum quispiam
 mobili naturæ suæ adversum aliquid
 perficit, ut amico suo gratificetur.
 Nunc quæro ego, quid è duobus na-
 turali Divinæ bonitati magis contra-
 rium est, dare ne aliquid, an verò id,
 quod dederit auferre? potissimum si
 culpâ suâ eam ablationem homo non
 promeruit. Citra omne dubium talis
 ademptio Bonitati Divinæ magis re-
 pugnat & adversatur. Dare siquidem,
 Naturæ Divinæ usque adeo est con-
 veniens, ut non nemo dicere sit ausus:
 Orationem ad DEUM esse rem Di-
 vinam. Quod verò semel donatū est,
 iterum auferre, cum id culpâ suâ ho-
 mo non meruit, hoc inquam non Dei
 naturali propensione duntaxat, sed &
 cujusvis boni, ingenui, integrique vi-
 ri naturæ genio summè adversatur.
 DEUS tamen hoc Sponsæ suæ causâ
 præstitit, dum scilicet ei citra deme-
 ritum vulnera sustulit. Consequitur
 itaque majus quid patrassè illum, dum
 ei stigmata ademit, quàm cum ei ea-
 dem contulit. Restat nunc ut per-
 pendatur, quanta hæc posterior gra-
 tia fuerit, quando prima tam inusita-
 ta, mira magnaque fuit. Posset item
 hic non nemo ambigere, an non in

*Pulchrâ
 quæstio est
 discursus,
 an DEUS
 plus egerit
 ei vulnera
 dando an
 tollendo.*

*Et conclu-
 ditur ea-
 dem tollen-
 do majus
 quod pa-
 trasse.*

eo superiores errârint, dum talem, ut antè dictum, Obedientiam Sor. Joannæ imponunt? At verò istud de tam sanctis, doctis, circumspectisque viris cogitare insignis esset temeritas. Non omnes quidem illi causas præcepti sui exposuere; sed nec opus erat. Si tamen omnes circumstantiæ rerum ac temporis, quo ea illi Obedientia imponebatur, perpendantur, tunc liquidò comperietur causas talis præcepti urgentes magnasque fuisse. Ad hæc prius illi consilium inière, remque istam deliberatione agitâre cum Reverendissimo D. Ferdinando de Andrada per id tempus Burgenſium Archi-Episcopo, ejusdemque & complurium aliorum doctrinæ præstantium virorum placito ac scientiâ rem istam ita statuère; prout id palam fit ex Epistola præmemorati Archi-Antistitis ad Generalem Inquisitorem Sotor Mayor data, dum prorsus circa id tempus ex Inquisitionis ordinatione, Sor. Ludovica ab Ascensione, ex Ordine suo ac Cœnobio D. Claræ de Carrion, ad Excalceatas Moniales S. Augustini intra Vallisoletum ducta fuit, tenor porrò litterarum in hunc se habet modum.

Epistola D. Ferdinandi de Andrada,
Archi-Episcopi Burgenſis ad D.
Inquisitorem Generalem.

Reverendissime &c.

Non parva me cepit admiratio in facto, quod circa Matrem Ludovicam contigit. Profectò res hæc multæ magnæque est considerationis. D. DEUS vellet Reverendissimæ Dominationi lumine suo assistere, ut in lucem producta veritas reveletur & virtus valeat remunerari. In hujusce Urbis

D. Claræ Cœnobio est Monialis, quædam Sor. Joanna Rodriguez à JESU MARIA dicta: hujus Spirituales Præpositi magnâ egère circumſpectione, dum satagunt exterrere nam vulnere speciem, quæ illa secum ad Monasterium detulit, ab ea tollere. Concluſere siquidem ejus Prælati, præcipiendum illi esse, ut DEUM instantissimè deprecetur, complacere sibi is velit quoddam ferriæ sextæ exercitium ei adimere, quod illa in memoriâ amarissimæ Passionis JESU Christi Salvatoris nostri obire consueverat, ac tunc ipsa multum cruoris, nri & vulnera, quæ manibus, pedibus, atque latere gessit, profundebant. Quod sane arduum magnique ponderis opus erat, quandoquidem præfacta vulnera per D. Azevedo Castellæ Præsidem, & PP. Carmelitas exalceatos in Conventu multorum præcipuorum, scientiaque eminentium virorum Anno 1618. in Februario approbata fuere. Quamobrem non audebant Sor. Joannæ Præsides, jam dictum præceptum eidem imponere, quoadusque mecum eâ de re consultarent, prout etiam Septembris mense anno superiore actum. Ego porrò eis animos addidi, auxiliumque meum ac favorem prolixè detuli. Posteaquam igitur etiam ego in tale præceptum consensi, præfacta Joanna sinceritate summâ morem illi gessit, tumque protinus finem ferriæ sextæ exercitatio accepit. Vulnera quoque eidem sublata sunt, ita ut nunc illa perquam alacris ac læta absque externis vulneribus, aliis Monialibus haud dissimilis incedat. Binâ vice posthac ego eandem Jo-

annam

annam conspexi, eandemque pro
magnæ virtutis Sanctimoniali ha-
bendam duxi, quippe quæ plurimum
Obedientiæ dedita sit, aliarumque
virtutum studio pariter sedulo
incumbat, ita ut non sit, quod
ejus causâ Reverendiss. D. vereatur
ac difficulteretur. Et esto aliquid
difficiletatis hac in re obortum fuisse,
jam totum id complanatum est.
Videturque haudquaquam necessarium
ultra in modernum ejusdem statum
inquire, quandoquidem summo studio
id Ordo ejus perfectus, & ultra etiam,
si foret necesse, sit facturus. DEUS
Reverendiss. D. V. juxta votum meum
ac desiderium diutissime servet. Burgos
20. April. 1635.

Ferdinandus Archiepiscopus
Burgensis.

CAPUT VI.

Sor. Joanna majora semper eximia perfectionis capit incrementa, ex quo ei stigmata suæ sublatæ. Quatuor Seraphini sunt ejus Pedagogi, imò Rex ipse cum Angelorum Regina sunt ejus Magistri ac Præceptores.

REgius Propheta David propriè germaneque expressam nobis ob oculos ponit puram immaculatam, in misericordia & miserationibus Altissimi coronati hominis tenorem vitæ. Dum *Psalm.* 102. causas nobis indicat tam sublimis dignitatis; dicitque juventutem cujusque perfecti, veluti Aquilæ renovari debere. Super quæ verba Euthymius disserit, aitque renovationem Aquilæ, quæ avium est Regina, plenam esse mysteriis. Omnes alia aves communiter primas nativas

que suas retinent pennas, manentque eadem in suo semper esse ac statu, quippe quæ nunquam mutantur, ita ut cum tempore facultas eis usque volandi minuatur ac intercitat. Aquilæ verò novæ subnascuntur pennæ, eoque pacto præcipua hæc Ales renovatur, perinde ac si nova ei juvenus accederet. Proinde in senectute sua longè illa melius perniciosque aëre permeare, quam primâ in juvena, consuevit. Reperiuntur quidem animæ, quæ velut Aves Cœli alas vimque percipiunt ad magnam evolandam perfectionem, verum eæ spiritu non renovantur, nec ultra volatu procedunt die alterâ, quam processere primâ; imò, quod est deterius, cum tempore pennæ alarum spiritus sensim eis enervantur, hebetantur & consenescent. Nostra verò Sor. Joanna indies perfectum sumebat, novasque ad volandum capiebat vires, dum sancta ejus desideria in momenta renovarentur. Animabatur illa acriterque ad Cœlestes istos volatus stimulabatur à Pedagogy suis, videlicet suis 4. Seraphinis. Quin & Christus Servator noster, nec non Sanctissima ejus Mater semetipsos veluti præstantissimos omniumque maximè eximios præceptores Joannæ suæ sese præbuerunt. Faterur hoc ipsa autographo suo. DEUM nimirum ex quo sibi 5. vulnera disparuerunt, majorem misericordiam exhibuisse, cum videlicet cæteros inter favores, tales sibi tantosque instructores adjunxit. Clara perspicuaque est veritas, quod è bona malæ educatione, Magistrorum doctrina & institutione perfectio vel imperfectio discipuli discipulæ vependear.

No 3 De

De 4. Seraphinis, qui secundum Angelum ejus Custodem, Tutelares ac Institutores ei erant, mentionem facit Sor. Joanna ipsa n. 193. vitæ suæ. Quod nimirum ab eis nunquam non ad excelsiorem perfectionem incitatur, ac roboraretur. Sæpenumero, inquit, videbam illos, sicut Isaias 6. desuper Thronum DEI ambas cordis sui alas irremissè moventes, sanctoque quodam ac decoro & nuntio quam remittente volatu occupatos. Querebat nonnunquam ex eis Sor. Joanna, quorsumnam volatu isto tendant, cum tamen semper DEO fruuntur. Ad quod ei responsum dedere Seraphini: Soror, dicentes, quod in tuis nos oculis gerimus, hoc fit ad te edocendam, quid ipsa agere debeas, prout alioquin bonum exemplum optima est institutio. Sic nos in præsentia DEI sumus nunquam cessante volatu occupati, ut bene capias intelligasque in Virtutis progressu nunquam standum aut quiescendum esse; quippe in spiritus seu animæ navigatione omnis auræ tranquillitas marisque malacia tantundem est, atque atrox procella & tempestas. Anima quæ desiderat DEUM uti tenetur amare, debet generosè instar Aquilæ sese excitare, debet nullo non die fervorem suæ juventutis innovare, non debet præterita bene facta respicere, sed futura, quidque adhuc agendum restat attendere. Sic tu age amica Sororque nostra. Renova favorem tuum ut Aquila, induere fortitudine, novamque incipe vitam vivere. Fac quod Aquila facit, quæ cadaver enim odoratur, eoque pernici vo-

latu fertur, ut se carnibus ejus saginet, ita delectare tu corpore Christi, qui se in Sacrosancta hostia ceu cadaver mortuū exhibet, sagina te atque impingua pretiosâ ejus carne, hæc escâ renovabitur spiritus tuus, majorique indies robore atque animi vigore ad alta subvolabit. Hæc & alia ejusmodi mirifica ei documenta dedere 4. Seraphini, per quæ Joanna accendebatur ac deflagrabat, dum Cœlestes illi Spiritus intellexit ejus lumen & cordi pariter ignes suggerunt, quibus in divino amore collesceret & absumeretur.

At verò Christus Salvator noster jam dictâ institutione Seraphicâ neutiquam contentus erat, sed Sponsæ suæ Joannæ Sanctissimam etiam suam Matrem in Præptricem ac Magistram assignavit. Suprema hæc omnium Regina Joannam edocebat inducebaturque, ut semetipsam parvipenderet, & annihileret, quod eâ ratione extolli posset. Instruebat illa Joannam filiam suam, ad sese omni studio ad terram usque demittendam, ut sic videlicet tantò altius in Cœlo ascenderet. Dum quandoque Joannæ nostra, postquam jam vulnera ejus apparere desierant, in Oratione collecta esset, vidit ad suam dexteram Majestatem Divinam, ad sinistram verò Archangelum Gabrielem unâ cum Virgine MARIA, quæ collum suum contegebat pretiosa quadam fascia, seu monili cui insculpta erant hæc verba: Ecce Ancilla Domini, fiat mihi secundum verbum tuum, Filia, agebat Regina Cœlorum; quod posthac ingressum ad Orationem facies, loco Isagoges, aut vice prolo-

Itemque instituta ipsius Regine Cœlorum.

Adhortatio Seraphica 4. Seraphinorum ad extimulandam Joannam ad profectum.

*Sui DEI-
que notitia
sunt cardi-
nes vite
spiritualis.*

proloqui hinc utere verbis, quæ ego protuli, dum in utero meo Virgineo Verbum DEI caro factum est. Nobilem hanc eximiamque institutionem Obediens filia intento animo condidit, fideliterque observavit. Cumque dicta sublimia verba proferbat, subita illi ac momento uno profundissima sui, DEI verò sublimissima cognitio infundebatur. Duæ cognitiones istæ, sunt veluti duo cardines, in quibus tota vitæ Religiosæ perfectio pendet ac sustinetur. Intellexit probe istud S. Augustinus, qui velut Aquila est in scientia, & velut Phoenix in dilectione. Singulare est desiderium hujus utriusque cognitionis corde aluit. Unde indefinens illi erat Oratio. O mi DEUS! da ut noverim me, noverim te. Ambas hæc partes in eminenti perfectionis gradu consequuta fuit Sor. Joanna à JESU MARIA, assistentiâ & institutione supremæ Magistræ Mariæ benedictæ JESU Genitricis.

Pari modo æternus Pater Sor. Joannæ Magistram dedit Unigenitum Filium suum. Favorem istum excellens ejus Virtus opitulatrice Divinâ gratiâ promeruit, dum nimirum aliquando in Cella sua coram Crucifixi effigie orationi vacaret. Cæperat ea in Oratione cor ejus amore amoris sui Sponsive Crucifixi tam vehementer inardescere, ut protinus à seipsa discederet, atque in altum sublata, Crucifixum arctissimè complecteretur. Dum igitur Joanna illum suavissimè tenerimeque osculis disfluviat, audit vocem æterni Patris dicentem sibi, Filia, ego eum tibi trado: do illum tibi in Magistram ac socium,

Porro Christus D. impositum sibi hoc munus adeo promptius lubensque suscepit, ut ab eo momento nunquam ab ejus latere discesserit, tamque illi prope junctus & præsens aderat, ut illa ipsa 190. vitæ suæ hæc referat. Ego me ipsa conspexi oculos, DEI, qui me respiciebant, videor, que mihi, eos nusquam non intueri, Illi porro in me causant tantam modestiam ac honestatem, ut cum ab eo quidpiam operis actura, in me, protinus revertar ac dicam: O! DEI oculi me intuentur. Denique, ut verbo absolvam, efficiunt, ut ego in perpetuo degam timore, ne, DEUM offendam. Quæ præcepta ac documenta tanti roboris esse queant, ac talis oculorum DEI conspectus? Ultra hæc alia etiam Sponsæ suæ documenta tradidit Christus. Visus illi est in Cella sua clavis crucis adfixus, senis miræ elegantiae alis in forma cujuspiam Seraphini præditus, in qualibet alarum impressa una lectio fuerat. Ubi verò eas omnes Joanna legendo percurrit, deprehendit in prima ala sequentem lectionem fuisse, Qui me cupit amare necesse est mihi, complexu innectatur. In altera legebatur, is despiciat semetipsum, In tertia, Mortificatio. In quarta, Amor DEI. In quinta, Silentium. Postremò in sexta ala erat Obedientia, & separatio ab omni quod creatum est. Lectiones hæc, Divinique Magistri institutiones altissimè cordi discipulæ ejus fuere impressæ. Ipsa vero ardentissimo flagrabat desiderio eas omnes facto adimplendi. Scientia sita scientia Sanctorum non in theoria tantum, sed contemplationeque duntaxat, sed præ-

præcipue in praxi ac operatione consistit.

Denique novum nunc Sponsa Christi orsa est vitæ initium, capitque denuò maximo fervore DEO servire. Ut verò novâ Aquilæ juventâ, virtutis volatu tantò subvehetur altius, tale summus ejus Præceptor ac Magister medium adhibuit, „eique dixit: Joanna incipe continuò „te parare. Volo tecum rationem „ponere. Ipse ego cognitionem capere volo tuæ vitæ. Assume tu ex „parte tua quempiam causæ tuæ Patronum & actorem. Pavebat cum primis horrebatque Sponsa Christi DEO rationem reddere, quantumvis plurimum de misericordia ejus consideret. Ut tamen Ancilla D. Majestati ejus obsequeretur, Clementissimam Virginem MARIAM cum castissimo Sponso suo D. Josepho Patronos causæque advocatos renunciavit. Notarium verò ac Exceptorem S. Joannem Evangelistam, Procuratorem suum S. P. Franciscum, Referendarium S. P. Dominicum, Fisci Procuratorem D. Thomam de Aquino, Auditorem causarum Eximium Doctorem D. Augustinum unâ cum Seraphico Doctore S. Bonaventura. Hæc ergo Officia, ubi sic in forma judiciali fuere distributa, quotidie hi SS. advenêre ad supputandas Joannæ rationes. Sponsa verò Christi, durante hoc ratiocinii & calculationis tempore, suffundebatur pudore, nescia quid ageret, quove se verteret. Videbantur etiam illi SS. Patroni ac Procuratores quoque pudore suffundi, dum multiplicia DEI dona favores perpendunt, quos à Benignis-

simo DEO est Joanna consecuta, & quòd pro hisce omnibus nulla fieri posset satisfactio. Angebatur Sponsa DEI gravibus inquietisque curis, nec erat aliud, quàm ire iterumque ire, ac redire ad Angelorum Reginam, eamque amaris calidisque obtestari lacrymis, velit sua Majestas tanquam Mater Misericordiæ, in hoc Divinæ Justitiæ judicio sibi adesse seque tueri ac defendere. O! Ita me salvet DEUS! Ut pii Christi fideles expaveant cum DEO rationem ponere, perverti verò ac impii nihil pertimescunt, qui tamen tam malè cum calculatione sua rationibusque substitunt! Post dies aliquot acciri jubet Christus Joannam, ut coram se compareat. Cumque præfens adesset Sponsa, quid agis Joanna? inquit. Jamne finem subducendis rationibus tuis imposuisti? Domine, responder Joanna, rationum mihi liquidandarum diluendarumve is est numerus, ut non credam eas aliquando finem habituras. Denique die dictâ, Ancilla DEI judicio se stitit, porrò rationum ejus series crudè cumprimis ac prædurè recensita. Tumque ad eam Justus Juxta. Joanna, nunc rerum tuarum statum percipisti; ecquid novi habes ad defensionem tui proferendum? Nequaquam Domine, respondet magno cum tremore Ancilla ejus, nil mihi suppetit dicendum. Age igitur, inquit Christus, si nihil habes quod obtendas, ergo jam necesse est, ut sententia proferatur. Ego tamen eam proferre nolo; tu ipsa eam tibi edicito. Bene est, ait Sponsa ejus, quando id fieri

*Pu bonique
semper u-
ment, mas
securia-
gunt.*

„fieri est necesse, ego judico, in con-
 „sideratione tot noxarum peccato-
 „rumque, & ingratitude pro tot
 „à te perceptis beneficiis, ut Gehen-
 „næ flammis addicar, ibique omnes
 „damnatorum pœnas ac tormenta per-
 „petiar, & quidem parva hæc adhuc est
 „pœna pro tam multis ac supramodum
 „gravibus meis erratis, delictis ac per-
 „peram actis. Sententiâ prolata cæpit
 „S. Joannes Evangelista quiddam scri-
 „bere, deincepsque chartam Joannæ
 „exhibuit dicens ut scriptum legat. Ac-
 „cepit illud in manus Christi Sponsa,
 „verlat ac reverlat, summoque studio
 „iteratò parte utrâque inspicit, dum
 „verò eam semper nitidam albamque
 „videt, reddit S. Joanni dicens: S.E.
 „vangelista, lege tu illud, nam ego
 „non video quid scriptum sit. Fuit
 „hoc scriptum de manu in manum tra-
 „ditum ab ea semper inspectum, dum-
 „que illud D. Joannes manu teneret,
 „videbatur Sponsæ Christi charta
 „conscripta, cum verò ipsa in suas ma-
 „nus illam acciperet, visa est pura &
 „inexarata, Quinque hoc illi vicibus
 „contigit, donec Christus D. reniden-
 „te ore blandâque voce diceret: Filia,
 „nunc tibi remissa sunt peccata tua,
 „deinceps verò novum rationarium
 „librû inchoare debes, Ordienda tibi
 „est novæ vitæ tela, perinde ac si jam
 „nunc in mundum venires, summo-
 „que conatu adnitendum potius mo-
 „ri, quàm me offendere, Cupiditates
 „atq; adversæ affectiones in te mor-
 „tuæ sint oportet. In anima tua ne-
 „mo alius dominium regimenque
 „obtinere debet, præter me unum ac
 „solum. Ad portum salutis magno ac
 „præceleri cursu tibi est contendendû,

Christus
 præterita
 Joannæ er-
 ra abolit
 & ad no-
 vam or-
 diendam
 vitam in-
 struit.

Eò semper intentio tua ferri debet,
 eò ego te condidi. Sicque finem di-
 ctis Christus imposuit, suamque illi
 sanctissimam benedictionem imper-
 tiit. Porro Sor. Joanna ad pedes ejus
 accidit, copiosisque ac calentibus per-
 fusa lacrymis magno cum gaudio
 summas Majestati ejus gratias egit.
 Sanctissima verò Virgo cum aliis SS.
 amantissimè ac summa cum exulta-
 tione Joannam complexi deinceps ei-
 dem valedixere. Quis jam exprimere
 verbis queat, quid Divina hæc in An-
 cilla DEI sit operata gratia, aut quo ea
 pacto sese posthac gesserit? Ordina-
 vit sic DEUS, ut ipsa hoc patefeceret,
 nam alioquin nemo id efficere po-
 tuisset. Ita ego, ait illa, posthac con-
 stituta fui, ut me ipsam non nôrim,
 adeò etiam in DEUM introversa
 sum, hujusque vitæ tam immemor,
 ac si nunquam in mundo vixissem,
 Magnam item infero mihi violen-
 tiam, ut reminiscar an mihi ipsi sim
 præsens. Adhæc tam anxio feror in
 DEUM desiderio, ut mihi nonnun-
 quam videatur vita mea finienda.
 Exuperior etiam in meo corpore tan-
 tam alacritatem vivacitatemque, ut
 existimem nec dimidium annorum
 ætatisque me habere, quam habeo,
 neque ullius cibi somnive egeo.

Et qualis
 illa fuerit
 vide.

Posteaquâ Sor. Joanna ad prædi-
 ctum modum Cœlestis Sponsi sui operâ in
 spiritu est renovata; ante omnia pru-
 dens ac provida Virgo suæ Profes-
 sionis vota renovavit. Agebatur hæc
 renovatio coram quodam parvulo
 JESU, quem illa semper apud se ha-
 buit. Tum verò & reliquæ Sacri ejus
 Cœnôbii Virgines ad eandem voto-
 rum renovationem à Sorore Joanna
 incita-

Renovatio
 votorum à
 Joannæ &
 Conforori-
 bus usur-
 pata.

incitabantur. Congregato igitur grege innocentium istarum candido vellere ovium apud nostram pulchram Rachelem Sponsam DEI JOANNAM, cunctæ Sorores eo, qui sequitur modo, professionem suam renovârunt. Accepit una quæpiam Infantulum in manus, atque tum de novo Professionem votorum faciebat: quo facto, tradebat proximæ Sorori Infantulum, hæc verò iteratâ Professione, porrigebat tertiæ, atque eo pacto innovabant universæ tradito de una manu in alteram patvulo, suæ Religionis vota. Dum aliquando in hoc pulcherrimo exercitio 10. aut 12. illarum una versantur, Sacer ille pupulus è manibus earum evanuit, earumque sese aspectibus subtraxit, unde non parvâ mœstitudine Sorores illæ affectæ fuere. Dominus autem non longè post earum misertus, curas & angores convertit in gaudium, dum post triduum pusionem illum ad lineam seu funiculum è quo D. Francisci imago pendeat reperit. Aliâ verò vice cum Infantulus ille ad ægotantem quandam Sanctimonialem allatus fuisset, iterum toto triduo disparuit. At verò post tres dies dum Sor. Joanna cum aliis duabus Monialibus in Claustro staret, omnes tres conspiciunt illum in quodam supra modum specioso flammanteque caudice, seu stipite advenientem, & postquam per Chori circuitum se circumgeisset, iteratò in priore loco collocasse, nimirum ponè præfatam S. Francisci effigiem, quæ ex uno Chori latere sita est. Asservant velut pretiosum thesaurum in hodiernam usque diem Sacræ illæ Virgines cum

*Hi cum
Infantis co-
ram quo
fiebant ludo.*

Infantulum, pellucidâ è Christallo ci-
stellæ inclusum, argentoque undique
circumornatum. Ante hunc JESU-
LUM renovant semper sua Religio-
sa vota, sequunturque in hoc suam
Venerabilem Matrem amabilemque
Magistram Sor. Joannam à JESU
MARIA coram hoc Infantulo vota
sua renovare solitam. Juventutemque
suam in modum Aquilæ instaurare.

CAPUT VII.

*Unus è 4. Seraphinis configit jaculo cor
Sor. Joannæ. Christus deinde cor eius è
pectore eximit illudque purificat. Iquo
idem Sponsus Cœlestis renovat cum
Sponsa sua Joannâ spiritale conju-
gium, mutuoque corda
permutant.*

Consueverant olim Persarum Re-
ges pacta nuptialia sanguine sui
pollicis subscribere & confirmare,
Christus vero summus Rex honoris
ac Sponsa ejus Sor. Joanna à JESU
MARIA non digitorum suorum sed
prorsus sui cordis sanguine spiritualis
connubii fœdera confirmârunt &
subsignârunt. In hunc finem Domi-
nus cor Sponsæ suæ Joannæ prius ab
omni humana & imperfecta affectio-
ne ac propensione, omni denique ter-
reno pulvere mundare, ac Cœlum
quoddam penitus reddere voluit,
quod in hunc, qui sequitur modum
evenit. Dum Joanna quodam tempo-
re in altissima esset contemplatione
absorpta. Visus est illi Seraphin in
specie pusilli rutilique; sed supra mo-
dum omnem venusti adolescentuli,
gerebat is manu instrumentum quod-
dam instar radii coruscantis, qui ad
modum sagittæ aut teli in capite mu-
ronatâ

erona præcutaque acie cuspidem præferebat: cum ergo is Cæleste hoc jaculum manu vibrasset, in pectus Sponsæ Christi Joannæ illud immerfit, sic ut spiculum illud cor ei penetraret. Ut verò postmodum è pectore fuit eductum, remansit Joanna suavisimo quodam deliquio sui impos, perinde ac si mente vitæque ipsa destituta esset, ita ut putaret moriendum sibi esse, sed verò tam amabili, placidâ dulcique morte, ut amans Sponsa arbitrareretur, nullam toto hoc Orbe vitam uspiam reperiri posse, quæ cum hac morte componi queat. Profert id magno sinceræ mentis candore in lucem Joanna, dum in sancta sua simplicitate ita in Vita sua loquitur: „Postquam Seraphinus me sauciavit, cum postea telum extraheret, ferè mortuam me reliquit. Hic verò „difficiliter explicare potero, quid „tunc anima mea per se sentit, hoc solû „dico, suavissimam fuisse mortem, „neque me iterum vitæ isti reddi „voluisse, ne videlicet rursus cum „creaturis agendum convertendum, „que mihi esset. Siquidem notabilis „pœna est animæ ita constitutæ cum „aliquo mortalium agere, quippe cui „cunctæ res hujusce vitæ sunt acerbæ „mortis instar. Ex effectibus istis li- „quidè colligitur, cor Divinæ hujus Sponsæ ab omni humana affectione ac propensione purgatum fuisse. Por- „rò Sponso illius non sufficiebat, quod illud manu Seraphini Divino spiculo vulneratum esset, sed ipsemet cor illi è pectore extrahere, atque rursus eodem suâ manu reponere voluit.

Dum Sponsa ejus die postera in sua Gella Orationi vacat, apparuerunt ei

Gloriosi Patriarchæ Dominicus & „Franciscus & ajunt: Filia præpara „te: DEUS ad visendam te advenit, „mira magnaue prodigia patraturus. Tum verò omni possibili modestiâ summâque reverentiâ parabat sese Christi Sponsa, atque DEI sui adventum expectavit. Interea videt duos Angelos Cellam ingredi, quorum quilibet manu dextrâ novaculam exactâ probè acie ferebat; quos illicò secutus advenit Christus D. accedensque Sponsam suam, è novaculis unam apprehendit, eademque una ex parte pectus illi aperuit, cumque Sacrosanctos digitos suos per aperturam vulneris introitus immisisset, cor suæ Joannæ inde eduxit, tribus illud scissuris discidit, Divinisque suis manibus ita compressit, ut sanguis è scissuris efflueret. Quoniam verò cor Joannæ; parte unâ decoloratum erat, validius adhuc illud pressit, donec totum rutilum, adeoque clarum ac perspicuum quàm pyropus appareret. Sponsa mea, inquit postmodum ille: „nunc est cor tuum ut esse debet, licetque tibi nunc puro corde à me „postulare, quodlibet. Grande hoc „miraculum, non per visionem, quam menti aut imaginationi ejus repræsentaretur, sed corporaliter contigit; sic ut Sponsæ Christi actu ac realiter pars ea pectoris vulnere 4. digitorum aperta hiansque manserit, quod illa intra quartumdecimum diem peracribus medicamentis curavit, cicatrix item ejus omni deinceps tempore perseveravit. Vix istud amoris vul- „nus per sanatum coaluerat, iterum „Divina Majestas dilectæ Sponsæ suæ apparuit, iterumque eodem loco pe- „tus

*Admirandum quid circa Joannam actum corporali-
ter.*

*Idque se-
cundo.*

Et illi aperuit, suâque manu cor il-
 lius tractavit versavitque, ut eò aptius
 Divino igni accipiendo redderetur.
 „Filia, agebat Sponsa suâ, istud ego
 „ago, ut agnoscere queas quantum
 „inter sit inter pristinum tuum & mo-
 „dernum cor. Erat ante sanguis qui
 „inde fluxit decolor & pallidus, nunc
 „verò totus est ruber. Volebat per
 hoc Sponsa suâ Dominus innuere,
 quod ea nunc suâ Divinâ gratiâ, ab
 omni imperfectionis nævo purgata
 esset. Igitur posteaquam Sor. Joann-
 na, uti narratum est, per gratiam DEI
 pura purgataque reddita & Divina
 est effecta, spiritale suum Connubium
 cum Sponso suo Cœlesti reno-
 vavit, ratificavit, confirmavit. Id ad
 modum sequentem peractum fuit.
 Dum quandoque Sor. Joanna in præ-
 alta contemplatione esset posita, vi-
 tendam se illi obtulit Regina Cœlo-
 rum, unâ cum S. Matre Clara, S.
 Catharina Senensi, S. Mater Teresa à
 JESU, D. Ursulâ cum suo undecim
 millium Virginum exercitu, aliisque
 innumeris Divis Cœlitibus. Regiam
 Matrem è vestigio sequebatur San-
 ctissimus Filius Christus JESUS,
 suis Sanctis Cœlitibus & Angelis com-
 mitatus. Ubi ergo totus hic Cœlestis
 Conventus ante Regem Dominum-
 que suum constitit, cepit Regina
 Cœli loqui Sor. Joannæ dicens: Filia
 „cernis hic Sanctissimum meum Fi-
 „lium, qui huc advenit ad ineun-
 „dum tecum spiritale conjugium,
 Hæc ubi dicta audiit Ancilla D. pro-
 fundissimâ demissione humi sese ab-
 fecit, atque ita solo strata respondit.
 O Dominatrix Cœlorum, haud
 ego tanto sum favore digna. Non fit

istud, reponit Regina, eò quod tibi
 aliqua insint merita, ita namque
 non magnam rem præstaret Filius
 meus, si te meritam ad tantam dig-
 nitatem attolleret. Animus ei est te
 citra tua promerita hoc tali benefi-
 cio efficere. Hæc dum profert supra-
 ma Orbis Regina, accepit dextram
 dignissimi Filii sui, ac humilis Sor.
 Joannæ, ambasque has manus unâ
 junxit, easdemque fasciâ seu vinculo
 quodam circumvolvitur, quod s. magni
 pretii gemmis in formam Crucis con-
 cinnatum erat; Sponsa verò pretio-
 sum valdè Rosarium è collo suspen-
 dit. Divinus porro Sponsus favoris
 eximii donis Joannam suam magni-
 ficè excoluit. Quippe manum suam
 pectorie ejus admovit, corque ejus in-
 de exemit ac dixit; Sponsa mea ite-
 rum ego tibi cor è pectore educo in
 spiritalis hujusce connubii monimen-
 tum. Tum Sponsa suâ ostendit quod
 dam cor ardens ac undique flagrans
 & ait; Joanna mea nostine cor istud?
 Sponsa verò ejus solitè cor illud
 circumspexit, quod ei Sponsus mon-
 strabat & ait; Mi Domine, non vide-
 tur hoc illud cor esse, quod tua Ma-
 jestas è pectore mihi exemit, verum
 est, Sponsa mea, respondit D. Hoc
 est cor meum, & tu illud habere de-
 bes, quandoquidem ego tuum ge-
 ro. Intremuit enim verò ad singulare
 istud promissum Sponsa humilis,
 metuebatque ne fortè totum hic sit
 stygii veteratoris illusio. Dominus
 verò cogitationibus ejus continuò
 ivit obviam alteque suspirabundus
 exclamavit. O te filiam Adæ! Quo-
 usque tandem perseveraturus est
 hic tuus pavor? Quid times, ubi ti-
 mendum

Iterum Jo-
 anna spiri-
 tuale Con-
 jugium co-
 lebat.

„mendum non est? Quando mihi
 „tandem fides, tibi que persuadebis,
 „hæc omnia meos esse favores ac
 „gratias, quas ultro tibi confero?
 „Domine, respondet ejus Sponsa,
 „quandoquidem gratias istas ego
 „non mereor, non magnum sanè est,
 „si ita pavel. Ita est, inquit Dominus,
 „At nonne vides quid hi favores in
 „anima tua operentur? Ecquid expe-
 „ritis eam per hoc magis verecun-
 „dam humilem quæ reddi? Profectò
 „clarum hoc certumque est indi-
 „cium, eas à me gratias proficisci.
 „Has igitur tu profundâ humilitate
 „atque animo devoto excipe, agno-
 „scendo te tantos favores minime
 „promereri. Post hæc Sponsæ suæ
 „Dominus manus porrexit, eam à ter-
 „ra levavit, amantissimeque juxta se se-
 „dere fecit; ac denique ubi Joannam
 „suam singularibus demulsit blandi-
 „tiis, maximâque significatione amo-
 „ris amplexus fuit, cor ei suum tradi-
 „dit, atque in sede pectoris ejus collo-
 „cavit, talique pacto duo hi amantes
 „corda sua mutuo permutavêre. Chri-
 „stus D. retinuit cor Sponsæ suæ Jo-
 „annæ, ac Sor. Joanna possedit cor
 „Sponsi sui Christi D. His peractis ac-
 „cesserunt Cœlestes Genii cum eximii
 „candoris veste, eique dixêre. Soror
 „nostra, hæc tua est vestis nuptialis,
 „Vide sis ut toto vitæ tuæ tempore
 „indumentum istud studiosè conser-
 „ves; adverte quoque quòd in tam
 „nitida tamque puri candoris veste,
 „minuta quæque nigricans macula
 „luculentius sese proder. Convestitâ
 „adeum modum Sponsâ, ante pedes
 „Sponsi sui provoluta, summa cum
 „humilitate ait ad eum: Aspice hic

nihil. Sponsa mea, respondet Domi-
 „nus, cunctas res ego ex nihilo crea-
 „vi, atque sic è tuo nihilo miseratio.
 „nes meæ te sublevabunt. Hisce
 „Christus D. Sanctissima item ejus
 „Mater, illi benedictione impertitâ
 „valefecêre. Porro referre in tabulas
 „ac subsignare pacta hujus spiritualis
 „Cœlestisque Connubii, in aliam qu-
 „que diem consensu distulêre.

Quid verò nunc nobis de hâc
 Sponsa Christi, quæ corde Divini
 Sponsi sui vivit, sentiendum? Cor
 ex doctrina Philosophi (Arist. l. 3. de
 part. animal.) est principium vitæ.
 Cor facit aut monstrat primigenium
 spiritum vitalem cum omnibus suis
 operationibus. Cor est primum vi-
 vens & ultimum moriens. Quam er-
 go putamus hanc puram innocen-
 temque Creaturam vixisse vitam,
 quando illi principium vivendi cor
 erat DEI ac Domini sui? Ipsa de hoc
 aliquid nobis innuit sequentibus ver-
 bis. Cor suum ille mihi tradidit, vi-
 deoque istud longè aliud cor esse,
 ac erat meum prius. A mundi terræ-
 que rebus tantopere id alienum se-
 gregatumque est, veluti si in mun-
 do non degam. DEUS sit benedi-
 ctus, quòd hæc separatio indefi-
 nentia merita operetur, quodque
 amor DEI in me proficiat & au-
 gelcat, idque tantopere, ut ego non
 vivam, nisi tunc duntaxat, quando
 cum illo ago, aut cum iis mortali-
 bus, qui me ad pressiore cum Di-
 vina ipsius Majestate unionem ani-
 mant, incitant, & confirmant. Hoc
 illud est, cui anima mea est aggluti-
 nata; & si fas esset, me ab hoc corpo-
 re miseraque ossium compage solvi,

Oo 3 magni

Christus
 D. cor Jo-
 annæ gerit,
 suumque
 illi in pe-
 ctore collo-
 cat.

Qualis illa
 exinde eva-
 serit.

„magni beneficii loco id haberem.
 „Quò nimirum à cunctis omnino
 „rebus liberæ solutæque esse liceret.
 „Sum etiam in omnium calamitatum
 „afflictionumque perpeffionibus o-
 „ptimè contenta, ita ut in hoc unica
 „mea fit quies & relevatio. E contra
 „verò contristant me gratiæ quas à
 „Domino percipio, quandoquidem
 „eas minimè promercor.

Advenerat jam dies, quo ante di-
 lecta Nuptialis Cœlestis conjunctio
 deberet scripto comprehendere ac u-
 trinque obfignari. Itaque dum Spon-
 sa Christi in Oratione sua intimè col-
 lecta esset, apertum est Cœlum, erat-
 que Cœlestis Pater cum universa sua
 Cœlesti aula quasi paratus ad spe-
 ctandam quandam celeberrimam so-
 lennitatem. Post hæc dilecta DEI
 Sponsa conspiciit advenientem Spon-
 sum suum. Gradiebat ut ante eum S.
 Petrus Martyr Crucem præferens,
 quæ instar vexilli in altum subrecta
 erat. In Crucis apice visebatur velut
 Corona Regia, in cujus medio duo
 clavi erant infixi. S. Martyr apud
 Sponsam Christi quietus constitit,
 Divinaque Majestas utrumque cla-
 vum à Crucerefixit, eosque manu sua
 „dextrâ tenuit. Sponsa mea agebat
 „Christus, Maritalis conjunctio est
 „inseparabile vinculum unionis, quo
 „vir ac mulier unum fiunt. Pari ra-
 „tione ambo nos unum esse debe-
 „mus, & quidem eo modo, ut nihil
 „nos separare queat. Unum nostrum
 „velle una voluntatis affectio, unum

Christus
suum atque
Joanna cor
clavis tran-
 „cor nostrum esse debet. Dū hæc amo-
 re saucius Sponsus dicit: suum Spon-
 sæque suæ cor accipit, jamque dictis
 clavis utrumque usque ad eò arctè

conclavat, ut unum è duobus fieret. *Sadigit. M.*
 Sanguine verò utriusque amantium *que unum*
 cordis, verba sequentia scripsit: *efficit.*
 Tumeas, & ego sum tuus. Scri-
 pturam quoque istam æternus Pater
 summo gaudio atque complacentiâ
 comprobavit, ratam habuit bonum-
 que factum pronuntiavit. Admiran-
 dum in rei veritate præstatum est
 connubiale vinculum: beneque adver-
 tendū, quòd Christus cor suæ Sponsæ
 clavis Crucis suæ non sine causa con-
 fixit. Siquidem, ut D. Bernard. ait *Quid sit*
serm. 61. in Cant. Clavi Christi sunt *clavi Chri-*
 claves Divini Gazophylacii. Quia er- *sti.*
 go amans Sponsus cor suum Spon-
 sæ suæ tradidit, suos etiam cla-
 vos, id est claves thesaurorum suo-
 rum ei tradere voluit.

Sic ubi Sponsus Cœlestis cum
 Sponsa sua Cœleste Conjugium sanc-
 civit, illudque magnâ amoris signifi-
 catione ac benevoli affectûs exhibi-
 tione obfignavit & denique conclu-
 sit, restabat adhuc ut debitum quod
 hinc utrinque enatum est Sponsæ suæ
 denunciaret. Adfuit ergo unâ die-
 rum sequentium Christus in Cella
 ejus, & dixit: Quid agis Joanna?
 Columba mea quid agis? Domine,
 respondit illa, hic est nihil. Domi-
 nus iterum: Dilecta mea inquit ni-
 hilum istud me in amorem rapit.
 Age, posthac res meæ tibi ceu veræ
 Sponsæ maximæ curæ sint oportet.
 Ego quoque tanquam verus Spon-
 sus res tuas curabo. Siquidem nunc
 certum tibi est ac perspicuum, me
 tuum, teque meam esse. O verè
 magnum mirumque prodigium in-
 finitæ, inexhaustæque DEI Beni-
 gnitatis! Dicit Joannæ Majestas
 ejus:

ejus. Ego sum tuus, atque ut talis res tuas curare debeo. Quid ad hæc dicturus esset Princeps Philosophorum Aristoteles, qui lib. 8. Ethic. c. 6. & 7. id pernegabat, putabatque omnino esse impossibile, ut inter DEUM atque homines amor ac amicitia oriri possit, quandoquidem fundamentum amicitiae atque amoris in paritate ac similitudine inter duos amantes consistit; DEUS porro nihil similitudinis paritatisque habet cum homine. Quid oro cogitaret, si nunc actu & experimento disceret, non solum veram amicitiam amoremque DEUM inter atque homines, sed etiam constantem omnino ac perpetuum oriri ac intercedere? Verum quod mundi Sapientes naturali rationis lumine assequi & comprehendere non potuerunt, id Benignitas DEI in Sponsa sua Sor. Joanna à JESU MARIA perfecit. Ipsi sit æterna laus in Cælo & in terra. Amen.

CAPUT VIII.

Hortatur ac excitat Sponsus Cælestis Sponsam suam ad patiendum pro peccatis totius mundi; eisdemque exponit, quam graviter humana malitia Divinam ejus Bonitatem laceſſat.

Juxta tritum passimque in vulgus notum Aristotelis effatum (lib. 9. Ethic.) Amor amantem in amatum transmutat, tamque amabilem creat metamorphosim, ut amantis anima, magis ibi sit ubi amat, quam ubi animat. Ex quo consequitur, quod cum amati corpus in merore aut dolore

est, anima amantis adeo dolore fauciatur, ut sincerus amator omnia sit perpassurus tormenta, modò sibi amatus nullum sentiat dolorem ac penam. Quare cum Cælesti Sponsa perspecta esset Sponsæ suæ amoris in se magnitudo, ipseque cuperet Joannam suam ad patiendum pro mundi noxiis ac sceleribus excitare, principio illi liquidò monstravit, quàm crudè graviterque is ab hominibus offendatur. Primum visa est Sor. Joannæ Regina Cælorum, non jam sole vestita, sed lugubri veste amicta, lacrymantibus oculis, dejecta immodicè ac tristis. Sor. Joanna dimidio sui ferè præ mortua fuit, ubi suam supremam Reginam tali schemate conspexit. Quid hoc rei est ô Regina, inquit? Joanna, quæ tanta in moestitia luctu, quæ versatur Majestas tua, quæ lætitia est totius Cælestis Hierusalem Civitatis DEI? Ploras tu, quæ gaudium es & exultatio Cæli, Sanctorumque ac Electorum DEI jubilus? O Clementissima mortalium Regina, quoniam è malo tam tristis ac insolitus tui aspectus originem ducit? Filia mea, ait compassione plena Regina, nemireris, quod talis me in forma intuearis. Si videres quæ ego video, æquè id ageres, quod ego ago. Video namque toto Orbe mortales velut effrenes beluas sine respectu atque reverentia, quam Divinæ Filii mei Majestati debent, eum laceſſere atque offendere. Hæretici eum persequuntur ut hostes aperti. Qui verò Ecclesiæ Catholicæ sunt incorporati, non verentur sub velo ac pallio amicitiae DEUM ac Salvatorem suum vendicare.

„nundare. Illi evertunt bello armo-
 „rumque potentiâ materialia, hi in
 „pace inquinant ac profanant viva
 „ejus templa. Illi ad lumen, quod
 „intuentur cœcutiunt, istos verò ex-
 „cœcat fulgor lucis quæ illos irra-
 „diat. Quis è Catholicis est, qui o-
 „culos suos in Cœlum attollat? Quis
 „recogitat, quòd DEUS eum intuea-
 „tur? Quis bonitatem ejus amat, iram
 „furoremque metuit? Quis admira-
 „tur Sapienciam ejus, & providentiæ
 „confidit? Cerno ego majori ex par-
 „te inter Christi fideles scelera ipsâ
 „consuetudine crescere, effrenem-
 „que impudiciæ licentiam undique
 „invalescere. Mendacia veritatem
 „exsibilant. Prudens, providus, mo-
 „destus cautusque homo fabula ri-
 „susq; est vulgi. Humilitatē superbia
 „velut vincam catenis premit. Im-
 „probæ cupiditates regimē obtinent,
 „ducunt seducuntque intellectum
 „ac rationem suo errore, velut man-
 „cipium & criminum ancillam. Vi-
 „deo quòd nunc scelera condecens
 „cujusdam urbanitatis loco, scanda-
 „la verò decora ornamentaque re-
 „putentur. Improbis homo lauda-
 „tur auditque bonus, è contra virtu-
 „te pæditus ut malus contemnitur.
 „At omnium est pessimum, quòd
 „istud quantumvis ingens malum,
 „nullo consilio, nulla ope ac remedio
 „emendari curatique queat. Nullam
 „in peccatoribus emendationem
 „pœnæ operantur. Experimenta ip-
 „sa editaq; sub oculorum conspectu
 „periculorum exempla, sapere illos
 „non docent. In cunctis rebus surdi
 „sunt, perinde ac ii qui ad nihili cata-
 „strophas accolunt, ubi nimirum is in-

genti fragore in mare se præcipitat,
 „Annon sanguineis lacrymis deplo-
 „randum quòd tantâ facilitate ac
 „promptitudine, ceu per ludum in-
 „finita DEI Bonitas à mundo con-
 „temnatur, passimque offendatur?
 „Hæc est, filia mea, tristitiæ meæ &
 „lacrymarum causa. Ideoque sume
 „animum teque excita ad patien-
 „dum pro mundi sceleribus, quo
 „DEI dolores tuis doloribus lenian-
 „tur, quos illi innumera multiplicia-
 „que hominum peccata accersunt.
 „Hæc est voluntas Filii mei, eritque
 „id illi summè acceptum. Tu dilecta
 „ejus Sponsa, age igitur, quod ger-
 „manam veramque Sponsam ejus
 „debet.

His dictis Regina Cœlorum vide-
 ri desiit, at verò cor Joannæ demet-
 sum erat in mari amaritudinis ac in-
 timi doloris. Ut porro Sponsa Chri-
 sti magis adhuc magisque accenderetur
 ad patiendum, Christus D. ipse
 peculiari quodam modo Joannæ suæ
 exponere voluit omne id, quod SS.
 ejus Mater jam illi insinuaverat. Pa-
 lam illi fecit abominationem quam
 per id tempus hæretici in Gallia, Hol-
 landia Angliâque patrabant in Ca-
 tholicam Christi Ecclesiam, quod-
 que complures Catholici Principes
 fœdus cum eis inierint, suisque armis
 eisdem astiterint; sic ut hæreses jam
 nunc sub Catholicorum vexillorum
 umbra triumphent. Altrè item infige-
 bat animo Sponsæ suæ ejus tempo-
 ris Regnorum Hispaniæ discrimen,
 eò quòd in iisdem Regnis gravissima
 crimina committerentur. Exponebat
 itidem non sine magno sensu doloris
 persecutionem, quam servi sui coge-
 rentur

rentur subire ac perpeti. Postremo
 ceu in tersissimo speculo eidem visen-
 da exhibuit omnia mundi scelera &
 abominationes, aitque ad eam voce
 perquam lamentabili & affectuosa.
 „Vides hic filia, quo mecum pacto
 „homines in mundo agant, ab infi-
 „deli usque ad Christianum, ab He-
 „terodoxo ad Catholicum, à Laico ac
 „seculari ad Clericum, à Clerico
 „ad Religiosum. Sponsa mea, quid
 „Sponsio tuo fiet, si tu nullam ejus
 „rationem habeas, nec mihi compa-
 „tias, dolores meos non mitiges, te-
 „que ad patiendum excites & accin-
 „gas? Postrema hæc verba ignitæ in-
 „star sagittæ cor Sponsæ illius adedò po-
 „tenter penetravere ac inflammavê-
 „re, ut tota flagrantissimo zelo perci-
 „ta, aliena peccata & malefacta puni-
 „re & expiare in seipsa arderet. To-
 „tum itaque suum corpus nudat, di-
 „verberatque illud à planta pedis ad
 „verticem capitis, tam dirè ac incle-
 „menter, ut Christus ipse ultra eam
 „progredi vetare debuerit dicens: Sa-
 „tis est Sponsa mea, Vita tua porro
 „adhuc est necessaria. At verò brevi
 „pòst Christo Servatori nostro dolores
 „recrudere, ita ut necesse esset Joan-
 „nam denuo ad tolerandum adhortari.
 „Visendum se illi præbuit Sponsus.
 „cruentis undique, recenterque illatis
 „vulneribus ad columnam ligatus, ve-
 „luti jamjam viridi crudoque facinore
 „flagris fuisset conscius, indicavitque
 „is Joannæ suæ ferreas catenas huma-
 „norum criminum illi tam inhumanè
 „vulnera hæc intulisse. Scindebatur
 „spectaculo isto altissimis vulneribus
 „cor Sponsæ ejus, quæ ubi in conspe-
 „ctu Sponsi sui corpus nudasset, quam-

plurimos acresque sibi ictus inflixit, dum pro
 non sine ubere sanguinis profluvio, peccatis ho-
 deinde in genua provolvitur, calidis-
 que perfusa lacrymis ait: Dilecte-
 mi, oro ne posthac te mihi tali specie-
 videndum præbeas. Non sum illi fe-
 rendo. Et quia Majestatem tuam
 delinire nequeo, rogo ut me de hoc
 mundo tollas. Siccine, ait ad hæc
 Christus, jam te pati piget? Morine
 vis? Domine, reponit Sponsa ejus,
 nullam ego præter tuam habeo vo-
 luntatem, volo quod ipse vis. Bene
 est, ait Dominus, jam pro certo ha-
 be, mundo me finem positurum,
 si tu ei desis. Imò jam finem habuit.
 ser mundus, ni tui causa sustentare-
 tur, nisi que tu me continuisses. Er-
 go, ait Sponsa ejus, si hoc ita vis, ut
 ego scilicet pati debeam, ajo ego me
 pati velle usque ad mundi finem.

Ubi Christus D. vidit Sponsam
 suam ita sitibundam pro peccatis
 mundi pati, flagellationem suam ad
 columnam iterum magisque pathe-
 ticè ac sensibilibus illi repræsentare
 voluit. Apparuit ergo illi velut inter
 duo luminaria arctissimè ad colum-
 nam revinctus, eratque Dominus
 quâdam, nec multum clarâ nec ob-
 scurâ nube circumfusus. Vidit illum
 totum pallentem, mæstum plenum-
 que dolorum, contuebaturque super
 Sanctissimum ejus corpus aliquot
 flagrorum ictus vibrari ac coruscare,
 ejusque pulchritudinem in cruentam
 speciem versam. Non quidem cerne-
 bat à cujus manu illos ictus excipe-
 ret, verumtamen perspicuè videbat
 quòd flagellaretur, cujus ipsa etiam
 sanguine respergebatur. Hæc dum
 fiunt, Joanna præaltè immersa erat
 Pp con-

Christus
 iterum Jo-
 anna appa-
 ret, eamque
 ad patienti-

*Joanna vi-
sa miseran-
dā Sponsi
sui specie
vix non ex-
spirat.*

*Unde pro-
veniat quod
homo tam
parum Do-
mini sui do-
lores sentiat.*

contemplationi summæ Majestatis Divinæ, quæ tantam pateretur ignominiam tantosque dolores, cum immensa charitate, quâ omnia ista tolerabat: è contra verò perpendebat, nullius fragis vilissima hominum rejectamenta, quisquiliis fœcemque orbis, pro quibus ista pateretur. Mirabatur item oppidò perfidam ingratitudinem mortalium, qui sic Divinum immensi pretii sanguinem effunderent. Hæc omnia intimè penetrabant animam Sor. Joannæ tam vivaciter, tanto cum doloris acerrimi sensu, ut ipsa sit fassa, instar miraculi fuisse, quòd non præ dolore expirârit. Neque id mirandum, in consideratione, quòd homo ratione præditus, qui DEI Majestatem perpendere renuit, etiam dolores DEI sui ac Servatoris non sentiat. Qui verò impendiò recogitat corde, quàm supra omnem modum suavis, dulcis, amabilis, benignusque sit DEUS Creator ac Redemptor suus, huic tali est impossibile ut patientem Salvatorem suum absque gravi ac propè mortifero sensu doloris intueri queat. Demum posteaquam strepitus ille dirorum ictuum finem accepit, Sponsa que suum dilectum vidit tantâ mansuetudine mari sui pretiosi sanguinis immersum, parum absuit quin ipsa in mari sui doloris & angoris submergeretur. Abjecit sese ad ejus Divinos pedes, amarissimisque perfusa lacrymis „ait: Mi DEUS, JESU mi, amor „mi, ac unicum bonum meum, quis „tam immaniter tecum egit? Quis „audaciam sumere potuit ad tam „Diabolicam maledictamque feri- „tatem in te exercendam. Cui animus

esse potuit ad injiciendas Cœlestis corporis tuo impias manus? Ah mi DEUS, mi benignissime JESU, quàm carò tibi constat amor mortalium! Ubi igitur Joanna suavissima hæc verba est affata, vidit quòd Christus D. singulari amicitia se in sinu ejus reclinârit. Asseverat hoc Joanna ipsa dicens: Quòd veluti parvus tenerque pusio, cum fortè in platea cursitans læditur, ad Matrem refugit, lacrymantibusque oculis, absque ullius verbi prolatione Materno cordi dolores suos expromit, & sicut Mater hanc affectuosam elinguemque eloquentiam probè intelligit, magnâque compassione suo in sinu filiolum solatur, eidemque blanditur, sic etiam egerit supremus Dominus JESUS Christus, nimirum cum cerneret quòd tam malè secum agerent mortales, ad Sponsam suam Joannem confugit, nulloque prolato verbo in sinu ejus recubuerit, eidemque dolores suos atque acerrimum eorundem sensum suspitiis ac gemitibus exposuit. Porro mutam istam affectuosamque dicendi vim apprimè Sponsa intellexit, suoque dilecto Sponso plenum commiseratione cor suum aperuit atque ad patiendum sese obtulit. Quinimo optâset tunc multas habere vitas, ut scilicet tali pacto dolores mortis multoties experiretur ac perferret.

Aliâ quadam vice cum Sponsa Christi per noctis conticinium in cella sua in Oratione collecta esset, subito ingentem exaudit tumultum, quasi Carnificum licitorumque turba, nudatis ensibus, insanâ funestaque votiferatione quempiam capere

necique

*Peccatores
Christum
persequen-
tur & vitam
privare ni-
lunt.*

necique dare gestientis. Attendebat
ad hæc Joanna vehementi cum ad-
miratione, videtque perquam venu-
stum adolescentulum, cujus tota fa-
cies pulvere inspersa fuit, qui ægro in-
terceptoque anhelitu fugâ se salvabat
ab hominum cum persequentium ca-
terva. Tandem is ad Joannam confu-
git, voceque suavi & affectuosa in-
quit; Ne turberis Joanna, ne ter-
rearis, ego sum, ne timeas, ego sum
Jesús à Nazareth, fugio eos, qui me
capere necēq; mihi inferre molun-
tur. Suscipe me Sponsa mea, occulta
me, tuere me, custodi ac serva me.
Ad hæc verba DEI Dominique sui
tota est conturbata & exterrita ejus
humilis Sponsa, procidenque ad pe-
des ejus Divinæ Majestatis ait: Quid
loqueris immortalis Rex æternita-
tis? Quis te captivare ausit, qui es
Judex vivorum & mortuorum?
Quid dominari tibi mors queat, qui
es vita æterna? Ah mi Domine jam
intelligo, quid tua Majestas innue-
re mihi velit, indubiè illa ego sum,
de qua ad me es prolocutus, & ad
quam ea protulisti. Ego ingrata sum
tua capitalis inimica, ego absque
dubio sum illa, quæ te persequitur,
tecumque tam malè agit. Malefacta
mea sunt funes & vincula quæ te
vinciunt, errata mea sunt lanceæ,
quæ te transfigunt, scelera mea sunt
trabes, quæ te crucifigunt. Nequa-
quam filia mea, Christus D. inquit,
tu mihi aliud non es quàm unicum
solatium, mea domus, habitatio lo-
cusque refugii. Idcirco nunc ad te
confugio, veluti necem effugere cu-
piens. Inter omnes quas in hac vita
habeo animas, tu mihi tutissimus es

portus. Sciendum porò tibi est, fi-
lia mea, quòd peccata mundi, quæ
toties ob oculos tibi posui, indies
incrementa sumant. Quidvis pec-
catum mortale tam grave in se ipso
pondus continet, ut quantum in se
est, ferè ad mortem usque me gra-
vet, ea propter quasi refugium à
peccatoribus ad te capio, tanquam
hostibus, qui me vitâ exuere nitun-
tur. Vix tantum in terris loci est su-
per ubi pedes meos collocem; ii ip-
si, qui alioqui præ aliis mihi obstri-
cti sunt, mei maximi sunt hostes. Et
quod pejus est, iis met donis quæ ad
serviendum mihi eis contuli, ad me
offendendum utuntur. Non suis me
illi oppugnant armis, sed meis pro-
priis, ardentemque suam peccandi
sitim, meo sanguine restinguere
conantur. Quid putas, filia mea,
quòd tam indignè in terris mecum
agitur? Ubi fidelis Ancilla D. justas
ejus querimonias audit, ait ad eum:
Domine, si hæc misera Creatura æ-
quissimis gravaminibus tuis te ali-
quantisper relevare potest, en hic
præsto sum ad pedes tuos, age ac dis-
pone mecum ut lubet. O Sponsa
mea, respondet illi Dominus, non
minus ego ab eximio amore tuo so-
latium expectavi. Atque his intra
cor suæ Joannæ se recepit, agebatque
perinde ac si in penitissimos illius ani-
mæ recessus, majoris suæ securitatis
gratia se recondere vellet. Illic sua
cum ea miscens colloquia dicebat:
Joanna mea, filia mea, Sponsa mea,
Clypeus meus, tutamen meum, re-
fugium meum, quando à peccatori-
bus de fatigor, tunc in te unica mi-
hi est quies. Tu mihi es deliciarum
domus.

„domus, hortus voluptatum, in te
 „Cœlum habeo in terris. Exturge,
 „confortare, tolle super te mundi
 „piacula, tum ego à pressura, quam
 „ea mihi inferunt, relevabor;
 „dum nimirum video te tam volen-
 „tem ac lubentem pati; Tui dolo-
 „res & cruciatus balsamum sunt
 „meorum vulnerum. Tali ergo ra-
 „tione Sponsam suam ad patiendum
 excitare voluit, uti & ante in Cantico
Cantic. c. 4. 8. Sanctam suam Spon-
 sam singulari benevolentia & amica-
 bilitate commonuit & quatuor vici-
 bus excitavit, ut de salebroso ac præ-
 alto vertice Montis Libani descende-
 ret. In eam rem D. Greg. Nyssenus
 inquit *hom. 5. in Cant.* Non sat erat DEI
 Sponsæ unâ solùm gratiâ ornari,
 eamque semel tantùm commonefa-
 cere, sed necesse erat frequentiori-
 bus gratiis pluribusque corroborare
 favoribus. Quippe cum in spiritali vi-
 ta calamitates afflictionesque semper
 crescant, necesse est etiam auxilia
 gratiasque Divinas augeri.

*Crescenti-
 bus affli-
 ctionibus
 etiam gra-
 tia DEI
 crescent.*

CAPUT IX.

*Sor. Joanna pectus præ dolore, de gra-
 vibus mundi peccatis & offensis DEI
 rumpitur, ubi etiam sanguis è corde il-
 lius emanat. Posteaquam Christus
 ei vulnus sanavit, peccatorum
 eam protectricem con-
 stituit.*

Suprema Cœlorum Regina MA-
 RIA, uti S. Brigitta *l. 1. c. 37.* re-
 velat, testatur, dum ad Crucem sui
 Divini Filii consistebat, & grandia
 mortalium crimina adversus Filium

suum patrata cordi sibi sumeret, ex
 eodem Materno corde in oculos de-
 rivatas, eruentas profudit lacrymas,
 Temeritas esset quempiam cum hæc
 Regina DEIQUE Parente componi.
 Haudquaquam tamen temeritas est
 excelsas ejus, excellentissimasque om-
 nium virtutes, quoad ejus fas est imi-
 tari. Prout & D. August. *serm. 47. de
 Sanctis* asseverat, nos, eo juvante,
 DEUM etiam ipsum, si velimus, imi-
 tari posse. De Joanna nostra, quæ fi-
 lia Reginæ Cœlorum fuit, sanè ex ve-
 ro dicere possumus, quod illa Virgi-
 neam suam Matrem MARIAM
 prorsus eximie sit imitata, & quidem
 per insolitum, & omnibus ferè sæcu-
 lis inauditum prodigium, quod se-
 quente modo contigit.

Dum aliquando casta innocen-
 que Christi Sponsa in Odeo seu Cho-
 ro, tempore nocturno more sibi re-
 cepto à sensibus alienata esset, altissi-
 mam illi DEUS in eo raptu Essentiæ
 suæ ac proprietatû cognitionem infu-
 dit, repræsentavit siquidem is Joan-
 næ Sponsæ suæ veluti in lucidissimo
 speculo immensam magnitudinem
 pulchritudinemque suæ Divinitatis.
 Porro nota perspicuaque est veritas,
 quod clariùs humanus intellectus
 amati boni cognoscit comprehendit-
 que præstantiam, eò etiam ex conse-
 quenti rapidiùs voluntatem in bo-
 num amatum ferri atque abripi. Dum
 igitur Sor. Joanna in tam excellenti
 lumine immensam Divinæ Majestatis
 Bonitatem contemplatur, totum cor
 illius Divini amoris igne exarsit. In-
 ter hæc vero gravissima quæque Or-
 bis flagitia Christus D. ob oculos ei
 statuit, videbatque Joanna, quam
 graviter

graviter Bonitas illius per eadem lædatur. Quid ageret præstantissima hæc DEI amatrix? Dolor sanè animæ tanquam genuina proles ab amore nascitur, amboque inter se ita consensuunt, itaque simul crescunt & adoleſcunt, ut juxta mensuram amoris amans de offensa & læsione amari doleat. Ideoque ad mensuram sui amoris in DEUM modi nescii, qui cor ejus absumebat, Joanna Sponsa ejus abominabilia facinora offensaſque Divinæ Majestatis adeo acerbè senſit, ut amans ardensque cor illius id prorsus ferre non posset, eamque ob rem incensissimæ dilectionis impetu ac vehementiâ cordis venarum præcipua, videlicet pullatis ei diffiliit, atque exinde pectus etiam hiatu notorio & actuali disſeſſit, sic ut fons sanguinis tantâ redundantia inde proruperit, ut indumenta ejus perinde à sanguine cordis ejus maduerint, ac si in purpureo cruoris amne merſa fuissent. Omirum, inusitatum, & vix auditum prodigium! Nescio an aliâ tale aliquod in toto Orbe patratum sit, præterquam istud, quod usque adeo concolor ac consimile est illi, quod Christo Servatori nostro in Olivetano horto accidit. Illic siquidem Christus D. noster, opinione complurium SS. PP. apud Sylv. tom. 5. l. 8. c. 5. q. 5. immensam magnitudinem, numerum, gravitatem, uti & fluxam omnium flagitiorum vanitatem, quamque altè Divina Majestas per ea faucietur, penitissimè in cor demisit, mea tuæque ac totius Orbis crimina tam gravem ei fatalemque omninò angustiam concivère, & cor ejus ardens nostri amore ita præſère, ut per

omnes prætereri sui corporis poros à vertice capitis ad plantam usque pedis sudato sanguine maduerit. Ex eadem peccatorum causa etiam hic Sponsæ illius cor diffil it ac liquefactum est, èque pectore ejus fons sanguinis foras profluxit.

Ab eo tam ubere sanguinis profluvio Sor. Joanna tota languida debilisque effecta est. Ad hæc intentus etiam amor vires ei sustulit, ita ut ab amoris vehementia superata, deliquio animi correpta sine sensu manserit. Porro ubi Dominus in tali statu Joannam vidit, quantum ei Sponsæ suæ placeret zelus testatum reddere voluit. Etenim continuò ceu verus ardens amore Sponsus ei suâ ope subvenit, suam Sanctissimam manum pectori ejus imposuit, stetitque cruoris profluvium; hiatum item vulneris ruptum perclausit ac integrè perſanavit, simulque ad eam amantissimè ait: Sponsa mea, sanguis hic, quem nunc profudisti, in mei sanguinis unione, quem in Passione mea effudi, tutela erit peccatorum. Hic illi in suis necessitatibus invenient refugium. Idcirco quidquid tu filia mea, post hac à me postulaveris, tibi largiar. Non est jam cur ista plores ac tantopere tristeris, quia enim tanto sensu doloris fers quod me peccatores adeo nefariè graviterq; offendunt, ideo Bonitas mea te nunc constituit peccatorum omnium protectricem. Hisce Christus D. disparuit, statim verò illi gloriosus D. Archi-Episcopus Ferdinandus de Azevedo apparuit, qui, ut sup. memoravimus, ejus in sæculo spiritualis Pater fuerat. Ne te afflixeris, filia mea, ait S. hic vir,

Pp 3 quando-

Joanna cor-
dis vena
pelli, que
pro dolore
concepto de
offensa Dei
rumpitur.

Christus D.
Joanna di-
ruptum pe-
clausit
Eius es ve-
nam cordis
sanat.

„quandoquidem ingens DEI est mi-
 „sericordia. Pauci sanè tali vulnere
 „sauci, quale tu excepisti, in vita
 „permanent. Rupta cordis vena nul-
 „lius mortalium industriâ aut arte
 „coalescere sanarique potest, nec san-
 „guis sisti, nisi cùm DEUS miracu-
 „lo id præstat. Divinæ voluntatis est
 „te in vita servare, ut patiaris; atque
 „ille, te mediatrice, in Ecclesia sua
 „peccatoribus misericordiam exhi-
 „beat. Bonum animum habere, patere
 „magnanimitèr pro Ecclesia Catho-
 „lica, quia in hunc finem tibi DEUS
 „vitam prorogavit.

Ex omnibus hisce patescit non so-
 lum amor hujus captæ DEI amore
 Sponsæ, verum etiam meritorum ejus
 dignitas ac præstantia. Si etenim illa
 aliis majora non essent, DEUS illam
 omnium peccatorum Proteatricem
 Mediaticamque minimè fecisset.
 DEUS quoque ab eo die, quo illi
 tam sublime munus imposuit, nun-
 quam eam incitare destitit pro mun-
 do orare & pati. Afferit hoc Joanna
 ipsa in vita sua n. 8. propriis hisce ver-
 „bis suis: Christus D. N. mihi præ-
 „cepit, ut Ecclesiæ Catholicæ neces-
 „sitates istorumque Regnorum su-
 „per me accipiam, quod ipsum mihi
 „etiam Præsides Ducesque animæ
 „præcipiunt. At verò malus Genius
 „nunquā non suū hic ludū intermis-
 „cet. Pessimè ille fert præfata opera à
 „me fieri, minaturque, dicens: mortē se
 „mihi illaturum, etiam ultra obgan-
 „niens, sciendum esse mihi, à DEO
 „me derelictam, quoddamque Majestati
 „ejus minimè placeat quod ago, &
 „quoddam meus Conscientiæ director,
 „aliquis qui me instituunt, decipiant.

*Quantum
 hosti mali-
 gno displic-
 uerit quod
 Joannæ a-
 geret & pa-
 teretur pro
 necessitati-
 bus homi-
 num.*

Ad hæc per multas mihi infert pla-
 gas. Quoniam verò ego aliter à Do-
 mino edoceor, susurraria ejus con-
 temno & exsufflo, quippe quæ inte-
 rius amabilem quandam vocem
 percipio, quæ admonet dicitque:
 „Obtempera sis, qui præcipiunt tibi,
 „ut pro Ecclesia Catholica & pro
 „Regno isto exores. Hæc namque
 „est voluntas mea, hoc munus quod
 „imposui tibi postulari, placet mihi
 „ut me ores: tui siquidem gratiâ fi-
 „nem mundo nondum imposui, ora
 „& ne desistas, hoc mihi placitum est.
 „In te mea est habitatio, & in anima
 „tua delectatio, cumque delassor &
 „fatigor Orbis criminibus, hæc mea
 „est deliciarum domus, & hortus
 „meæ voluptatis. Illic vivo, illic Pa-
 „radysum Cælumque habeo in ter-
 „ris. Egrè sanè fero, quod hæc talia
 „scribere cogar, quia verò id Obe-
 „dientia mihi præcepit, scribo nudè
 „ut in se sunt. Cùm enim ea succin-
 „gere atque compendio describere
 „conata fuisset, prædurè à Domi-
 „no verbis castigata fui, dicebatque
 „me thesauris suis abuti velle.

Juxta indefinètes ejusmodi com-
 monitiones peculiaribus etiam in
 eundem finem Cælestium deliciarum
 oblectamentis, favoribus & gratiis
 Joanna excitabatur, uti & suavis,
 fortibus, vigentibusque alloquiis,
 Post susceptam aliquando S. Syna-
 xin Dominus ad eam sequentibus
 ait. Sponsa mea, quære me à pran-
 dio à carcere usque ad Golgothæum
 seu Calvariæ montem: illic me de-
 prehendes Cruci acclavatum, ple-
 num agone mortuali & angustis.
 Eo quippe tempore, quo mortales
 passim

Dum vo-
luptatibus
indulget
mundus, ubi
Christus
pietatis
quarendus.

passim cibus immodicis effusisque
sermocinationibus sese recreant,
animus mihi est te angustia & dolo-
ribus pascere. Ibi loquar ad te verba
vitæ, ibi te docebo quo pacto tibi
patiendum, quomodo inimicis tuis
parcendum ac pro eisdem sit oran-
dum, ut etiam persecutores tuos
amare tibi que malefacientibus be-
nignè velle ac facere debeas. Docere
te item volo modum orandi alia-
que animæ tuæ profutura. Hunc in
modum inter nos ambo tempus il-
lud expendemus. O si tu nō sēs lati-
tiam illam, illas deficiās, quas apud
te habeo, tale mihi gaudium volu-
ptatemque indulgere proculdubio
satareris. Scire debes tria me habere
domicilia, primum est in Cælo,
alterum in Sanctissimo Sacramen-
to, tertium verò in anima tua. Vide
sis anima mea quantum mihi de-
beas. Solve mihi debitum patiēdo
& exorando pro cunctis hominibus.
Nam etsi illi me offendant, placet
mihi tamen ut patiaris, ac interven-
tu tuo me pro eis roges. Et quan-
quam tibi videatur, te non audire,
propior nihilominus tunc tibi sum,
atque idē instantius orandus. Ne-
que dixeris Orationem tuam cas-
sam & sine fructu esse; nam hoc tua
non refert. Satis est, quod hanc vo-
luntatem meam esse noris.

Aliā quāpiam viē dum vim amo-
ris dilecti Sponsi sui ferre non vale-
ret, videretque eam ita nefariē ab
hominibus offendi, ardēseam cepit
desiderium mortis, rogabatque eum,
velit tandem se de mundo tollere,
quandoquidem is tam graviter ac va-
niē à peccatoribus læditur, atque il-

lam eō collibeat dēdicere, ubi sua
Majestas debite à Spiritus Angelicis
adoratur, eique condecens obse-
quium servitutis exhibetur. At verò
Dominus apparuit dicens: Filia,
æquum est, ut Crucem istam juxta
placitum meum portes. Hæc enim
est voluntas mea. In hoc complace-
bis mihi si pro cunctis mortalibus
preces fundas, pauci siquidem repe-
riuntur, qui me adorant in veritate.
Et quoniam ad hoc ego te elegi, id-
eo non desistas id præstare. Eo fine
demonstro tibi omnium hominum
necessitates & pressuras. Sanctissi-
mam Matrem meam habeo Inter-
ventricem pro hominibus in Cæ-
lis, te verò in terris, ut nimirum me
roges, concilies avertasque ab ira
ad quam me peccata mortalium
provocant. Quare aliud agendum
non est, quàm laborandum & pa-
tiendum. Cum enim nullam ego in
hoc Orbe vitæ quietem habue-
rim, sic & tu modicum quietis ha-
bere debes. Quies tua esse debet
laborare ac pati pro cunctis mundi
necessitatibus. Eas ego tibi non o-
stendo, neque quantum peccatis
lædar, nisi in certo modo, partitim
ac sensim, alioqui quia me amas,
ut facis, impossibile tibi esset in vitâ
persistere, si universæ mundi neces-
sitates simul ac semel tibi contuen-
dæ exhiberentur. Tu quidem dicis
ad nihil te utilem esse, imò mundum
dum tu in eo degis pessumire, eò
quod omnis ejus perditionis causa
existas. Apparet quidem ita id tibi
videri, haud tamen tua interest id
nosse ac intellectu penetrare, sed pa-
ti atque agere quod ego tibi injun-
go ac præcipio.

Aliter

Hiſce prædulcibus affectuumque pleniffimis verbis Sacer Sponſus cor Sponſæ ſuæ velut aureis totidem ſpiculis ſagittavit. At verò aliâ quadam vice Joannam totam quantam deſiderio patiendi ſuccendit. Dum nimirum aliquando illa coram Crucifixo plorans conſiſtit, vider Dominum undique vehementer conſauciatum, in quolibet autem vulnere ſeiſſam intuebatur perinde atque in lucidiſſimo quodam ſpeculo. Pari modo videbat, quòd è Chriſti vulneribus in peſtus ſuum radii procederent, ſolis radiis longè lucidiores ac pulchriores, qui animam ejus penetrabant, ſic ut eâ ratione non illuſtraretur ſolùm, Divinoque amore ſuccenderetur, ſed ſor ejus etiam tanquam ingenti incendio, patiendi deſiderio deſlagaret, ita ut omne id quod antehac perpeſſa fuerat, imò adverſa omnia, ærumnæ doloresque qui unquam ab ullo tolerari poſſint, ei nihil eſſent. Moriebatur morte vitali, ut moreretur, eratque ei omnium graviffima crux & martyrium, quòd pro Eccleſia Catholica, Regno ac Orbe univerſo non omnes inferni pœnas ac dolores peſſere poſſet.

Admirandum Joannam pro hominibus patiendi deſiderium.

Dum igitur Joanna tam ardenti tamque vehementi zelo & patiendi cupiditate æſtuaret, videbatur Sponſo Cœleſti, quòd jam nunc Crucem ei ſuam concedere poſſit. Eam in rem deſtinat Glorioſum S. Stephanum Proto-Martyrem ſuum, qui etiam Sponſæ Chriſti apparuit cum erecta in altum Cruce, atque ad eam. Crucem hanc tibi mittit Dominus totum, tã deinceps vitã ferendam, Suſcipio illam, reſpondit ei Joanna prompto

volentiq; corde ac animo, eandemque, ô Glorioſe Martyr, pro magna reputo gratia. Caro quidem ea tibi conſtabit, iterum inquit D. Stephanus, ſed forti eſto animo, ad omnia magnanimitatem ac robur tibi conferet DEUS. Suſcepit amatrix Joannæ Crucem, multiſque eam conſalutavit elogiis, atque ſic ardorem ſuum ſingularemque Crucis teſtabatur amorem. Ab ea die Sponſa Chriſti præter modum acerbos cruciatus martyriumque ſuſtinuit, qua de re exinde acturi ſumus. Ad hæc ceu Protectrix peccatorum, ſcelera mundi non ſolùm deplorabat amariffimè, verùm & pro eiſdem, uti Glorioſa Virgo MARIA, perſæpe ſanguineas lacrymas profudit.

CAPUT X.

Sor. Joanna pro totius Orbis peccatis enormes à Tartareis ſpiritibus pœnas, dolores ac martyria ſuſtinet.

Tota invicti noſtri Regis Ducisque vita perpetuum fuit certamen, atque ut D. Paulus loquitur ad Hebr. c. 4. v. 15. tentatus per omnia ad ſimilitudinẽ noſtram, ſed abſq; peccato. Cumque Pater æternus eum voce de Cœlo de lapſa Filium ſuum declarãſſet, protinus à ſpiritu eſt ductus in deſertum, ut tentaretur impugneturque à Diabolo. Auth. Oper. Imperf. in Myth. ſingularem cum aliis Eccleſiæ Doctõribus reflectionem facit ad ejus tentationis tempus, & quærir, quo tempore Chriſtus certamen illud cum ſtygiis hoſtibus iniecit?

&

& responderet, cum in Jordane Cœli patuere, cum Spiritus S. in Columbæ specie super Divinum ejus verticem descendit, cum æternus Pater, eum non semel aperto Cœlo dilectum Filium suum nominavit ac declaravit, cum Sanctissima Trinitas monstravit testataque est, eum esse Salvatorem mundi, hoc ille tempore adversus Orcum pugnam hanc singularem duellumque iniit. Omnes mysterii hujus circumstantiæ apprimè instituto nostro conveniunt. Lib. 2. hujus historiæ Cap. 7. attingimus quemadmodum tota vita nostræ Christi Sponsæ perpetuum nunquamque intermissum certamen fuerit, ibidemque recensuimus ærumnas pœnas ac martyria, quæ tempore illo in sæculari vitæ genere à Dæmonibus fuit perpessa. Verùm levia illa fuere omnia in comparatione modernorum, quæ in Cœnobitico vitæ instituto sustinuit. Hoc in electo vitæ statu quo eam Dominus dilectam suam Sponsam declaravit, dum illa Catholicæ Ecclesiæ necessitates humeris suis imposuit, atque omnium toto Orbe peccatorum protectrix fuit, tunc cruentissimum Joannæ cum Dæmonibus bellum ac certamen exarsit. Possibile quidem non erit ut omnes ac singulas ejus Victorias erecta que trophæa recensamus, aliquot tamen duntaxat memorabimus, ut per hæc in cætero- rum cognitionem veniri queat.

In Urbis Burgenfis Monasterio S. Claræ strictus est Canon ac Regula mediâ nocte ad Matutinum semper comparendi. Conferebat eò sese magnâ diligentia singulis noctibus Sor. Joanna. Finito verò Nocturno

Officio cæteris Sanctimonialibus quietem stratumque repetentibus, manebat illa pervigil ad præcutatam ferream quandam Crucem, quod nimirum usitata sibi exercitia cum illa perageret. Imponebat ergo Crucem hanc Sor. Joanna humeris suis, atque ita ambulando peragrabat per Claustrum iter Crucis, seseque pro mundi malefactoris immolabat. Non potuit stygius hostis ferre istud exercitii genus. Nullum non movit ille lapidem ut quoquo modo id impediret. Nunquam infrangebatur Ancillæ D. colaphos, plagasque inferebat, alias eam per humum raptabat, totâ vi ædium impingens angulis. Paulò post fustibus eam dirè cædebat, ita ut Joanna nunc terræ allisa corrueret, nunc iterum exurgeret. Enervabatur quidem hisce corpus illius ac viribus destituebatur, at generosus invictusque animus semper immorus in hac dolorosa exercitatione persistebat.

Accesserunt ad consuetas istas Martyrii pœnas & aliæ. Semel quippe eam è sublimi per fenestram in solum Dæmon egit præcipientem, & illa in hortum decidit. Quoniam verò casus ille tam altus fuerat, ipsaque gravi suâ Cruce onusta deorsum ceciderat, mansit bona Joanna sensibus cunctis destituta, ossium quoque ejus compages suis emota sedibus, ruraque illi confracta erant; nec ullus aderat mortalium, qui opem illi ferre posset. Ubi ergo Tartarei spiritus eam ita atrociter sauciam destitutamque videre, exsibilabant atque irridebant eam dicentes: quid nunc agis? Cur nullius opem flagitas? Ubi nunc sunt amicæ tuæ? Sed quidnam hoc est? Quidnam

*Dæmones
Joannam
cum sua
Cruce in
hortum
præcipientes
eique fra-
cta ac san-
cta illudunt.*

nam agant Conforores & Sodales tuæ? Dormiunt omnes, nulla earum tui meminit, nemo est, qui compatiatur tibi, & quidem haud abs re. Nam uti tecum ipsa inclementer agis, nec frugis ullius aut usus es, ita cunctas etiam habes ludibrio. Et quia spiritales tui Præsides Pharisæis non sunt ab similes, ita etiam tanquam veri Pharisæi agunt, imponuntque humeris tuis onus importabile, suo autem digito illud tangere nolunt. O stulta! Cur non id facis quod ipsi faciunt & non quod dicunt? Quid pœnæ istæ tibi prosunt, quæ brevissimam tibi adiment? An non ingens est hæc temeritas? Ergo redi tandem semel ad teipsam & crede nos bene tibi consulere. O vos spiritus mendaces! respondet eis magnanima Christi ancilla. Ne vos in cassum fatigaveritis. Jam novi vos veneno fartæ alpides, qui tali palpo ac fallaci adulatorioque sultorio morsum infigere, toxicumque gestitis infundere. Omnia his, quæ adducitis agam contraria, & sic rectè cuncta habebunt. Ad hæc dicta Principes tenebrarum ab aspectu ejus fugā se subduxere. Interim adveniunt Sacrae Virgines, suamque Sor. Joannam requirunt. Ubi verò illa tam immaniter læsa & collisa in horto reperta est, retulerunt eam ad Cellam suam, ubi multis diebus acerbos cruciatus pertulit, donec eam Dominus pristinae valetudini reddidit, ut iterum Sponsa sua pati posset.

Plurimas ejusmodi generis plagas Sor. Joanna sustinuit, & quidem nunquam non in re causaque gloriæ plenissima, nimirum pro necessitatibus Ecclesiæ Sanctæ Catholicæ nec

non salute animarum. Relatum ad eam quandoque fuit de malo statu quarundam personarum, quæ flagitiosa vitæ consuetudine toti Civitati maximo erant scandalo. Advertebat Ancilla D. istorum hominum discrimen. Eapropter velut zelo ardens Protectrix peccatorum, eadem nocte post Matutinum inter 3. quartamque horam matutinam ante affectuosam Iconem Ecce homo reuerentem, in Choro superiore positam, se contulit, ibique in genua provoluta, pro scandalosis illis peccatoribus ad sequentem oravit modum. DEUS meus, hic ad pedes tuos ego adsternor ut exorem te. Velit oro, Majestas tua, brachium, quod super hos peccatores extensum est, retrahere. Memento ô Rex omnia potens, omnipotentiam tuam potissimum in misericordia tua relucere, cunctorumque operum tuorum maximum, tibi quæ proprium esse lapsos erigere, perinde ac eximio cuiusdam artificis gloriosius est, cum è simplici vilique materia pulchrum pellucidumque vitrum efformat, quàm cum postea pulcherrimum opus manuum suarum farenti animo terræ affligit atque comminuit; Tu ô superme Plastes & Artifex hominem de pulvere terræ formasti, ac postmodum pretioso tuo sanguine reformati, hæc sunt opera manuum tuarum, ne igitur propria tua manufacta abjicias. Sed tu, ô Domine, mihi dices: convertantur ad me & ego convertar ad eos. Ad hoc ego repono, Domine, perspectum tibi esse, hominem se convertere ad te

Joanna pro peccatoribus effudit oratio.

non

Quibus illa
generose
obstitit &
insurgam
dat.

non posse, si non tu antè suaviter ad
eum te convertas. Potest quidem
ille ex se ex bono homine malus fie-
ri, at sine te à malitia sua converti
ad te nequit. Poterit forsitan cœ-
cus peccator malitiam suam cogno-
scere eamque detestari, sinon eum
gratia tua illustret, excitet, animet
Quamnam aliam ob rem humeros
tuos perditâ ove onerâsti, nisi quod
sine tuo impulsu te sequi nequeat?
Per multas ambages ac devia cir-
cumvagata decerravit, atque adeò
delapsa est, ut ne passum unum
ultrâ progredi valeret, idcirco ne-
cessè erat, ut misercula hæc pecus
abs te quæreretur, super humeros
imponeretur, & ad ovile reporta-
retur. Age igitur Domine, Pecca-
tores isti erraverunt ut oves, quæ
perierant, velis tu Divine Pastor
eas requirere, neque à benedicta
manu tua secedere unquam patiaris.
Audiit stygius hostis fervidas pre-
ces istas multa cum impatientia &
stomacho. Cum verò ultra illas ferre
non posset, violenter Joannam atti-
puit, eamque altè in æra sustulit, ac
rursus in terram capite obverso demi-
sit. Casus iste adeò fuit horribilis, ut
proculdubio inde fuisset mortua, nisi
DEUS ei miraculosè opitulatus fuisset.
longo tamen dierum intervallo
enormibus capitis cruciatibus afflicta
permanfit. Aliâ item vice circiter ho-
ram 3. matutinam in eodem Choro
apparere Joannæ maligni spiritus,
minacibusque ei verbis dixere: Desi-
ste ab eo quod in te recepisti, exorare
scilicet pro Ecclesia Catholica & Re-
gnis istis, alioquin te multas in par-
tes discerpemus. Nihil horum pen-
sabat fortissima Christi Sponsa,
quin & subridere cœpit. At verò hoc
derisu Avernales Genii rabiecanum
instar perciti, nodosis fustibus An-
cillam Christi atrociter contuderunt,
dixeruntque: Nihil tibi rationis inest
perinde ac bestia, neq; ullâ te ratione
duci doceriq; pateris, aut quid bonum
sit malumve cognoscis, meritò proin-
de ab omnibus bestia loco haberi,
hinc itaque te ut bestiam crudis fu-
stium nodis bolisque pascimus, ac su-
dibus excipimus. Joanna porò re-
ponit: Verum omninò est me bestiam
esse, ut dicitis, sum tamen Creatura
DEI pretioso ejus redempta sangui-
ne: Equidem ex me ipsa sum nullius
pretii, multum tamen valeo magnis
multisque laboribus ac doloribus,
quibus ille me tam caro emit. Quare
immeritò à vobis ita tractor. Itane
immeritò? Præstolare duntaxat mo-
dicum, brevi id videbis. Interim ali-
quantisper quæti absconditque man-
sere quoadusque Joanna Choro e-
gressa Cellam suam repeteret: Dum-
que illa per minores gradus, qui à
supernis ad ædium inferiora ducunt,
descendere cœpit, magna vi Spon-
sam Christi corripuerunt, eamque ut
pilam deorsum per fenestram proje-
cere. Delapsa est prono vertice. Sor. *Iterum Jo-*
Joanna, atque adeò graviter saxis al- *annam e*
lisa, ut mente ac sensibus pariter or- *fenestra de-*
baretur. Dum verò se protinus recol- *orsum deji-*
ligit, atrocem & supra omnem mo- *ciunt.*
dum acerbum persensit dolorem, cœ-
pitque altè suspirare ac ingemiscere.
Aberat locus ille, ubi abjecta est, sat
longe à Dormitorio Cellisque Mona-
sterii, omnesque tunc etiam dulci sa-
poris quiete tenebantur, ita ut mise-

Dire tra-
natur Jo-
anna à ma-
lignis spi-
ritibus.

*Anima
Purgatorii
illi subve-
niunt ac
Dæmones
fugant,*

*Joannale-
ctus tabula
ē subere.*

ram Joannam nemo exaudire posset. Itaque ubi Tartarei hostes Sponsam D. tam gravibus in doloribus gemebundam atq; ab omnibus derelictam videre; ajunt illi: Ubi nunc est Confessarius tuus, quod non te ereptum adveniat ē manibus nostris? Quāto esset melius tibi, nostrum potiusquā illius consilium sequi. Dumque illi sic verbis factisque Joannam excruciant, apparuit cohors alia ad cujus lumen Infernales larvæ diffugere. Interrogavit Joanna lucidam istam catervam, quæ opitulatum ei advenerat, quanam essent? Responderunt illi se animas esse à Purgatorio. Quia namq; tu, inquiunt, Protectrix nostra es & singularis benefactrix, ideo præcepit nobis DEUS ut tibi assistamus. Descendebat per id tempus Sororum quæpiam ad recludendos inferiorum ædium Officinas, audit in horto gemitus ac suspiria famulæ D. accurrit festina ad ferendum ei auxilium, conabaturque Joannam à terra levare, sed non valebat, scilicet quod tam graviter læsa Joanna, toto corpore stipitis instar esset immobilis, nec ullâ ratione se juvare aut usquam commovere posset. Accersit ergo unam ex ancillis Cœnobii, tumque ambæ Joannam deferunt ad Cellam ejusdem, ac super tabulatum ē subere reponunt, quod ei semper lecti usum vicemque præbuit. Caput ei adeo quassatum, tumefactum incensumque fuerat, ut Confodales ejus continuo Medicum accersiri curarint, timentes fore ut eis Sor. Joanna moriatur. Ut ergo eam Doctor Medicus tanto in discrimine positam vidit, causam tanti mali pandi sibi expetit, solusque apud eam

mansit. Postquam verò audire quater deorsum præcipitata fuisset, quodque super cranium cecidisset, pro aperto habuit miraculo, eam non illi extinctam fuisse, atque illi: Mater, DEUS quibus mihi remediis utendum, ut eam miram horribile malum curem? Quid bilitet sp. nam nos mortales præter aut contra nat. dispositionem DEI agere queamus? Manus DEI operata est istud, eadem ejus manus R. V. sanam reddere valet. Et ita etiam egit ipsius Majestas. Nam cum eodem vespere Medicus pronunciasset, humanis eam remediis curari non posse, illa postmodum manē sana vegetaque fuit. DEUS erat is Medicus, qui dolores ejus ac vulnera unus curare posset. DEUS, inquit D. Chrysostom. tom. 17. in Genes. est Et omnes ejus causa dolentel. cum nos ejus causa, atque ad salutem nostram vulneratos conspiciat. Vix tamen intuetur vulnus, & continuo manum ei admovent illudque sanat.

Renovabantur sine intermissione istius Christi Sponsæ vulnera, dum perpendimus, quod ea ne ad momentum cessaret Infernum oppugnare, ideoque nec spiritus maligni desinebant capitalem suam inimicam aggredi, plagis vulneribusque afficere. Aliā siquidem quadam vice dum in Choro versaretur inter 4. & 5. horam matutinam, DEUMque pro extirpatione hæresum exoraret, en tibi adest Tartareus Dæmon ac obarmatâ veluti ferro manu tam atroces ei alapas infringebat, ut eminus à Sacris Virginitibus ictus illi exaudirentur, Joanna verò ab eorum vi in terram conciderit, suo in sanguine lota. Accurrit eadē strepi-

*Itorum em
dore cadit
Dæmon*

strepitum illum Sanctimoniales, cum-
que Sororem suam ita mulctatam
concussam fauciatamque conspexis-
sent, à terra levare Joannam niteban-
tur, sed nequibant; quantascumque
enim adhiberent vires, fortior tamen
illis erat Dæmon. Donec tandem Jo-
annæ Tutelaris Angelus in auxilium
ei veniret, & postquam eam erexit
corpore, animos etiam ei ac pectoris
robur addidit. Remansit nihilominus
Ancilla Christi tam immaniter à cola-
phis illis fauciata, ut per complures
dies in vultu ejus vibices doloresque
perseverarent, videbanturque illi præ
dolorum sævitie, ossa è capite ac vultu
sibi exsilire; sanctè etiam illa asseve-
rabat, tametsi frequentius hostis ma-
lignus alapas ei plagasque inflixerit,
nunquam tamè exinde tantos ac nunc
dolores percepisse. Plagæ istæ, verbe-
ra & tormenta ab Infernalibus inimi-
cis eidem illata propemodum indefi-
nientia perpetuæque fuere, & ferè tum
accidebant, quando illa cum Sacris
Virginibus in Choro Divinis intere-
rat officiis. Tum quippe cædebant il-
lam, atque ad pulpitum aut sedilia im-
pingebant. Imò nonnunquam Chri-
sti Sponsam ad lacunarumque in subli-
me levabant atque iterum summâ vi
deorsum dejiciebant, neque id ullo
consilio auxiliove à Sororibus poterat
impedire. Nihil tum eis agendum su-
pererat, quàm ut miserabile illud spe-
ctaculum intuerentur, vim fremitum-
que perciperent, ac madentibus lacry-
marum imbre oculis, ingenti cum sen-
su doloris Sor. suam Joannam DEO
commendarent. Cum aliquando pri-
mâ noctis vigilia Orationi insiste-
ret, malitia mundi, quæ per id tempus

plurimum invaluerat, eidem vivacissi-
mè fuit representata, ita ut præ aceri-
mo sensu doloris in amarissimas la-
crymas solveretur. Inter hæc apparuit
ei Gloriosissima Virgo MARIA &
ait: Filia mea Joanna cur ploras? O
Sanctissima Virgo, respondet illa, lacrymor
multæ variæque mundi ma-
litiæ causa. Lacrymor, quoniam
perspicio, quod homines nefariâ
suâ temeritate Cælum irritant atque
ad iram provocant. Illacrymor ob
peccata, quæ adversus Sanctissimum
Filium tuum propudiosissimè com-
mittuntur. Illacrymor, quoniam li-
quidò intueor, quàm nos malè pre-
tioso ejus sanguine, quem pro nobis
fudit uramur. Bonum est hoc, Filia
mea, respondet Cælorum Regina, at
nunc induere tu ejus fortitudine ad
æternam animarum salutem tuâ ope
promovendam, Hunc in finem ani-
mum excita ad patiendum, cui non
longè post se offeret occasio. In
eo D. Claræ Cœnobio præscriptum
est regulæ, trinâ vice quot hebdoma-
dis disciplinam facere: dum ergo no-
ctu Ancilla D. communi flagellatio-
ni adesset, undique se acerbissimè di-
verberavit, ubertimque sanguinem
profudit, flagellationem illam inten-
tione animi ad æternam salutem ani-
marum fervido ac flagrante zelo di-
rigens. Ferre id non potuit Lucifer,
sed mox in eam ingens immisit malo-
rum Geniorum examen, qui Joan-
nam in solum proturbavere, ac super
eam perstreperes, famulam Christi
adeò premebant & suffocabant, ut
nullum ducere halitum valeret. Su-
pervenere actioni huic Sacræ Alce-
triz, stygiosque spiritus aquâ bene-

Joanna
mundi ma-
litiæ acer-
bè deplorat.

Et ad pa-
tiendum
pro eâ à B.
V. anima-
tur.

As ejus
causa dirè
se cadit.

Dæmones
Joannam
ferè prefo-
cant.

Q 3 dicta

Quod qui-
dem ferè
fuit indefi-
nientia per-
petuum.

dicta fugavere. Tum Charissimam suam Matrem Joannam e terra levatam sublevatamque humeris in Cellam deduxerunt, quippe quæ nec pedibus consistere, nedum gressum figere sola possit. Irruerunt in hoc itinere iteratò in eam Dæmones, nitebanturque eam per fenestram deicere, sed in opus id non poterant deducere, ad quòd Sorores Joannam circumplexæ arctè tenerent, atque sine cessatione ad Cellam iter promoverent, tamen non absque maxima vi & contentione. In Cellam ubi ventum est, petit Joana ut sola manere posset: at verò Consodales ejus nullo id pacto permittere volebant, dicebantque haudquaquam internecinus hostis odium suum in Reverentia Vestra explere, atq; in maximum malum nostræ vita eam private debet. Nulla enim vero copia illi ejus rei fiet, respondet Joana; nolite timere pejus multò esset, si nequam ille existimaret nos ejus causâ trepidare. Solam modò me finite, oportet ut hic tumidus ac superbi inflatus spiritus, magnam gratiæ Divinæ vim roburque sentiat, dum ego DEI gratiæ adjutorioque fido, & dum una tam abjecta nulliusque pretii Creatura, qualis ego sum, eidem se opponere audet potestque. Fidelis est DEUS, inquit Apostolus 1. Cor. 10. v. 13. nec patitur nos tentari supra id, quod possumus, sed faciet etiam cum tentatione proventum, ut possimus sustinere.

Inexplicabilem hanc fidelitatem fidelissima ejus amica Sor. Joana apprime est experta. Injunxerat ei Divina Majestas, ut pro exaltatione ac prosperitate S. Catholice Ecclesiæ orer,

uti & pro conservatione Regnorum istorum, quæ Bello, fame pesteque graviter puniebantur. Perseveravit Joana in hac imposita sibi prece assiduo. At verò maligni hostes eandem vi correptam vestimentis nudavere, & postquam Sponsam D. sic totaliter nudatam à calce usque ad caput perquam truculenter atque acerbè diverberassent & dilaniassent, ita ut totum ejus corpus unum esset vulnus, ignitâ eam lorica induerunt, quæ ignitis præacutisque hamis sive telorum mucronibus præferrata fuerat. In hoc terrifico cruciatu ac martyrio Ancilla Christi à Tartareis flammis consumebatur, ac totum etiam sanguinem deperdiderat. Inter hæc verò comparuere Joannæ quatuor illius Seraphini, dispuleruntque Orci tenebriones, Cacodæmones, exuerunt eam ignitâ illa infernali lorica, persanarunt ejus vulnera, exterferunt fluentem toto corpore sanguinem, sumpsērunt etiam incensum illum thoracem eumque Domino monstrarunt, qui toti hujus tragædiæ actui spectator aderat. Filia mea, dicebat ei D. permagni ego facio passio- nem tuam, & arbitror eam valdè fructuosam fore. Domine, reponit ejus Ancilla, nullam ego utilitatem fructumque cerno in omnibus, quæ ago. Quid refert, ait Dominus, si tu id non cernas & cernam ego? Tibi competit ut patiaris, mihi ut id inspiciam, ponderem atque æstimem.

Quemadmodum ergo Sponsa suæ patientiam æstimavit Christus D. pariter etiam æstimavit eam Sanctissima ejus Mater Virgo MARIA. Asserit hoc

*Eiusdem
contraillos
magnanimitas.*

*4. Seraphi
ni ab eo
mento Jo-
annam li-
berant.*

*Cujus lab-
rantem
Domini
multum
assimul.*

hoc ipsa DEI Sponsa ingenuis suis
simplicibusque verbis, quæ admodum
sunt suavia, & de verbo ad verbum so-
nant, ut sequitur. Diebus istis insti-
tute maligni spiritus, ne porto Do-
minum pergam exorare pro Ecclesia
Catholica, neque illis qui in mortife-

*Vide quam
gravis De-
monibus sit
oratio pro
invicem.*

ro crimine versantur. Ego verò illis
respondi, ne frustra in adversum ni-
tantur, nam etsi ægrè id illi ferant,
me nihilominus id acturam.
Quando R. P. Lector Sanchez huc
advenit (is erat ejus conscientia
arbitrator, vir multum spiritualis, qui
Burgi in Conventu S. Francisci Guar-
dianus decessit, bonumque sanctita-
tis odorem post se reliquit) tum eju-
sant Dæmones & ajunt, catò tibi
Monachus iste constabit, imò ip-
sâ vitâ tua. Audimodò illum, audi
ô mîsera, quæ non intelligis, quod
agis.

Aliâ vice circa horam 9. noctis
horrenda sæviebat tempestas, cepe-
peratque ubertim ningere. Eram
ego more mea in Cruce. Tartarei
verò spiritus me sunt adorti summo
cù furore, atque una cum Cruce pra-
cipitem dedere in terram, ubi mor-
tua similis jacui, donec DEI per-
missione, ad ingens lumen me ipsam
intuita sum, quod idem me eleva-
vit, sursumque in Odeum per aëra per-
duxit, ubi ego plurimum fatigata
viribusque destituta mansi, postmo-
dum id totum prædicto P. Lectori

*Item cum
ligatis pe-
dibus mon-
ibus ac
lingua & se-
nstra de-
jacent.*

narravi. Post hoc verò affuere Dæ-
mones quodam Sabbati die, no-
cturno tempore, dum grando in-
gens nixque copiosa decideret, ego
verò ad Crucem essem, illie me hor-
tifico impetu sunt adorti, linguam
mihi vinxerunt, simulque post tergum

utrumque manus pollices itemque pe-
des colligarunt, ac demum ita liga-
tam per eandem fenestram dejecerunt
dixeruntque: Vade nunc vetula & im-
proba anus & quærelas depone apud
miserum illum cucullatum Mendi-
cum Monachum, ille tibi assistet,
narra illi ac pande omnia, ne celave-
ris quidquid, quod tamen in magnū
tuum malū postea vertet. His dictis
tamdiu me per stratam nivibus hu-
mum raptarunt, donec SS. Virgo
Maria advenit atque ad illos inquit:
Vos perfidi ac perduelles, finite fa-
mulam Filii mei in pace. Quid cogi-
tatis? Vestrum erit æternum suppli-
cium, illius verò æterna requies. Fa-
cessite actutum, abite in Tartari an-
tra, stygiosque recessus. His profugere
illi, meque deferuere, & ego videbam
quali argenteam scalam pertingentē
usque ad Cælos, quodque suprema
Orbis Regina per eam in Cælum
conscenderet. Ut verò ego ad Cellam
redii, benedictionem suam mihi de-
dit: gerebat ea in capite omnē pre-
tium modum vincentem coronam, vo-
lebatque capiti meo eam imponere,
at ego illi dixi: Nequaquam: im-
pone illam ô Gloriosissima Regina il-
lius capiti, qui eam promeruit, ego
namque aliud non mereor, quam
prout mecum ista Orci confuges
agit. Postquam igitur lingua mihi
solvit vincula. Filia mea, inquit, ma-
ne in pace ac quiete. Si nunc patetis,
uberem postmodum recipies mer-
cedem. Ne dolorum tuorum causa
animum demiseris, nec desine, uti est
injunctum tibi preces fundere; quip-
pe quæ per hoc Filio meo Ecclesiæ
que sanctæ ejus ingens præstas
obse-

*SS. Virgo
Joannam è
Dæmonum
liberat ma-
nibus.*

*Et ad pa-
tendum
perseve-
randumq;
in Oracione
pro Ecclesia
DEI hor-
tatur.*

obsequium. Dehinc videri desit, ergo verò admodum fracta, enervis, malèq; accepta remansit. Hæc propria sunt Ancilla Christi Joannæ verba, & quidem illa suamet confessione, tales tamque acerbas pœnas ac Martyria perfererat, corpusque ejus valde viribus attritum elanguerat; at vero anima ejus DEI ac Sanctissimæ Matris ejus visitatione adeò confortabatur, ut indies magnanimitatis fortitudinisque ingentia caperet incrementa, atque ad nova subeunda certamina excitaretur.

CAPUT XI.

Sor. Joanna horribilia cū spiritibus malignis ingreditur certamina, nobilesque inde reportat Victorias.

PRincipes persecuti sunt me ait Regius Propheta David Psal. 118. ego verò lætabor super eloquia tua, sicut qui invenit spolia multa. Non ait sicutis, qui magnas divitias, thesauros aut fruges, sed sicut invenit is, qui invenit spolia multa, quæ nimirum dimicando de armati hostis exuviis victoriâ obtentâ referuntur. Fortes nostra generosaque Herois S. Joanna, ad hunc quoq; modum alloqui DEUM poterat, siquidem gaudium quod ea in DEO salutari suo habuit, tale fuit, quale illius est, qui invenit spolia multa: videlicet posteaquam Principes tenebrarum Sponsam D. multiplici prorsusque terribili impugnatione infestârunt & sunt persecuti, illaque ab Orco præclarissimas retulit Victorias ad modum Christi D, de quo Haba-

cuc Propheta ait, devicisse hostes suos, dum infestos hastarum mucrones perrupit, seseque per eos penetravit.

Ubiigitur prædicto modo Sor. Joanna cum Ave n. libus spiritibus acriter fortiterque dimicavit, & nunquam non triumphavit, evēnit quandoque dum illa in Cella sua Orationi esset intenta, DEUMque instantissimè pro Ecclesia Catholica, pro Regnis, cunctisque peccatoribus deprecaretur, ut eam dæmones corripere, atque per aëra usque ad ingres-

sus obscuri cujusdam antri deferrent. Hic illa est intuita damnatum quendam tetrâ, abominabili ac horrida usque, quaque specie foras prorepentem. Torum illius corpus pilis erat oblitum, gradiebatque quadrupes perinde ac bellua. Videbat quidem Joanna, quòd in se furibundâ rabie involare gestiret, sed pariter videbat etiam, quòd eum quispiam retraheret ac pelleret, licet non videret, à quonam ita fugaretur. Ab eo loco duxerunt spiritus infernales capitalem suam inimicam Sor. Joannam super incensum ac ferventem quandam scopulum, ubi ex parte unius obscurum terrique odoris erat incendium, ex altera erat lacus nive glacieque operatus. Istic circumdant Joannam Dæmones, cumque congregati inter se consultâssent dicebant: Quid nobis agendum, quoniam hæc mulier multa signa facit? Ista est capitalis jurataque inimica nostra, quæ in singulas horas precibus pœnisque suis innumeras nobis è faucibus animas rapit. Si dimittimus eam sic, desolabitur ac pessumabit regnum nostrum: siquidem

dem illa, Divina obstitit Justitiæ eaque impedit, & causa est quod mundus non intereat. Quid ergo agemus? Ad hæc animi sententiarum vocatione consensu conclamant omnes: jam nunc illam disperdemus & semel ei imponemus finem. Dum hæc proloquuntur, vestes Joannæ detrahunt eamque toto corpore nudam retere-
tamque statuunt. Tum ingens veru, quod jam in hoc paraverant, eodemque illam perfodiunt, atque ubi Christi famulæ manus pedesque vinxissent, tam atrox terribileque in eam sævire tormentum capit, ut mens atque imaginatio ipsa exhorrescat. Primò siquidem assârunt Joannam in fœtido illo ignis incendio, tum verò immiserunt Sponsam D. in lacum illum glacie ac nivibus plenum, sicut ejusmodi vicissitudine transitus ab uno extremo ad alterum, scilicet frigore intensissimo & exstistente in summo calore, Joannæ tormenta usque adeò enormia modique essent nescia, ut nullatenus explicari queat. Principes Dæmoniorum, qui imperium in eam colluviem tenuerant, sibilabant uti Serpentes, dicebantque ad eos, qui Joannam excruciabant, Mortiferas illi plagas doloresque inferte, neque commiseritis ut hæc vice viva è manibus nostris discedat. Hæc ubi truculenti Orci apparitores terroresque audiêre Joannam subdola commentitiâque commiseratione alloquebantur: O te miseram infelicemque Creaturam! quod tam acerbos velis sustinere dolores, cum tamen bona in pace ac quiete tibi vivere liceat, quamnam deceptoriam per-
tinacia sic te excœcavit, ut prorsus dementis in modum, nos pro tuis in-

ternecinis hortibus habeas, cum tamē nos amici tui esse vellemus? Nonne vides dum tuorum consultorum dictis obtemperas, qui tua tibi suadēt exercitia, quod teiplam propriis manibus interimas, talique pacto in nostras manus devenias? Quid tibi proderit, si universum lucretis mundum, tibi verò ipsi vitam adimas atque in anima tua tale detrimentum patiaris? Plusne tu eris quàm alii? Sine illos pro se sollicitos esse, tu verò teiplam cura. Quare nunc pollicere nobis, te deinceps pro peccatoribus non exoraturam, nec postulaturam ut bellum ac pestilentia desinant, & nos te in pace sinemus degere, nec ultra persequemur, quin è contra in omnibus gratificabimur & satisfaciemus. Quidnam respondes ad hæc? Quid respondeam, ait invicta hæc matrona, cum sit mihi perspicuum, omnes vos hostes esse DEI & hominum? Respondeo itaq; quod ego opera vestra non expaveā, nec pensi habeam quidquid mihi ogeritis. Non cupio ut vos me ametis, sed nec ego vos amabo unquā. Quin-
imò volo ut à me aversione habeatis, prout & ego vos averfari volo. Proinde agite mecū & peragite quæ Deus ac Dominus meus, vobis concesserit. Ad responsa hæc ululabant superbiâ tumidi spiritus, efferabanturque perinde ac feræ belluæ, irâque ac furore rabidi dicebant: Etiamne improba hæc vetula nos ita contemner, ita habebit ludibrio, ita affliget? Agite, aggerite cruciatum unum super alterū. Cruciate ait ad eos Joannæ; nihil ego id curo quod corpus meum excarnificetis, quippe cui abundè perspectū est, DEUM neutiquam permissurum,

Rr

at

Et novo ac
prorsus in-
fernalis ge-
neris tor-
menti affi-
ciunt.

Subdole ei-
dem com-
patiuntur.

Nec tamen
evincunt ne
cesset orare
pro populo
DEI.

VITÆ VENERABILIS MATRIS

ut animam meam attingatis. Quod animam attinet, reponunt illi, videbimus de hoc in suprema tuæ mortis hora, nunc verò te incendemus, conteremus & dissipabimus. Jam nunc diluendum tibi est debitum, tu scelesti venifica, tu perversa muliercula. Hisce prolati ultimos in ea urenda & crucianda exeruere conatus. At vero furoris eorum infernalis ignis plus consumebat eos, quàm Joannam acerbis dolores. Tandem subito illic compareret Sor. Joannæ tutelariorum Genius, cum aliis Cœlestibus spiritibus, coactique sunt Tartarei hostes fugâ sibi cum ingenti dedecore consulere. Angelus porro Custos creditam sibi oviculam Sor. Joannam eduxit ex incendio & cruciatibus, stititque ante Divinam Majestatem. Dominus verò brachiis suis Joannam excepit eique singulari cum significatione benevolentia dixit: Filia mea dilecta, magis nam ego voluptatem cepi spectando insignem tuam fortitudinem. Eritige te ac excita, novoque ac generosos capesse animos. Per multa namque tibi adhuc supersunt toleranda, sed ne paveas: nunquam non ego tibi præsens adsum; meo semper auxilio fulcieris. Atque his sua Majestas Sanctissimam suam ei benedictionem impertiit, & ab aspectu se subduxit.

Tali igitur pacto invincibilis Virago Joanna ex hoc acerrimo conflictu regressa, summè corroborata protectione atque auxilio, quod ei Altissimus affuturum promiserat, remansit, nihilque duxit furibundos ex adverso Tartareorum hostium conatus; quin fervidissimo zelo, instantiâ quâ poterat orabat pro cunctis mundi peccatoribus.

Deprecabatur Dominum pro eorum conversione calidis persusa lacrimis, omnesque ejus preces ac poenitentia actus ad hunc scopum collineabant. Quadam vice dum præstanti desiderio promovenda peccatorum conversionis Christi Sponsa ferè mentis esset impos, neque sciret quid diceret, Dominum sequentibus alloquitur. **Mi DEUS, o DEUS** cordis mei! Tu fecisti me Protectricem omnium peccatorum. Age ergo & tolle omnia peccata de mundo, disponeque omnia & ordina, ut Majestas tua ultra non offendatur. Vadem ego me pro illis offero, atque etiam obliquo, confidens in auxilio tuo & confortatione, pro cunctis peccatoribus pati omnia, quæ tuæ SS. collibuerint voluntati. Maligni spiritus qui hanc audivere Orationem, suâque furibundâ rabie plus quàm æterno inferorum igne succensierant, intentos ac pervigiles habuere oculos in occasionem, quâ conceptum sui furoris ignem refrigerarent. Cum ergo Joanna fortè aliquò iret, ingenti ad venerunt numero, Sponsamque, D. stygio furore arripere ac unus hanc aliâ parte allisam impingere; violento item impulsu per aëra huc illuc ventilabant perinde ac pila ludi soler. Ad extremum Joannam cœu globum tormentarium vi ac furore Tartareo versus quandam fenestram excussere. Joanna quidem tum ad asserem transversam fenestram sese tenuit, at verò venenati Dæmones tam atrociter illic eam cadebant, ut bona Joanna deorsum super solum decidere debuerit. tantamque vim sanguinis cum aliis humoribus excreaverit, ut ei vesicae

*Angeli S.
Dæmones
fugant &
Joannam
liberant.*

*Quam
Christus
collaudat
& corroborat.*

Admirandus Joannæ zelus & pro peccatoribus charitas.

Joannam Dæmones ut piam inde jactant.

Tandem iterum per fenestram precipitavit.

fellis unâ cum visceribus disrupta esse videretur. Porro quò immaniùs furibundi Dæmones famulam Christi cruciabant, eò etiam ampliùs crescebat stygia illorum rabies. Unde Joannam in æra sublimè sustulerunt, pedibus sursum versis, capite verò deorsum pendente, pars eorum per unum pedem huc eam violenter trahebant, pars verò pede altero illuc, & quidem tantâ vi ac immanitate, ut Sponsa Christi per medium corporis in mali Punici modum disrupta fuerit, ac velut mortua solo strata jacuerit. Ab hoc trunculètissimo inauditoq; martyrii ac tormentorum genere, destituta fuit Ancilla D. sentu ac mente, imò & ipso anhelitu, jamq; cum supremis mortis angustiiis luctari occeperat, cum elatâ voce exclamat. O mi JESU! „Ego morior? JESUS JESUS! O „SS. Virgo ac Mater MARIA adesto „mihî in hac hora? Exaudierat fortè miserandas istas voces Monasterii ejus Ancilla. Festinatò illuc accurrit, atque ubi terram sanguine madentem, ac desuper famulam D. strata, oculis emortuis, labiis atrescentibus ac lividis, vultu pallido & everto similem cadaveri conspexit, inclamare alias cepit, totumque Conventum eò excitavit. Accurrit illic Sacræ Virgines, ad ferendum ei auxilium; at ubi amantissimam suam Matrem Sor. Joannam mortuam vel certè cum morte luctantem viderunt, præ dolore intimo erant simul omnes semimortuæ, levant ergo eam & in suis deportant brachiis in Cellam, lectulum apparent, & in eo collocant. Triduo toto Christi Sponsa loquendi usu privata mansit, sed nec videre vel audire quid-

quam potuit, nec aliud vitæ signum præterquam quod spiraret edidit. Ex-actò triduo rediit illa quidem ad se, at tamen trimestri integro graves ultramodum dolores sustinebat, ita ut sese nullatenus erigere valeret, totumque illius corpus esset instar stipitis immobile, quòd sanè tanto in malo mirandum non est. Non sufficiebat tamen id malis Dæmonibus; verùm et si Joanna à capite ad calcem sauciata esset, convenerunt ad lectulum ejus, quò Christi Sponsam iterum excruciant; alii ergo ductabant trahebantque illius nalum, alii labia ei intorquebant, pars colaphos impingebant, universi verò ludibrio eam habebant subsannabantq; dicentes: Tuantus fatua, tu improba muliercula, nostine etiam quid mortiferum crimen sit? Vis tu pro cunctis Orbis peccatoribus vadem te præbere? Invenietur fatuitas tua, dum totius mundi peccatis te onerasti. Ubi nam cogitas debitum hoc dissolvere? An hic? Nequaquam, sed & hic & in inferno simul pendendū tibi erit. Sustine modò, sustine tantisper, erit cum in manus nostras devenies. Igitur uti hæc antè Tartarei spiritus prædixere, ita etiam factis rebusque præstare, & quidem hoc unum est tam admirandum ac tremendum opus, ut revera una è maximis probationibus censi debeat, quibus peculiarem servorum suorum fidem in hac vita unquam expertus est DEUS. Veritas ista perspicuè patebit per explicationem rei, quæ ad modum sequentem evenit. Ubi maligni spiritus videre, quid in se

Rr 2 famula

Ac mediâ
sicut malo
granatum
vampunt.

Unde ille
propemodū
vita desti-
tuta mansit.

Dirig. im-
mobilis de-
cubuit, ni-
hilo tamen
minus à
Dæmoni-
bus variè
vexabatur.

*Dæmones
Joannam
excrucian-
dam expe-
ctant.*

famula Christi Joanna receperit, & ad quid se obstrinxerit, ajunt ad Divinam Majestatem: Domine, inconsiderata ista mulier, obtulit se ad satisfactionem pro omnibus peccatoribus. Ignorat enim verò illa pœnas ac tormenta, quæ grave peccati pondus promeretur. Quò verò id discat, trade illam ô DEUS, in manus nostras, nos efficiemus, ut illa in pœnis ac torturis tale peccati jugum pondusque intelligat, & fateri cogatur. At verò Dominus. In tales, inquit, ego manus Ancillam meam tradere nolo, sed ipse ego meam manu illam mortificabo & experiat. O Domine, iterum inquit Dæmones, Tua quidem manus est multum potens, nihilominus tamen est ea etiam erga suos amicos benigna & clemens. Si tu hanc mulierem, in qua tantam habes complacentiam ac satisfactionem, tanto favore ac benevolentia non prosequeris, nos profectò efficeremus, ut illa te ad iram concitatura atque offensura esset. Agite, inquit DEUS, ut crassum spissumque errorem vestrum, qui à malitia vestra procedit, cognoscere queatis, irado eam in manus vestras, excruciate illam pro libidine, verum tamen cavere, ne mihi animam ejus lædatis. Postquam D. DEUS talem facultatem malis Geniis indulxit, sancti tutelares ejus ac Patroni nova hæc nuncia famulae Christi detulere. Conterrita quidem initio exinde fuit Sor. Joanna, at ubi mox totum collegit animum, viditque eam esse voluntatem DEI, totam suam in DEI bonitate fiduciam defixit, seque animo prorsus excelsò paravit ad sustinendas infernales pœnas ac tormenta. Facultas hæc pote-

*Christus D.
dat faculta-
tem excru-
cianda Jo-
anna Dæ-
monibus.*

tasque concessa in Joannam dæmonibus, annis aliquot duravit. Sed quid non putas, Tartarei isti tyranni lupique in minimam hanc oviculam ausi fuere, cum inter suos virulentos dentes ac præacutos ungues innocentem hanc Virginem habuerunt? Quis ea expendat, taceo edicat, describatve omnia? Cogiteret quid Tartarei sint hostes, eorumque internecinum in universos mortales odium, tunc perfacile colligeret, quid hæc Protectrice peccatorum sit ab illis actum. Poterat tamen ex variis etiam, qui in Joanna animadvertentibus effectibus, aliquid eorum agnosci. Erat aliquando Ancilla Christi adeò ignea & ardens, velut si medio flammarum elibano versaretur, aliâ vice erat tota perinde algida ac gelata, ac si esset lacui glaciato immersa. Nunc erat clauda, mox cæca, aut alio aliquo defectu laborans. In summa, in toto illius corpore à vertice ad calcem usque nihil erat sani. Tota etiam ejus facies erat mirabiliter inversa & deformata, trāstis denique illius & calamitosa constitutio nulli non commiserationem extorquebat, erantque similiter gemitus ejus ac suspiria usque adeò profunda & miseranda, ut ex solo eorum auditu cuius cor propemodum distiliret. Sciscitabatur ex ea quandoque Confessarius illius dicens: Mater, pœnæ istæ quas pateris, forsitan sunt instar pœnarum Purgatorii? Pater, respondit Joanna, meo judicio sunt adhuc graviores. Quid amplius dici queat? Solebat Christi Sponsa dicere, quòd pœnæ omnes, quæ quæ hic in mundo tolerari à quoquam possunt, respectu pœnarum Purgatorii perinde se habeat,

atq;

*Quam illi
miris modis
torquent.*

*Quam illi
ejus dolores
fuerint.*

*Dir-
duo
mor-
nan-*

Ad quos atq; si pictæ duntaxat essent. Accedit
 accessit ma- hisce ingens, quâ illa per id tempus ex-
 ximâ à Deo periebatur, DEI derelictio, peculiariū
 derelictio, videlicet gratiarum, quibus Majestas
 Divina in ejusmodi tribulationibus
 adesse consuevit, defectus, ita ut omni
 ex parte dolores illius essent acerbissi-
 mi. Querebatur Christus Servator
 noster in duro Crucis stipite de sui
 derelictione à Cœlesti Patre suo, idq;
 ipsum etiam per os Davidicum de a-
 marissima sua passione cecinit, dolori-
 bus inferni se circumdātum. Cum ere-
 nim tenerrimum ejus corpus in tam
 immanibus horrendisque versaretur
 cruciatibus, & eodem pariter tempo-
 re anima ejus derelicta fuerit, natura
 verò humana tunc omni auxilio DEI-
 que ope destituta tam atrociter tor-
 quebatur, erant pœnæ illæ, non uti a-
 liæ mundi pœnæ, sed acerbiores ipsis
 Purgatorii pœnis, ita ut rectè ac me-
 ritò dictæ sint dolores inferni. Dolo-
 res istos magno pariter animo tulit ge-
 nerosa Herois Victorixq; Sor. Joanna.
 Speciatim sentiel cum duos sævos im-
 manesque Dæmones suam ingredi
 Cellam conspexit, qui crucibus eam
 intuitu oculis dixerunt: Nunc quando
 te DEUS dereliquit, nunc quando
 nemo est, qui tibi auxilietur, nunc
 quando nos tam securè in manibus re-
 habemus, nunc ergo expetiri volu-
 mus, quantum tu possis & quantum
 ipsi valeamus. Hic jam tu sustinebis,
 quod saxum ferre queat, nolq; te cum
 corpore atque anima in infernum de-
 feremus. Intremuit enim vero ad so-
 lum diabolicorum verborum auditū
 Virgo humilis, inque corde ipsius præ
 vehementi angustia inlanc tumentes
 sævienteq; insurrexere amaritudinis

fluctus. Ut verò suos coniecit oculos *Sed fugax*
 in imaginem Christi, uti & aliam SS. *inr DEI*
 Matris ejus, tempestas hæc evanuit. *virtute.*
 Percussit namque geminorum istorum
 Cœli luminarium fulgore timidi ac
 vesordes stygii Cerberi fugam inire.
 Unus porro illorum dum fugit, in-
 quit, gratias age illi, qui te protexit,
 alioquin hac vice tecum egissemus
 ut es merita.

Erant jam tunc dolores ac pœnæ
 istius Ancillæ Christi tam variæ atque
 intolerabiles, ut ipsis Cœlestibus Di-
 vis talis perpassio nimia præterq; mo-
 dum videretur. Vidit quandoque in
 Choro inter orandum Joanna, quod
 S. sua Mater Clara ante Divinam Ma-
 jestatem in genua provoluta diceret.
 Domine, Majestas tua velit, oro, cō-
 placere sibi, ne maligni spiritus post-
 hac istam filiam meam tam atrociter
 discrucient. Sit jam tibi satis, ô Do-
 mine, quod hæc annis tanta pertule-
 rit. Spiritus quidem nunquam non
 est promptus, caro autem infirma,
 deficientq; vires ejus. Clara, respon-
 dit, humana vita est brevis, & in bre-
 vi vitæ spatio nō multum promereri
 potest, si non multum laboretur. In
 temporanea hac vita nullū est quie-
 tis & otii Sponsis meis tempus. In
 patiendo pro Sponso suo debet esse
 illarum requies. Hoc Domini acce-
 pro responso convertit se D. Clara ad
 filiam suam Joannam & ait: Filia mea
 nunc tua corona paratur, reliquum
 vitæ tuæ nihil erit aliud nisi labor &
 dolor, quoniam in eo beneplacitum
 est DEO. O doctrinæ præstantiam!
 Oprandum sanè foret, ut hæc Divini
 Præceptoris nostri institutio cuncto-
 rum, potissimè tamen Sacratarum

Rr 3 DEO

Dra illi
 duo Dæ-
 mones mi-
 nantur.

DEO Virginum cordicus altissimè
imprimeretur, quandoquidem illæ
velut DEO desponsæ ei sint ampliùs
obstrictæ.

CAPUT XII.

*Qualiter maligni Spiritus Sor. Joannam
diversis tentationibus infestavit, & ex
adverso Joannæ stygios Genios cruciavit,
adegeritque ad laudandum DEUM,
ac Virginitatem ejus benedicta
Matris confitendam.*

*Varis et-
iam præter
continuas
luctas, ten-
tationibus
Joannam
infestant
Dæmones.*

IN mundi exordio Dominus ad Tar-
tareum serpentem dixit. Inimicitias
ponam inter te & mulierem: tu in-
sidiaberis calcaneo illius; at illa conte-
ret caput tuum, Gen. 3. v. 15. Divinum
istud eloquium apertissimè Sor. nostræ
Joannæ convenit in matura confide-
ratione continui incessantique; confi-
ctus ac certaminis, quod Adversarius
noster Serpens infernalis cum hac ani-
mola Heroide Joannæ gessit. Intueri
nobis perspicue licet, quod jam dicta
Divina comminatio examussim ac
propriè impleatur, dum penes acerti-
mos congressus luctasque quas cum
hac invicta Viragine malignus hostis
subit, multis variisque illam tentatio-
nibus, præterquam contra pudibitiã,
infestavit, tametsi is semper suis pro-
priis itretus laqueis, captus, explosus
exhibitusque pudore & ignominia
affectus discesserit. Primò quidem
prætextu necessitatis Sponsæ Christi
sobrietatem & abstinentiã multi-
modis impugnavit. Novit is peropti-
mè naturali & indefinente ferè neces-
sitate, quam nos mortales patimur,
aut nobis imaginamur, uti, atque per

id ceu apertissimum animi nostri ca-
strum oppugnare. Laborabat Sor. Jo-
anna crebro continuã & perseveran-
te febris, è cuius æstu ingens ei nasce-
batur sitis. Dum aliquando solito ma-
gis è febris languesceret, intravère
Cellam ejus duæ specie externâ spe-
ctabiles personæ, attulerant illæ am-
phoram aquæ plenam, limpidissimæ
& cristallinæ claritatis, nimirum
quantum exterius videri noscique po-
terat. Alloquuntur illa Joannam ac di-
cunt: Accipe, ô famula DEI, hunc po-
tum, tuamque restingue sitim. Huc
nos ablegati sumus ut refocillamen-
tum istud tibi deferamus. Turbata op-
pidò dum hæc audit videtq; prudens
ac circumspecta Virgo fuit, & non
cupio ego bibere inquit; aqua si qui-
dem hæc falsa nimium est & amara.
Quid ais? respondent illi, liba modo
gustaque & gustu ipso experiere præ-
dulcem illam esse. Jam dixi, & dico me
id facere nolle iterumque inquit Joan-
na, fons mihi est, quo sitim meam
relevem ac restinguam, videlicet vul-
nus lateris Christi Redemptoris mei.
Atque his disparuère adversarii, qui
haustulū gustulumq; ei propinare ni-
tebantur. Ut verò viderunt ad fontem
vitæ Joannam hædere, cum eisdem u-
na etiam spes eorum dilapsa evanuit.

Neq; tamen adhuc ei herbam
portigere, remq; perditam fateri vo-
lebant; verum conabantur Joannam,
uti olim Evam supplantare, itaque à
potu ad cibum devenire. Erat Christi
Sponsæ abstinencia tam severa, ut non
abs re dicere possimus, vitam ejus mi-
raculosè sustentatam fuisse. Potissi-
mum tamen diebus S. Communionis
omniò nullo vescabatur, eã scili-
cet

*Sitibundæ
febris Joan-
næ aquam
offerunt
Dæmones,
at illarum
fontem, sicut
illæ offerunt.*

*Carnis ver-
vecina ap-
petitum ei
excitant.*

cer piæ mentis persuasione, nihil gustare debere os illud, quod panem Cœli manducavit. Aliquando cum S. Synaxi refecta fuisset, cupido illam & immodica subiit orexis assæ vervecinæ carnis edendæ. Utebatur in hac tentatione Dæmon prætextu gravis necessitatis, dum nimirum Joanna tantam sentiret debilitatem, velut tota deficiens jamjam casura & occisura esset. At verò facile famula D. agnovit tentationem istam à Dæmonis astu provenire, dum nimirum susceptam Sacram buccellam suo in pectore adhuc dum tam integram ac recentem conspicit, velut si eodem suscepta momento fuisset, quodque color nativus Costestem panem non consumpserit, sed neque in minimo alterârit. Simul ac igitur id Joanna cognovit, sequentibus verbis corpus suum est allocuta, Tu bestia, cur non cognoscis res, ut in te sunt, sed cupis, & fallaci perversoque ordine ac modo eas intellectui proponis, velut si utiles, suaves pulchræque sint? Quoniam verò sat mihi perspectum est, quod omne quod tibi arridet, facile in fraudem inducere me posset, idcirco ego cupiditati voluptatique tuæ morem non geram, sed juxta necessitatem duntaxat te sustentabo; atque his in horum descendit, collegitque pugillam absinthii, ori illud ingessit capique mandere ac dicere, ede ede bene ut bestia, nam hoc edulium proprium tuum est sustentaculum. Adstabant maligni spiritus, & furibundâ rabie hæc eam agentem contemplabantur, quodque astutiâ & fraude non poterant vi efficere conabantur. Quatuor ergo illorum Joannam ad-

oriuntur, duo manus retro post tergum ei tenebant, alii duo illi os viduxerunt, introque aliquantum assæ carnis ingesserunt. Obstipârat quidē dentium sæpe os Joanna carnemque eamprehendere noluit; mali autem Dæmones furibundo suo more suis unguibus, dentes ei ab invicem separârunt, atque intra eos carnem ei intruserunt, dicentes: totam huc afferte carnem, edere illa eam debet etiam invita. Ubi ergo magnam vim potentiamque Joanna vidit, inclamat Sanctissimam Virginem ac DEI Parentem, & ait: O MARIA! O DEI Mater & misericordiæ, esto mihi propitia. Ad invocationem Sor. Joannæ advenit Regina Cœli opitulatum filia suæ, comitata S. Mater Clarâ, S. Catharinâ Senensi, ac D. Matre Teresîa. Tumque Gloriosissima Virgo Maria, tanquam Regina, Tartareos spiritus Imperatoriâ severâque voce allocuta, ait: Quid hic agitis vos maledicti à DEO spiritus? Unde vobis tantum audaciæ, ut cum dilecta & electa filii mei tali pacto procedatis? Exeste hinc, apagite protinus atque in Orcum facessite, eò namque pertinetis. Ululabant Dæmones fugamque continuo ceperunt. Post hæc SS. Virgo Joannam est complexa, eique benedicens ait: Erige te animo, filia mea, quandoquidem volupe est filio meo tuum cum damnatis spiritibus certamen intueri. Ita prorsus. Hujus rei causâ asseverare possumus, quod per DEI voluntatem prædicti conflictus non semel duntaxat, sed sæpius fuerint initi, prout, considerando cruentissimum certamen quod patiens Job gessit cum Dæmone, (super

(super quem virum probum totum ferè Cælum incubuerat) D. Chrylost. hom. 1. ad pop. Ant. Divinam interrogat Majestatem, quamdiu tandem infinita ejus Bonitas inducet in animum istum amicum suum in tam multiplici, tamque sæpe repetita calamitate ac ærumna contemplari? Et deinde ad interrogationem suam ipsemet respondet, quòd magnanimitati ejuspiam viri certamen, dum is nimirum certando cum diabolo triumphat, pergratum sit Divinis oculis spectaculum, quodque sua Majestas illud ita amet, ut non unâ solum vice, sed frequentius etiam delectet eum ejusmodi congressum duellumque intueri. Et hoc illud est, quod prædicto modo SS. Virgo Maria filix suæ Joannæ indicavit, ut nimirum sumeret animos excitaretque se ad pugnandum cum Tartareis hostibus: quandoquidem Divinus ejus Filius tantâ voluptate teneretur spectando ejus fortitudinē, cum certamine vincit ac triumphat, sicut eum delectet non semel tantum, sed quàm frequentissimè tale certamen ac triumphum spectare.

Tali ratione, variâ multiplicique imò incessanter fervente pugnâ, Divinæ Majestati sæpenumero spiritus maligni gratum præbuere spectaculum. Et quia copiam nacti fuere infernales inimici Sponsam Christi instandi, id eo vix uno finito certamine, mox alterum oriebatur. Ubi vero animadvertunt capitalem, juratamque suam adversariam malis vinci non posse, aliis utendum sibi armis existimavere. Cogitabant ergo fraudibus ac dolis famulam D. adoriri, ac per pigmentata & byssina verba palpis ac

vulpinationibus circumventire. Erat quandoque Sponsa Christi aliquot ante Natalem ejus diebus, in ejusdem Mysterii, usitato sibi more, altissima contemplatione profundè immersa, & extra se abrepta, & prout in ejusmodi contemplationibus usuenire solebat, Divini amoris flamma Joannam adeò succendit, tantopereque flamma hæc (dum recogitat DEUM venisse ut mundum igne sui amoris succenderet) in Sponsa ejus exarsit & invaluit, ut deflagaret & consumeretur astu desiderii, quò scilicet totus mundus pariter amore Divino ardere posset, tumque vehementi sui spiritus impulsu velut æstro percita, ad cuncta Moniales, quæ in ejus venere conspectum ajebat. Quid agimus nos, Sorores meæ, quid agimus? JE. SUI! Quam nos frigida sumus! imò quantum gelu obriguimus! O si quælibet nostrum conflagret! O si universæ Divini amoris igne absumamur! O verè prædulce incendium! Sic semper gliscens, semper increascens amoris incendium usque adeò in ejus corde invaluit, ut deinceps pleno in Sponsam Domini potiretur imperio & quidem tam impotenter, ut quandoque noctu dum post Matutinum in Choro contemplationi vulnere lateris vacaret, (in quo castissima hæc columba nidum habuit, in foramine videlicet Divinæ petrae) amatrix Sponsa in hac Divini amoris fornace ardere cœperit, simulq; intimo cordis flagrantis desiderio, ut omnia mortalium corda, ad suaves amabilesq; ejus incendii flamas incallescere possent, sic ut Divino Sponso suo diceret. Mi Deus ac Domine, quadoquidem vulnus istud tui lateris, hæc

porta

*Spectaculum
DEO gratissimum
certamen
cum hostibus
animæ,
ac de his triumphus.*

*Amore
DEI
Sponsa
na alia
Conformi
ad eundem
incentu.*

*De
que
dolo
din.*

„ porta vitæ, hic ad Regium cordis
 „ tui Palatium ingressus est apertus,
 „ ubi omnis plenitudo Divinitatis
 „ tuæ inhabitat; nemo igitur à tan-
 „ to bono à tanta salute excludatur.
 „ Sine huc cunctos introire morta-
 „ les, huc tu illos admittes actui par-
 „ ticipes effice. Omnes huc advo-
 „ ca, nam aliqui aqua, quæ com-
 „ munis non est omnibus, tamen si
 „ de Cælo veniat, parum fertilem
 „ annum facit. Tu Sol es mundi,
 „ estque hoc tuæ lucis beneficium
 „ pro universis mortalibus. Age er-
 „ go, voca illos, & si tibi placet, ego
 „ ipsa Præconis obibo vicem; tua
 „ vox ero: Huc ego illos magnis
 „ clamoribus accerlam. Hisce pro-
 „ latis guardenti fervore Spiritus vo-
 „ cem suam levavit & dixit. „ Vos
 „ sancti, qui in gratia DEI estis huc
 „ adeste, quandoquidem porta est
 „ patens; intrate in requiem sancti-
 „ tatis vestræ. Vos peccatores, qui
 „ poenas variis reatibus vestris de-
 „ bitas formidatis, venite, adeste,
 „ intrate ad postulandam sceleribus
 „ veniam, & vobis porta hæc patet.
 „ Vos infideles, qui sedetis in tene-
 „ bris & umbra mortis, venite, in-
 „ troite ad vitam, quia fores apertas
 „ habetis. In hunc igitur modum
 „ ubi Sor. Joanna totum invitasset
 „ mundum, apparuere illi dæmones
 „ leni valde voce dicentes. Joanna
 „ consequeris denique omnia quæ ti-
 „ bi placent, jam nunc nos victi suc-
 „ cumbimus. Multas hoc nomine
 „ DEO gratias debes. At verò &
 „ DEUS è contra multum tibi debet,
 „ dum in gratiam tui quotidie nobis

tantum animarum numerum eripit.
 Omnes hujus Monasterii Sacrae
 Virgines sermonum tuorum igni-
 bus accenduntur, magisque nunc
 Divini amoris flammis ardent at-
 que deflagrant. Cognoscere satis
 poterat sagax prudensque Joanna
 quorsum vasti laverniones talibus
 intoxicatis, auro licet oblitis telis
 collinearent. Ut vero astuta vulpes
 propriis caderentur vincerentur-
 que armis, ad eos inquit: „ Quid-
 „ nam vos dicitis? Sanè putabam
 „ ego me nihil boni agere. Semper
 „ ego ejus eram opinionis, quod
 „ cuncta opera mea, omnes actus
 „ mei, omnia verba mea, plus scan-
 „ dalo quàm ædificationi bonoque
 „ servirent exemplo. Si tamen ita est,
 „ uti dicitis, agamus insimul omnes
 „ gratias cui eas debemus, nimirum
 „ DEO ac Domino nostro. Agite, „
 „ in solum vos prosterne, & me- „
 „ cum dicite: Domine, tua est glo- „
 „ ria, tua est potentia, tua Majestas, „
 „ omnia tua sunt, quæ nos Creatu- „
 „ ra tua bona habemus. Non nobis „
 „ Domine, non nobis, sed SS. tuo „
 „ Nomini, sit gratiarum actio, laus „
 „ & gloria. Nihil loquimini? Non „
 „ laudatis mecum DEUM? „ Quid
 „ oro ad torquendos dæmones exco-
 „ gitari queat acutiùs astutiusque? Sic
 „ eis Sor. Joanna os obstruxit, elin-
 „ guesq; ac mutos reddidit. Et quam-
 „ vis Tartaræ vulpes supra modum
 „ versutæ sint, nunquam tamen cogi-
 „ târant, quod mulier una in maxi-
 „ mum suum dedecus ac detrimen-
 „ tum ita ex tempore, non præmedi-
 „ tata tam sanctam fraudem adinve-
 „ nire

*Joanna co-
 git demo-
 nes ad lau-
 dandum
 DEUM,
 sed iis ta-
 centibus.*

Ss

*Ducit eos
ad latrinas
ibidemque
eos usque
in crasti-
num alli-
gat.*

nire posset. Ut verò sponsa D. vidit quod DEUM dæmones secum laudare nollent ait porrò. „Haud enim verò decet, ut ab illoto impuroque ore vestro laudes DEI profluant; qua propter venite mecum, venite ducam ego ora vestra ad proprium competentem, que sibi locum. Duxit itaque Joanna dæmones ad communes Cœnobii latrinas, inque immundo illo loco eos alligavit, aitque illis: iste est proprius vester locus, hic vos usque in crastinum ad hoc idem tempus manebitis, & diutius etiam si voluero; Dominus enim adhuc omnia potestatem auctoritatemque mihi suam contulit. Ita ergo Sor. Joanna alligatos detinuit in prædicto loco immundos spiritus usque in crastinum, quo ei Confessor ejusdem præcepit ut solvat eos ac dimittat, quas sanè in re evidenter apparet potens DEI manus, quam DEUS famulæ suæ commodavit. „Habesne tu brachium, ait Major, „Itas ipsius ad patientem *Iob. cap. 40.* ut DEUS? Nunquid extrahes „Leviathan hamo & fune ligabis „linguam ejus? Nunquid illudes ei „sicut avi? Nequaquam, fortitudo talis viro tali data non est. Hic autem videmus mulierem istam id in Leviathan patrâsse, quod vir, qualis Job erat, efficere non potuit. O potentia DEI! Tu sola per infinita euscemodi vasa superbos spiritus ligare eisdemque potes illudere. Uluabant præ nimio furore dæmones, dum conspiciunt redactas ab una muliere in nihilum tam altutè

consarcinatas fraudes suas, quodque illos Joanna non vi solum aperta, sed & quod sentiebant magis, piâ sanctâque astutiâ & fraude superâisset. Agnoscebant itaque liquidò miseri diaboli per ejusmodi varias ac subtiles delusiones explosi, in suis propriis fraudibus ac sutelis nullos se oculos habuisse. Nihilò secius tamen nitebantur Joannæ persuadere, ut à severis pœnitentiæ operibus desistat, atque ut ea de re Christi sponsa cò meliùs edoceret, sub discretionis pallio usi sunt sequentibus argumentis. Ecquid conspicias, aiebant illi, te nunc senem annisque proVectam, ac vires tuas pertenuis esse? Quòd equidem in flore tua ætate corpus tuum adeò durè acerbè tractaveris, rectè id actum. At verò nunc quando corpus tuum sic emaciatum, fractum ac imbecillum est, sanè plusquam æquum rectæque rationi consentaneum est, ut ei aliquantum quietis indulgeas. Nullumne tu discrimen inter senium ac juventutem facies? An non vides grandem omninò esse dementia, cum quis in debili effœtaque senectute, id præstare vult, quod in vigente atque robusta ætate egit? Quantò tu ageres melius, si post tam duram omnique possibilitate peractam pœnitentiam, jam nunc aliquid imbecillitati tuæ concedas conniveasque, & à pœnitendo desistas: quò sic nimirum vitam proroges diutius, atque ita etiam DEO servias productius. Solebat eodem tempore Sor. Joanna suo Confessori dice-

ec.

*Dolosa de
monum
erga suam
mam com-
passio.*

*In
fid
na
mo
pu*

re: „Pater, res profectò mira in-
„usitataque est, quòd & diaboli
„amorem commiserationemque
„hominibus exhibeant. Quis un-
„quam tale quid cogitavit aut vidit?
„Dum aliquando Joanna ante
„Christum Cruci affixum noctur-
„no stare tempore, dolosi vafri-
„que spiritus in jam dicta fictæ
„palliatæque commiserationis ma-
„teria, pugnam exorsi fuere acer-
„rimam, at verò Joanna, quæ
„admodum expedita erat ad ob-
„viandum illis, sequentibus eos
„verbis alloquitur: Si vos tanto-
„pere commiseratione nostri tan-
„gimini, æquum profectò & dig-
„num est, ut majorem illi exhi-
„beatis, qui majorem magis pro-
„meruit. Adeste ergo & videte,
„ut hic Cruci affixus Dominus,
„tam atrociter sit vulneratus tam-
„que malè ac indignè habitus.
„Compatimini illi: hic vos ope-
„ram optimè collocabitis. Ubi er-
„go Dæmones conspexere suismet
„se tendiculis laqueisque indutos,
„horrendum rugire ac ejulare cæ-
„perunt. Et quia cernebant bonam
„Joannæ voluntatem nec fraude
„nec apertâ vi superari ab se posse,
„aliam exorsi telam, impugnandum
„sponsæ Christi intellectum sibi
„sumpserunt, diversa ac variâ con-
„tra S. Fidem nostram argumenta
„contexendo. Dum quandoque
„Joanna in Dominica quadam cum
„aliis sacris Virginibus Primam con-
„cinit, ponè ad latus ejus diaboli
„sefe applicuere, cumque symbo-
„lum Div. Athanasii caneretur, fa-

mulæ DEI dixerunt: Mentiris tu-
saga, tu venefica seductrix, men-
tiris omnia quæ dicis, & vos quæ
hic canitis, mentimini omnes.
Vos, reponit Joanna, ii estis, qui
mentimini, utpote spiritus men-
daees: nos verò veritatem pro-
ferimus. Tumque blasphemus spi-
ritus Joannam tentârunt, indu-
cere eam tentantes ut DEUM
blasphemaret. Detestabilis hæc im-
pugnatio visa est Joannæ ipsâ
morte acerbior. Quoniam verò
ejus causa vehementer tristaba-
tur angebaturque molestiam suam
ac dolorem Confessario indica-
vit. Ille verò eidem præcepit ut
malignos hostes ad se vocet eos
liget, secumque laudare DEUM
compellat. Fecit ut jussa fuerat
Ancilla DEI. Præcipit in DEI no-
mine ut ad se veniant, tumque il-
lis pedes vincit & ait: Adeste vos
malitiosi spiritus, hic omninò
laudandus vobis est ac benedi-
cendus DEUS. Igitur mecum e-
dicite: „Laudo, magnifico & glo-
„rifico DEUM omnipotentem.
„Laudo magnifico & glorifico ejus
„Divinum esse omnesque ejusdem
„proprietas. Laudo, magnifico
„ac glorifico ipsius Incarnationem,
„Passionem, mortem ac sanctissi-
„mum ejus Nomen. Laudo, mag-
„nifico & glorifico purissimam e-
„jus Matrem, ac Virginem Ma-
„riam, quæ sine macula nævoque
„culpæ originalis est concepta.
Quid? aiebant dæmones, hocce
nobis dicendum est? Hoc nos non
faciemus. Non? respondet Joan-
na;

Ss 2

na;

Quos illa
insigniter
dolus suis
irretit.

Itemque
spiritu
blasphemia,
sed in
suum ma-
lum.

Eos ipsa
namque li-
gat ac DE-
UM diser-
tis verbis
laudare
cogit.

In materia
fidei Ioan-
næ dæ-
mones im-
pugnant.

na; igitur certi estote vos hic alligatos captivosque eousque detinendos, donec id præstetis. Tum ululare rugireque superbi spiritus. O quod maledicta una anus, clamabant illi, una improba muliercula, tali nos pudore ac dedecore afficiat! Prò qualis est infernus iste, nos hic captivos teneri! Exsolve nos tu maledicta vetula, faciemus quod jubes. Non sic impii, Joanna inquit, hinc ego vos non solvam, nisi prius DEUM Sanctissimamque ejus laudetis Parentem. Sine modo nos in pace, rursus regerunt dæmones, ac dimitte liberos, jam enim id intus mente proferimus, quod tu dicis. Non ita fieri debet, iterum ad illos Joanna, necesse est, ut clarè, expresse, elatâque voce pronuncietis, quod ego dico. Ad extremum tandem adegit Joanna dæmones, clarâ elatâque voce Majestatem Divinam ac SS. ejus Matrem laudare, omniaque profani verba, quæ illis ipsa præibat. Denique eâ rationis effectum est, ut ex ore hostium suorum DEUS laudem perciperet.

*Iterum Jo-
anna con-
tra demo-
nes propu-
gnat im-
maculatâ
Deiparæ
Conceptionem.*

Amoenissimus ejuscemodi scenæ ludus cum Spiritibus nequam, in alia quadam solenni celebritate est exhibitus, videlicet festivitate Immaculatæ Conceptionis Gloriosissimæ Virg. MARIE, dum Joanna Matutinis laudibus tota cum congregatione sacrarum Virginum interesset. Accesserant eam tunc dæmones dixeruntque: tu mentiris, iterumque mentiris, & vos quotquot accitis stultæ, simul cunctæ mentimini omne id quod hic asseri-

tis & confitemini. Vos infames A. postatæ spiritus, reponit generosa Christi sponsa, vos ii estis qui mentimini, utpote patres mendacii, nullum vos verbum proferitis, quod cum veritate constet. Conceptam esse supremam Virginum MARIAM in gratia experiteque maculæ puritate, tam liquida perspicuaque est veritas quàm Solis jubar; proque hac veritate nos omnes cupimus omnem venarum sanguinem effundere, atque, si necesse foret, vitam nostram in assertionem ac propugnationem hujus veritatis millenis vicibus ponere. Jam nobis abundè perspectum est, quantum vos sublime istud mysterium aversemini, siquidem sanctissimæ hæc victrixque Virago jam tunc vobis nobili triumpho caput contrivit, & ceu vilia abjectaque mancipia catenarum vinculis constrinxit. Mentiris tu, clamabant illi, mentiris; inventum hoc ab Agreda venit, cui nos, quantum erit possibile adversabimur, ne cum hac sua opinione perumpat. Sed quid vos, ajebat famula D. vestra in adversum contentione efficietis? Quas vires habetis vos contemptibiles naucique Creatura? Quis est ut DEUS? ipsius Majestas opinionem hanc quæ majori suæ Matris honoriservit firmabit & constabilet. Tali à responso Tartarei spiritus cum ingenti furore exarsissent, projectam Sor. Joannam in Chori medium caperant verberibus plagisque afficere, sic ut nec sacræ Virgines eam tueri possent. Sed

Sed momento conspiciunt assurge-
re Joannam, & invicto daemones
animo compellere: „O vos ambi-
„tiosæ, ajebat, vos inflata feræ bel-
„luz, nihil equidem ego miror, Re-
„gina Cæli vos obstreperæ ac ad-
„versari, qui nefaria perduellione,
„adversus Regem vestrum confur-
„rexistis, crimenque laesa Majesta-
„tis Divinæ perpetrastis, ac verò
„cuncta in maximum vestrum ce-
„dent malum. Huc vos adeste pro-
„tinus, impia vestra genua curvate,
„& confitemini illibatam Reginæ
„nostræ DEIque Genitricis MA-

*Daemones
coguntur
immacula-
tam DEI
Matris
concep-
tionem confi-
teri, quam
quidam
homines
impugnât.*

*Coguntur
item idem
toti Matru-
nalis Offi-
cio ad stat-
lam alligari
invenisse.*

RIÆ puritatem. Hæc ubi protu-
lit Joanna, apparuerunt illi Gloriosi
Patriarchæ Dominicus & Francis-
cus, grandique cum Majestate man-
daverunt daemonibus, ut Ancillæ DEI
jussis pareant, cumque ea profe-
rant: Benedicta sit atque laudata
immaculata Conceptio amantissi-
mæ Domina nostræ Virginis MA-
RIÆ. Itaque coacti sunt morem
gerere, licet contra suam volunta-
tem, ambo verò sancti alligarunt
eos ad unum Chori sedile, cum hoc
mandato, ut toti trium horarum
Officio Matutinali intersint. Toto
illo tempore ignem ore oculisque
vomebant, frementes horrendaque
ululantes ajebant: Non, non, non.
Tanto cum plausu ac honore viera
hæc Monialis, cum illa Virguncula
de Agreda, ludum istum nequa-
quam finiet. Porro Virguncula illa
de Agreda vocabatur ab illis Reve-
renda Mater Maria de JESU. Pos-
sent quidem de hac Ancilla DEI, ac
historiæ sanctissimæ ejus Matris mi-
rabili Auatrice multa dici, ego verò

gloriam ejus venerabor silentio,
quippe ejus propria scripta, quæ
omnem eloquentiæ humanæ vim
superant, sat superque celebra-
tæ, claritatemque præstantissimæ
Matris palam faciant. Quod verò
Burgensem Provinciam nostram
DEUS tam eximie illustravit tacen-
dum non est. Siquidem præteritis
innumeris utriusque sexus qui in
Cœnobitica vita notæ sanctitatis
odore fragrantés vixerunt atque
decesserunt, tria tamen uno tem-
pore in hac Provincia luxere simul
sidera, quæ suo radiorum Solis æ-
mulo fulgore mundum illustrarunt,
atque igneo Zelo suo unâ infernum
exusserunt & consumpserunt. Vi-
delicet in Conventu D. Claræ in
Tudela de Navarra Reverenda Ma-
ter Sor. Hieronyma ab Ascensione,
in Discalceatarum Cœnobio Con-
ceptionis in Agreda, Venerabilis
Mater Maria de JESU, & in nostro
Conventu D. Claræ in Burgos no-
stra R. Mater Sor. Joanna à JESU
MARIA.

Præter hos, nunc & præcedente
Capite recensitos nobiles trium-
phos, innumeros alios magnanima
Virgo nostra Sor. Joanna reporta-
vit, ideoque solebat de stygiis hosti-
bus Confessario suo dicere. Pater,
malè quidem illi me excipiunt, mag-
nasque mihi creant molestias, ac
verò ego è contra iis insigniter re-
fundo agoque quicquid eis noviesse
contrarium. Poterat id etiam facile
agnosci ex timore famulæ Christi
quem Daemones habebant, ita ut
Joanna multoties Tartareos hostes
provocaret, illi verò in Sor. Joannæ
præsen-

*Daemones
Joannam
timent e-
jusque præ-
sentiam
non ferant*

CAPUT XIII.

Christus D. monstrat Sor. Joannæ pœnas inferni ac Purgatorii, ut ad patiendum pro peccatoribus tanto acrius animetur.

præsentia tremere. O quam ignavi timidi que sunt illi, qui Omnipotentia DEI non fidunt, viamque virtutis extimescunt. Hi non absimiles videntur exploratoribus terræ promissionis, qui Num. c. 21. reversi, animo pavido ac degenerare dixerunt, fieri non posse ut hæc terra expugnetur, quam instar gigantum proceri homines incolerent. Pro vecordes ignavosque mortales! Tale vobis tamque peculiare adest de Cælo auxilium, tanta quoque cum in Ægypto tum in solitudine patrari à Deo vidistis miracula, & jam quàm grandes quamque longi sint hostes vestri metiri vultis? Objici hoc idem universis Christi nomen professis potest, qui verbis factisque monstrant se virtutem, solitudinem, Divinum servitium exhorrescere, quoniam videlicet aliquantum molestiarum, tentationum, afflictionum dolorumque in DEI servitio veraque Christiana vita sentire perferreque coguntur. O vos vecordes Christianos! Postquam Servator noster Christus, tam excellens ac Venerabilissimum vobis reliquit Sacramentum, totque nobis favoribus & auxiliis præsto est, nunc ulnâ hostes vestros metiri vultis? Pudorem reverâ ruboremque incutit omnibus nobis hæc tenera Virgo, quæ de tot tamque potentibus adversariis gloriosos egit triumphos.

Duabus potissimum rationibus rebellis nostra voluntas excitari moverique potest ad odium peccati & satisfactionem pro eodem. Primò Duo modi quòd suprema Divina Majestas, quibus à quam super omnia ex toto corde peccando totisque viribus nostris diligere tepemur per peccatum lædatur. 2. retrahitur. Quòd peccatum nobis proximisque nostris summè damnosum noxiumque sit, dum scilicet illud peccato-rem æternis gehennæ ignibus ac pœnis, aut minimùm temporali Purgatorii pœnæ addicit ac damnat. Posteaquam Christus D. primam rationem, nempe quàm graviter, sceleribus mortalium offendatur, sponsæ suæ Sori Joannæ à JESU MARIA variis singularibusque modis patefecit, alteram etiam subinde rationem, nimirum quàm noxium hominibus esset peccatum eidem manifestare voluit. Et quidem tali modo ut sponsa ejus corporeis oculis atrocitatem pœnarum, quas peccatores in inferno pendere perpetique coguntur conspiceret. Quòd verò Sor. Joannæ inferni purgatoriique pœnas viderit, enarrat ipsa suis propriis sequentibus verbis. "Dominus, inquit illa in sua vita, permisit ut infernum inspicerem. Quadam vice Angelus meus Custos me ad eam undique tristem

Joanna dicitur ab Angelis infernum.

„tristem & calamitosam habitatio-
 „nem deduxit. Duxit ille me ad
 „perangustum quendam ac tene-
 „brosum tramitem atque in eo me
 „solam dereliquit. Ibam ego per
 „eum callem sola, expers omnis fo-
 „latii, eò quòd Angelus illic me de-
 „stitueret & abscessisset. Processi-
 „ram aliquantum, devenique ad in-
 „gressum horrendi cujusdam maris
 „aut paludis, in qua multi damna-
 „torum immani in frigore ac fœ-
 „tore morabantur, sed hi ante o-
 „culos meos evanescere. Ex hac ob-
 „scena tetrumque virorem præfe-
 „rente aqua proficiebant multæ
 „reptiles venenatæ bestię, quæ sese
 „damnatis affigebant, pendebant
 „quibusdam è naribus, aliis ab oeu-
 „lis, ab auribus aliis, aliquibus à la-
 „biis, eosque inenarrabili modo
 „cruciabant. Ut porro ñ me con-
 „spexerunt, dicebant. Quorsum tu
 „vadis? O te miseram! Hic te nos
 „in partes dilacerabimus. Maledi-
 „cebant mihi omnes atque dice-
 „bant. Maledicta sit dies, quæ nata
 „est, & lac quod fuxisti. Non tibi
 „nunc cedit ut tu putas, veni mo-
 „dò huc veni. Constiti ad hæc tre-
 „mebunda, atque in memetipsa
 „conquererebar, de Angelo meo Tu-
 „telari, quòd me is in tam horribi-
 „lium pœnarum & angustię loco
 „solam reliquisset. Tendebar per
 „eam paludem pons perquam acer,
 „eratque is tam arctus & strictus
 „quàm est acies ensis. Subent ut per
 „eum transeam, dumque per acu-
 „tum illum pontem incedo jam ad
 „hanc jam ad illam partem labasco,
 „dum verò sic utubo, hæc hac illac

„pendeo, video subter pontem il-
 „lum horribiles angues, qui ora im-
 „malesque suos deduxere rictus ad
 „me gluticendam, ut primum deor-
 „sum essem delapsa. Porro dum ad
 „alteram propendeo partem, in-
 „gentem scorpionum vim copiam-
 „que conspexi, qui me suis pungere
 „ac sauciare aculeis gestiebant. Me-
 „dium pontis ubi emensa fui, vidi
 „ad caput illius 4. Stygios ingentes
 „Cerberos, geminosque Leones,
 „& alios totidem canes atque Leo-
 „nes in exitu ejus, ita ut præ utrius-
 „que partis timore, nec progredi
 „auderem nec retrocedere. Et quia
 „pons illæ, ut dictum est, adeò acu-
 „tus & strictus erat, jamjam in eo
 „eram, ut præceps delaberer. Auge-
 „batur pavor meus ex ea, quòd sub-
 „ter pontem spectarem tantam rep-
 „tilium bestiarum multitudinem,
 „rictu hiantes sperantium quòd me
 „deglutient, & quòd adhuc ultra
 „viderem duos horrendos damo-
 „nes nonnunquam in paludem in-
 „gredi, ferreas manibus clavas fe-
 „rentes quibus miseros damnatos
 „vi maximâ cædebant, eosque ex
 „aqua extrahebant, & super terram
 „extensos, in minutum pulverem
 „clavis illis contundebant, sed illi
 „mox iterum in novas plagas resur-
 „gebant. Denique placuit DEO ut
 „pontem illum transirem ab eoque
 „loco abscederem.

Progressa nihilominus confe-
 „stim fui ulterius, vidique lacum
 „quendam igneum cujus flamma
 „valde densa & obscura erat. Innu-
 „mera illic versabatur ex omni sta-
 „tu & conditione damnatorum
 „mul-

Quam
 horrida sit
 ejus facies.

Quam
 horrida sit
 ejus facies.

„multitudo virorum ac mulierum.
 „Omnes hi blasphemabant male-
 „dicentes Divinæ Majestati, suæque
 „sanctissime Matri, Reginae nostræ
 „Virgini MARIE. Qui porro ego
 „hæc acceperim senserimque, im-
 „possibile mihi est ut explicem aut
 „enarrem. Quando etiam ego au-
 „res magis obturare conabar, ne
 „horribiles illas exaudire voces co-
 „gerer, tanto eas expressius paten-
 „tiusque percipiebam, neque ulla
 „id ratione valui prohibere. Quam
 „horribilis autem sit paludis illius
 „ignis, dici exprimi que omnino ne-
 „quit. Varia illic ac multiplicia mi-
 „seris damnatis inferebantur tor-
 „menta & poenæ. Alios affabant
 „dæmones ingentesque subter eos
 „statuebant sartagines, in quas
 „congregabatur quicquid à corpo-
 „ribus eorum decidebat, misceba-
 „tur deinde id liquoris defluvium
 „liquenti plumbo, quod nimirum
 „respergendis rursus miseris homi-
 „nibus inserviret. Sic igitur illi ure-
 „bantur, exurebantur, consume-
 „bantur quidem, at protinus ite-
 „rum ad priorem redibant statum,
 „cæperuntque rursus à dæmonibus
 „torqueri & excruciarī. Erigebant
 „aliis pedes in altum capite deor-
 „sum pendulo, sicque eos consu-
 „mebant ingenti flammarum in-
 „cendio, gerebant penes hoc insu-
 „per gravissima pondera ab auri-
 „bus, naribus ac dentibus penden-
 „tia, quæ tota eorum corpora in
 „partes disrumpebant. Alios habe-
 „bant in ignitis lectis extensos, per-
 „fumantes eos sulphure aliisque pe-
 „stilentibus odoramentis. Cinge-

bant alios horrendi efferatique
 angues qui moribus eos dilania-
 bant, & viscera depascebantur.
 Tortores verò & Carnifices, qui
 justiciam DEI exequabantur, di-
 verberabant eos incessanter igni-
 tis ferreis virgis, & quidem plagis
 tam atrocibus, ut totum exinde
 corpus cishiaret. Erant mihi qui-
 dam ex hisce miserabilibus dam-
 natis in mundo cogniti meque &
 ipsi nōrant. Hi furebant immani-
 ter præ libidine me in partes dila-
 cerandi. Maledixere mihi dicentes.
 Abi modò tu infelix, tu maledicta,
 satis est quòd hic patimur, non
 egemus ut advenias ad nos tor-
 quendum.

DEO notum est, quòd si me
 Obedientia non compelleret, nescio
 quid aliud agere mallet, quàm
 hæc scribere. Vidi ego in coe-
 lestium ac tribulationis loco di-
 versas personas, quarum etiam
 peccatorum criminumque data
 mihi est cognitio, ob quæ damna-
 tæ sunt. Erant hic seculares qui-
 dam homines, quòd Ecclesias pro-
 fanaverint. Bene hoc observare
 velint ii, qui adhuc vitæ usura fru-
 untur. Indigna quippe res est vide-
 re quàm impudenter in Ecclesiis
 homines versentur, suamque ope-
 rentur damnationem, & quidem
 loco tali, quo peccatorum suorum
 veniam consequi à DEO debe-
 rent. Alii quòd Usurarii fuissent.
 Nescio quid hoc rei sit, videbantur
 mihi tamen eos pendentes è collo
 bursas gestasse. Istud attendant di-
 vites, qui sanguinem exsugunt
 pauperibus. Erant illic complures

Cæno-

Ob qua
crimina
damnan-
tur quidam

„Cœnobiorum Præfecti, quod ma-
 „lè bona Ecclesiæ insumpsissent,
 „profanisque usibus detrivissent,
 „domos inde suas exædificassent,
 „pauperibus verò bona ad eos per-
 „tinentia non dedissent. Erant si-
 „militer illic è Clero ac Religioso
 „statu multi homines, alii quidem
 „quod mali fuissent Confessarii
 „suosque filios Confessionis ad ve-
 „ritatis normam imperterritè non
 „correxerint, sed humano respectu
 „ducti, suis in sceleribus eos perse-
 „verare civerint. Alii quod non
 „fuissent boni Ecclesiastæ & Divini
 „verbi Præcones, dum nimirum a-
 „liud non egerunt, quàm quod Au-
 „ditoribus palpum obtruserint,
 „suamque inanissimam gloriam &
 „honorem aucupati fuerint. Erant
 „quoque illic multæ Moniales,
 „quædam ob vitiosam reprehensi-
 „bilemque pietatem, aliæ quod pe-
 „culium habuissent, atque irreligio-
 „sè vixissent, aliæ quod impudenter
 „in Choro garrulitati vacassent,
 „tamque parum Divinis Officiis
 „intentæ fuissent, velut si præsentem
 „illic non adfuissent. Aliæ item ob
 „vanitatem & incompósitos mo-
 „res, quod peius quàm inconside-
 „ratissimi solutissimique sæculares
 „vixissent. Aliæ quoque sum ibi in-
 „tuita, quæ probè sunt notanda.
 „Videor mihi plùs quàm delira ef-
 „se, quod loqui atque inter homi-
 „nes degere queam postquam hic
 „talìa conspexi. Ab eo loco duxe-
 „runt me per angustam quandam
 „viâ quæ tam acutis mucronatisq;
 „silicibus constrata fuit, veluti sunt
 „ensium acies exacutæ. Locus hic

adèd tenebrosus obscurusque
 fuit, ut pœna & afflictio, quam te-
 nebræ istæ causarunt, nullo ser-
 mone possit explicari. Cruciaban-
 tur hic mortales innumeri gravio-
 resque sustinebant pœnas quàm
 alii. Nihil illic audiebatur aliud
 præter lamenta, fletus, stridorem
 dentium, ejulatum & in DEUM
 execrationes ac maledicta. Collo-
 cârunt me istic in sella quædam
 quasi è salicum virgultis tontexta,
 & super quædam acumina, quæ
 mihi ad cor usque penetrare vide-
 bantur, quod sanè tormenti genus
 omnem atrocitatis modum supe-
 rabat. Ast ubi ego, non sicut alii
 eum maledictis incessentes, in ejus
 Majestatis gratia mansi, pro quo
 sit benedictus in sæcula, lauda-
 bam, benedicebamque Majesta-
 tem illius, in medijs hisce pœnis,
 quæ tam immanes erant, ut dici
 omnino nequeat. Detinuerunt me
 ibi sat diu; ut verò perspexerunt,
 me ad blasphemiam aliquam juxta
 votum suum permoveri haudqua-
 quam posse, inde me post illatos
 horrendos cruciatus ejecerunt.

Ducta quoque fui in meditul-
 lium purgatorii. Sunt istic æquè
 horribilia tormenta cruciatusque
 terrifici ac alibi, cum hoc tamen
 discrimine, quod locus hic sit lo-
 cus pacis & non blasphemiar, quo-
 niam hic DEUS non maledicitur,
 sed è contra magis benedicitur &
 laudatur. Quod verò potissimè
 sentiunt, est, quod illic detinean-
 tur, & conspectu DEI frui neque-
 ant. Caterum pœnarum ac tormenta
 sunt, ut ea quæ fuere narrata. O si

Tt

quis

*Tenebra
 exteriores
 Inferni
 quàm hor-
 renda.*

*Ioanna in
 medijs In-
 ferorum
 pœnis DE-
 UM lau-
 dat.*

*Ducitur
 etiam in
 Purgato-
 rium.*

„quis mortalium quosdam com-
 „monefacere posset, qui peccata
 „quædam, tam parvi pendunt, a-
 „juntque cum admonentur officii,
 „DEUM ita scrupulosum, ut nos
 „putamus non esse. O quam malè
 „nōrunt quemadmodum in altera
 „vita agitur! Omnia opera nostra
 „illic tam tenui vexantur flamine, ut
 „mirum prorsus eis videretur, si da-
 „retur intueri quid rerum ibi geri-
 „tur, quàm severè unum liberalio-
 „ris joci verbum illic plebatur. Op-
 „tarem sanè ut eis copiam faceret
 „DEUS quidpiam vel minimum
 „cognoscendi vel oculis usurpandi,
 „quod in Purgatorio geritur: nam
 „quo pacto se res in Inferno habeāt
 „ego nescio, an cui id liceret inspi-
 „cere! Etenim si cuiquam daretur
 „id intueri, vel nulla bona piāque
 „mente prædictus esset, vel exinde
 „mortem oppeteret. Sed dicitur
 „mihi, quòd sicut id mihi non eve-
 „nit, ita & illis ut mihi pariter eveni-
 „turum. Rectè habet responsum. E-
 „go namq; cæsum, quæ nulla ex re
 „emendor, siquidem tam sum inuti-
 „lis, ut mihi persuadeam, pejorem
 „nullam DEUM creaturam condi-
 „disse, quàm sum ipsa. Benedictus sis
 „DEUS meus, mitis Agnelle, tuta-
 „men & salus animæ meæ. Non ego
 „perscripsi universa quæ in locis il-
 „lis, videlicet Inferno & Purgatorio
 „conspexi. Nam si enarrem singula,
 „nullum finem habitura est narra-
 „tio. Omne etiam quod dici potest,
 „nihil est in comparatione rei utri-
 „usque. Postremò inde fui extracta,
 „& egressa videbar mihi ad ejuspiā
 „Aulæ ingressum devenisse. Illic re-

peri Angelum meum Tutelarem,
 conquestaque sum illi, quòd in tali
 loco me solam destituisset. Excepit
 me is peramanter, manūque pre-
 hensam in Regium eximiā magni-
 tudine Palatii deduxit, quod om-
 nem elegantie modū usque adeò
 exsuperabat, ut nullis verbis de-
 scribi sat queat, ubi ego vidi atque
 andivi, quæ non decet faminā lo-
 qui. O infelicè prorsus miseramq;
 animam, quæ aspectu ejus est pri-
 vata! Ne sinat hoc DEUS, ut cui-
 quam mortalium (sit ille quisquis
 velit) id infortunii eveniat. Hucusq;
 Ancilla D. Quæ nobis ob oculos po-
 nit flammam de qua Lactantius ait,
 quòd nō minùs habeat lucis ad illu-
 minandū vivos, quàm ignis ad eos, qui
 in peccatis mortui sunt, exurendū.

Aliis quoque diversis vicibus Do-
 minus pœnas Inferni ac Purgatorii
 Sponse suæ monstravit. Cumque
 Confessarius ejus ex ea quæreretur, an
 sibi perspectum sit, in quem id Maje-
 stas Divina finem faciat? Respondit
 Joanna: Etiam Pater, Dominus
 mihi pœnas istas ostendit ad me a-
 nimandum, ut ejus amore libenter
 patiar, atque ut omne quod ejus
 gratia sustineo, parvi aestimem, &
 cum intueor quæ supplicia in In-
 ferno Purgatorioque tolerantur,
 me ad patiendum excitem pro be-
 nedictis animabus, ac totius terra-
 rum Orbis peccatoribus, pro hisce
 quidem ne in æternos Gehennæ
 ignes devolvantur; pro illis verò ut
 ab horrendis atrocibusque tamen
 temporaneis cruciatibus liberen-
 tur. Medium istud, quo usus est Do-
 minus incitandæ famulæ suæ ad pa-
 tien-

CAPUT XIV.

Peculiaribus favoribus ac gratis D. DEUS famula sua Ioanna gratum se exhibet, pro multiplici ejus perpessione: eamque per hoc excitat ad patiendum & exorandum ultra pro peccatoribus.

Olim DEUS populum suum per os Moysis Deut. 7. v. 6. allocutus ita inquit: Elegit te Dominus DEUS tuus, ut sis ei populus peculiaris, ex omnibus populis, qui sunt super terram, eò quòd dilexerit vos Dominus. Et D. Petrus ait: Vos estis genus electum, Regale Sacerdotium, gens sancta & populus acquisitionis. Nusquam DEUS tam amabiliter suaviterque populum suum alloqui iussit. Ita est, inquit Anselmus Laudunensis. Quia namque DEUS legem certaque præcepta populo suo tradere voluit, quæ citra molestiam, laborem doloremque impleri haud possent, blandis hisce suavibusque verbis eorum sibi devincire voluntates eisque animos addere voluit. Prorsus idem ipsum usurpavit Divina Majestas circa sponsam suam. Patiebatur illa per id tempus dolores incredibili copia, quippe quæ partim ex cruenta sui diverberatione, partim vario ac multiplici poenitentia genere toto corpore vulneribus esset obsita. Porro è vulneribus tetrum nascebatur carcinoma, *Aspice hæc tantoque contagio putrescebant* *statutana* *omnia*

Tt 2

tiendum sanè ad finem istum præcunctis aliis est plurimum efficax. Rex Bogaris, ut memorat Baronius vidit olim pictum in linteo, quod ei D. Methodius monstrabat infernum, eoque aspectu permotus est tantopere, ut Regnum suum dederet, seque in vastam horridamque solitudinem reciperet. Poterat hoc pictus operari infernus, quid non ageret verus? Porro quid ille quantumque possit discere licet ab illo Monacho Drithelmo dicto, qui ubi loca inferorum inspexisset, flagris corpus dilaniabat, nudam cutem assidue terens ilicio, nudum se in lacus gelu adstrictos immergebat, nonnunquam per arduos transibat clibanos; & si quando interrogaretur, quæ tam immania horribiliaque tormenta & cruciatus perferre queat? Respondebat: Majora vidi. Et quid sunt hæc ad illa? Idem prorsus Venerabili Matri nostræ, Sor. Joannæ evenit, postquam namque incredibiles Inferni ac Purgatorii cruciatus inspexit, horribiles de se sponsa Christi exigebat poenas. Cum ergo ejus Consores sciscitarentur, quomodo possibile esset, in tanta effœri corporis debilitate, ac senio tam acrem agere poenitentiam? Respondebat illis. Ah Sorores meæ! putatis hæc hoc multum esse? Sanè haud putaretis, si profundè in animum demitteretis, quæ tolerantur, non jam dico in Inferno, sed vel solo Purgatorio.

**

Quid operetur in-fernus ac pœna Purgatorii.

Si quam plurimi descendant in Infernum vi-ventes! non descenderent mo-rientes.

*ante oculos
patientem
Joannam
cadaveris
magis quā
hominis
formā.*

omnia ejus vulnera, ut mera essent vermium domicilia, iidemque Joannam totam undique eroderent, perinde ac si Sceleton cadaverque esset. Cicatrices etiam, quas ab impressis antè prælatisque manibus, pedibus ac latere vulneribus retinuerat, erant ei nunc acerbiores, majoreque sensu doloris sævientes, quā antehac ipsamet vulnera, & etiam spinea fuerat coronatio. Ad hæc à Tartareis spiritibus assiduò Joanna excruciabatur, ita ut prorsus doloribus Inferni esset circumdata. Ubi jam est mortalium quiscquam, tam forti tam invicto præditus animo, ut isthæc omnia perferre queat? Ferebat tamen Christi famula omnes has pœnas ac molestias, quantumlibet adeò debilis ægra fractaque in tantum deficeret, ut ejus caro tota consumpta videretur, totumque corpus solis ossibus ac pelle constaret. Posset quis dicere, ossa tamen ejus nullos perferre dolores; imò hæc maximos omnium patiebantur. Sciscitabatur quandoque Joannam ejus Conscientiæ arbiter, dicens: Mater, quānam se res habet in patiendō? Pater, respondit illa singulari mansuetudine ac modestiā, Nihil omnino habeo in toto corpore, quod non gravibus ultra modum doloribus sit oblitum. Multoties ossa mihi ipsa franguntur, suisque compagibus emoveantur; DEO tamen ac Domino sint grates, quod plūs quā omnia tormenta sentiam, cum vita dolores mihi simul deficere. Overè patientem, constantem infractum-

*Ossa ei etiam
franguntur, ipsa
tamen
dolet sibi
dolores cum
vita deficere.*

que animum! Nihilominus cum Benignissimus DEUS cerneret ad tam acerbos dolores perferendos humanas vires nimis tenues imbecillesque esse, sine peculiari gratia & auxilio Divino; enormes illas ac multiplices perpersiones quas eo tempore charissima sponsa ejus tolerabat, gratas acceptasque sibi esse testari constituit, & quidem ostensione gratiæ ac favoris omnium amicissimi. Quanquam mihi incertum est, an Divina ejus complacentia gratique animi testificatio, quam pro fidei servitio sponsæ suæ demonstravit, gratiarum summa fuerit. Licet videamus militem maximæ favoris loco ducere, cum à Duce fortia sua facta grato agnoscuntur animo.

Dum aliquando ambo nostri mutuò desponsi amantes, more suo simul colloquia miscant, dicit Sor. Joanna Divino sponso suo: „Mi Rex, mi DEUS, mi Domine, admiror equidem, ac rubore suffundor, dum contempler quā ratione Divina tua Majestas mecum agit, cum tua suprema Majestas sit quæ sit, & ego è contra sim tam vilis creatura. Jam planè agnosco, quod quò quis est Divinior, eò sit & gratior humanior atque affabilior. Concederet sanè ut grata essem; tunc aliqua saltem ex parte possem forsitan amoris tuo vicem reddere. Amat amans cum se amari sentit. Quo pacto autem tua Majestas inducit in animum, meam execrabilem ingratitudinem, tam excellenti amore remunerari, cum,

*Christus
Joannam
quorū se-
raphino-
rum fa-
cit.*

cum, ut dixi, tam ingrata imme-
morque sim beneficiorum. O
sponse animæ meæ! O si essem ego
ardens Seraphinus, quò puro vi-
cissim amore, amor, quem mihi
exhibes, atque gratia quibus me
cumulas, rependi possent! Quid?
Respondet illi Dominus. Velles
tu Seraphin esse? Joanna mea,
plus tu mihi es, quàm Seraphinus.
Adverte sis. Quis pro me Sera-
phinorum id egit, quod tu egisti?
Tu perpessa es & etiamnum pate-
ris intolerabiles cruciatus, tu à te-
neris annis inter afflictiones edu-
cata adolevisisti, tu mundi volup-
tates sprevisisti, teque Cruci meæ
cordialiter maritali, tu vestigia
passionis meæ sectata es, tu me
semper intime dilexisti & adhuc-
dum amas præcellenti amore, tu
omnia opera tua ad honorem
meum dirigis, plusque quàm ip-
sam mortem sentis offensas meas,
tu mei gratia desiderasti pauper
ac inops effici, despectuique ha-
beri. Quis jam è Seraphicis est
spiritibus, qui mei gratia tot ac
tanta egit tulitque? Tu Joanna
mea pro me omnia ista, & multò
adhuc plura fecisti. Tu sublevas
me in pressuris meis, solaris me in
doloribus meis, comes mihi es
dum alii à me discedunt, seque-
ris me cum alii me deserunt, amas
me dum alii oderunt, atque aver-
santur, tu me placas cum alii of-
fendunt. Tu mihi delictum es ac
requies, quando peccatores crux
mihi sunt & afflictio. Denique
plus tibi obstringor debeoque

quàm cuiquam Seraphinorum, ideoque magis ego te diligo quàm ullum Seraphinorum. O amator DEUS! Prò quantum deperis Domine nos mortales! Plus tibi debeo præ Seraphinorum ullo, inquit *Homo pa-
tiens pro
DEO ma-
gis amatur
ab eo quàm
Seraphi-
norum
quisquam.* Majestas tua ad mulierculam u-
nam? Ita prorsus, ait mellifluus Bernardus ep. 42. quandoquidem, quod pœnas molestiasque attinet, non potuerunt Angeli tam præcel-
lentem demonstrare amorem, quàm homines fecerunt.

In die Divæ & Gloriosæ Annæ Matris sanctissimæ Virginis ac DEI Parentis MARIE, cum Ancilla D. manè in Choro versaretur, suo-
que more Sacrum audire vellet, vi-
dit quod Christus D. ex uno Aræ principis latere sese prepararet, ad celebrandam sponsæ suæ Missam, quòdque ornatu Episcopali sacris vestibus indutus esset, itemque multas Angelorum Chiliades, mag-
noque numero Sanctos ad servien-
dum adesse præsentis. Erant or-
namenta illa supra modum pretio-
sa, aureis floribus magnifice inter-
texta, plurimisque gemmis ac la-
pidibus pretiosis distincta, quo-
rum gratissimus fulgor stellarum lucem longè vincebat. Sumpto er-
go Episcopali indumentorum apparatu, orsum est sacrum Mis-
sæ Officium. Angeli porro facie-
bant inter Missæ solennia dulcissi-
mam ac prorsus Cœlestem musi-
cam, sic ut cor sponsæ totaliter in-
undaretur, potentiaque animæ e-
jus altissimâ ecclasi in sublime abri-
peren-

perentur. Cum ad Offertorium esset ventum, summus Pontifex Christus sese convertit, tumque accedebant Angeli una cum aliis Sanctis alter post alterum, Dominus vero uni cuius benedictam suam dexteram osculandam praeiit, ac iuxta etiam sanctissimam suam benedictionem impertit. Inter hæc sponsa Joanna tota altissime immersa atque abrepta erat in aspectu Cœlestis illius spectaculi, cupiebatque impense proficiscens à benedictione Cœlesti gratia honorisque fieri particeps. Ut igitur Christus fidelis sponsæ suæ desiderio velificaret, in pulcherrima nitidissimaque supraque Solis jubar refulgente nube ab altari movens, sensim magna cum Majestate Cœlestique pompa in Angelorum Sanctorumque suorum comitatu ad Sponsam suam accedebat, dum interim gratissima Cœlestis personaret symphonia. Ut venientem ad se Sor. Joanna contempsit Dominum, libenter se subduxisset, jamque se aliquantum retraxerat; at verò Dominus fiebat ei propior, unde gemini Patres Divi Dominicus & Franciscus, eam perstare jubent, ajuntque „Filia, „ne recesseris, sed summa demissione gratiam DEI excipe. Ad hæc mandata continuo stetit gradum Joanna, ut olim Sol ad Josue præceptum, summamque cum reverentia in genua se demisit Ancilla Domini. Ubi igitur eo situ se locavit, advenit Christus, suavissimeque intra ejus brachia illapsus, ait: „Filia mea Joanna cur retrocedis

meque fugis? Sciendum sanè tibi est, te à me tantopere amari, ut, si necesse foret, iterum pro te morerer. Et quantumvis id permagnum sit, esset tamen amoris meo modicum & exile, dum conspicio te incessanter tanta patientia pro me pati, ut summam ego inde voluptatem percipiam. Hæc effatus videri Christus desinit. Sponsa verò ejus Joanna remansit, parte quidem una confusa ruboreque suffusa, altera verò præ nimia liquidissima dulcedinis exundantia gemini emanabant ex oculis rivuli, ardebatque tanto cor ejus patiendi desiderio, ut extra Crucem nullam reperiret quietem, nullum sinè dolore anhelitum duceret, sinè morte denique vivere non posset.

Ardens iste & exaltans desiderii patiendi ignis continuatâ Christi sufflatione identidem magis magisque gliscebatur, & adeò quidem, ut quò plus ad patiendum suppeteret, eò ampliores Divino sponso suo referret gratias. Alio quodam tempore apparuit Sponsæ suæ Dominus in specie cujuspiam eximia oris venustate Adolescentis cum Cruce super humeros. Quid porro hic eveniret recenset ipsamet sequentibus verbis vitæ suæ „Filia mea, sponsa mea, ab hoc tempore constituo te hæredem thesaurorum meæ Crucis. Cumque amantissime mihi blanditus, meque complexus fuisset ultra ait: Diebus hisce rem mihi cum primis gratam præstiti. Tu satagis magnumque adhibes conatum, ut mihi gaudium

ac voluptatem crees. Sciendum ti-
 bi est, quod eo opere quod abste-
 diebus istis perfectum est, aeterno
 Patri meo tantopere complacue-
 ris, ut is citra ullam tergiversatio-
 nem sit facturus, quodeunque in
 meo nomine ab eo postulaveris.
 Petemodò audacter; quoniam to-
 tus is promptus est impartiri tibi
 quicquid libuerit. His ita percep-
 tis accessi cum fiducia ad pedes
 inexhaustæ illius Bonitatis, licet
 non absque rubore, eò quod il-
 lum offenderim, peccandoque la-
 cessiverim. Dum itaque veniam
 oro meis omniumque peccato-
 rum sceleribus, audiui eum mihi
 dicentem. Jam ego tibi indulsi.
 Nusquam ego tibi deero, quan-
 doquidem tam seriò suscepisti ne-
 gotium pro peccatoribus atque
 Ecclesia mea patiendi & exoran-
 di. Denuò tibi commendo Ec-
 clesiam, ut ejus commiseratione
 tangaris, quippe quæ nunc gravi
 scelerum pondere premitur. Et
 post hæc præ vehementi dolore
 cordis intrinsecus profundum è
 pectore duxit suspirium, suâ me
 benedictione communiit, atque
 summa in tristitia dereliquit. Do-
 minus sit benedictus! Talem nos
 inferimus ei dolorem ac pressu-
 ram, talique pacto irritant pecca-
 ta nostra innatam ipsius mansue-
 tudinem. O juste ac misericors
 Domine, quot edidisti gemitus ac
 suspiria super multa ingratitude
 ac malitia mea! Hactenus locuta
 est Altissimi Sponsa, nobisque de-
 claravit discretis, patheticis, inge-
 nuisque verbis gratias, quas pro

multiplici perpeffione à DEO est
 consecuta.

Pari modo alia vice illi evenit,
 prout suis ipsamet sequentibus ver-
 bis in vita sua enarrat num. 188.
 Præterlapsis diebus, dum Chri-
 stum Crucifixum intueor, to-
 tosque amnes sacri ejus sanguinis
 profluentes deorsum ruere cerno,
 sanctissimos pedes ejus complexa
 capio eos oculorum meorum riga-
 re lachrymis. Videbatur mihi, uti
 & reverà est, quod scelera mea
 Majestatem suam in ea Cruce tam
 dirè maleque tractarint, & con-
 fauciaverint, ajoque illi, Mi DEUS
 ac Domine, hinc ego non con-
 surgam donec mea mihi & omni-
 bus peccatoribus malefacta & cri-
 mina dimittas, quamvis nemo eo-
 rum te sic ut ego offenderit: Si-
 quidem omnes Orbis calamitates
 inde profluunt, quod ego misera
 creatura in terris degam. Sine, ô
 Domine, cuncta me solvere, gla-
 diumque ac severitatem Divinæ
 Justitiæ tuæ super me venire, nam
 pro universis ego solvere volo,
 quandoquidem id ita promereor.
 Hæc ubi dixi, audiivi Christum illa
 mihi verba dicentē. Surge dilecta
 mea, tu enim es malagma & balsa-
 mū sanandis vulneribus meis, tibi
 omnes peccatores debent gratias,
 quod cum iis omnibus finem non
 faciam; tu quippe vindicem Justi-
 tiæ meæ gladium cohibes, dum
 pro multis satisfacis, per sæpeque
 jam satisfecisti, plurimumque su-
 stinuisti oblatione tuæ, dum nimi-
 rum pro cunctis satisfacere cupis.
 Væ diei illi, quo te amplius non
 habe-

DEUS illi
 denuò
 commen-
 dat Eccle-
 siam & ob
 ejus pecca-
 ta ingemis-
 cit.

Capit To-
 anna pro
 omnium
 peccatis
 Divina Ju-
 stitiæ satis-
 facere.

*Christus D.
in Ioanna
quiescit.*

„habebunt, tunc primò te agnos-
cent, nam tu nunc renuis nosci.
„Posthæc brachia sua solvit à Cru-
ce dicens: Expande brachia cum
„alis cordis tui, illic quippe me lo-
care volo & in te quiescere, demi-
„sitque sese intra brachia mea, suos
„verò pedes super cor meum, velut
„scabellum suppedaneum reposuit.
„Tali formâ reperio Dominum
„intra me à sex diebus in ea corpo-
ris parte. Hic videmus DEUM in
terris cum ista sponsa sua egisse, pro-
ut in Cœlis agit cum Seraphinis. Il-
lic quiescit ille super alas spirituum
istorum, & hic requiescit super alas
cordis dilectæ hujus sponsæ suæ Sor.
Joannæ.

Alio quodam tempore, cum Di-
vina Majestatis virtutem atque effica-
ciam orationum suarum ei demon-
strasset, potentiùs adhuc dilectam,
sponsam suam ad patiendum, nec
non pro totius mundi peccatoribus
itemque animabus in Purgatorio
deprecandum animare ac inflam-
mare voluit. Enarrat hoc pariter
Sor. Joannæ in vita sua num. 147. se-
quentibus. „Christus D. mihi præ-
cepit, ait illa, uti Majestatem suam
„assiduè deprecem pro necessitati-
bus Regni & criminibus, quæ ad-
versus Majestatem suam Divinam
„perpetrantur, quæ multorum sunt
„malorum causa. Representavit
„is mihi mala illa in semetipso tan-
quam terribilissimo Chrystallino spe-
culo, ubi vult ut omnia illa liqui-
dò intuear unà cum delictis meis.
„Cumque ego ei dicerem: Domi-
ne, cur mihi hæc monstras, cum
„ego ea avertere emendareque ne-

queam? Respondit mihi, in hoc
valebis cognoscere quòd ego te
diligam, quandoquidem ista tibi
arcana credo. Possem quidem illa
etiam alteri cuiquam concedere,
volo autem ut tu id impetres, &
hac de causa ego tibi tamdiu vi-
tam prorogavi. Jam nonnunquam
res in eo fuere, ut animus mihi
fuerit cum omnibus finem facere;
cum verò tu me oras, ut ultorem
Justitiæ meæ gladium contineam,
tunc contineo, non attentis sce-
leribus ac flagitiis, quæ adversus
me patrantur. Nuper tu id facile
notare poteras, cum videres me
Angelos meos quaquaversum di-
misisse, ut universum Orbem
terrarum plagâ pestilentie ple-
derent, tum siquidem illi con-
tinuè plagas pœnasque, eo ete-
nim tempore, quo tu me depre-
cabaris, ut veniam peccatoribus
cunctis tribuam, cumque illis pati-
entiam habeam Angelis præcepi,
ut postulatis tuis conformiter a-
gant. Multas quoque animas, quæ
ad finem usque mundi ad expiato-
rios Purgatorii rogos damnatæ e-
rant, ad preces tuas inde eduxi.
Omnes hi favores ac gratiæ faci-
unt, ut mihi plurimùm sis obstri-
cta. Quod ego tui causa sum per-
pessus, neque unquam de eo que-
stus, omne id mihi per exiguum ac
tenue visum est; eramque para-
tus, si necesse fuisset, adhuc plura
atrocioraque pati. Quoniam ve-
rò tu sine me quod sustines non
perfers, (sine meo siquidem au-
xilio impossibile tibi esset vel mini-
mum pati,) proinde expergiscere
teque

*Eidem pec-
cata homi-
num re-
presentat
& quam-
obrem.*

*Christus
Ioannæ
perit quæ
cum equi-
preces &
toleranti-
possint.*

*Lib
vita
gene
D.
scrip*

„teque anima, ac ostende posthac,
„quàm ardenti corde me deperias.
„Sataque quoque magis magisque
„pro utilitate commodoque proxi-
„mi tui pati. Tali ratione Sponsus
Cœlestis animabat atque incitabat ad
patiendum & precandum Sponsam
suam Joannam. Sed enim verò haud
immeritò quis miretur, si consideret,
cùm nos naturali propensione tam
prompti facilesque simus ad gratiam
donaque Divina postulanda, at ex
opposito doloribus tantopere adver-
semur, Venerabilem tamen hanc Vir-
ginem ad patiendum tam fuisse faci-
le, ad prius verò difficulter permove-

*Eadem ad
patiendum
semper
prompta, ad
favores Dei
gratias Dei
petendas &
acceptan-
das difficilis
& quare?*

*Librum
vniuersi le-
gendum dat
D. & ibi
scriptos ex-*

nes si pro quibus illa Dominum de-
precari consuevit ei libro vitæ inscri-
pti essent. Promisit quoque Dominus
ei, omnes hosce salutem consequu-
turos. Porroque etiam ait: Sponsa
mea quid à me peres, quod ego tibi
non concedam? Ab ea die verecunda
illa plus æquo pusillanimitas ejus ab-
scelsit, ita ut posthac animosè atque
audacter, necessitates proximorum
DEO expromeret, ac pro iis depreca-
retur, prout sequentia Capita mon-
strabunt.

CAPUT XV.

*Sor. Joannæ DEUM rogat ut ad fide-
lium animarum utilitatem denuo velis
multas Cruces, numismata & Rosaria
benedicere: enarraturque multiplex
virtus, quam DEUS eiſdem
indidit.*

A Nimæ illæ quæ DEO piâ familia-
ritate utuntur, sat scient, satque
experimento didicere, quòd quantò
crebriùs intimiusq; cum ipsiusq; Ma-
jestate agunt, tantò majora etiam
Divinus amor in eis capiat incremen-
ta, & quantò DEI amor augescit ma-
gis, tantò etiam necessitudinem illam
fidentiore evadere magis, nimirum
quia quòd major est Charitas, eo etiam
timor foras pellitur, licet alioquin
Divina Majestas meritiò timeatur.
Patuit illud in præcipuo hominum
amatore. Dum aliquando Christus in
S. Petri navicula versaretur, expavit
Apostolus magnoque timore exterritus
ait: Exi à me, quia homo peccator
sum, Domine. *Luc. 5.* Apparuit post-
hæc D. discipulis suis in littore maris
V u post

*habet omnes
pro quibus
eum roga-
verat.*

*Frequentior
cum Chri-
sto consue-
tudo fidu-
ciam &
amorem
auget.*

post Resurrectionem suam, *Joan. 21.*
 Ut primum D. Petrus cognovit quod
 Dominus esset, nullus eum retinuit
 timor, neque expectare potuit, dum
 remigando navigio appelleret, sed in
 mare sese coniecit & eò natavit, quod
 scilicet citius ad dilectum Dominum
 suum pertingeret. Ita me DEUS!
 Chare mi Apostole, antehac tu tam
 eras in Christi præsentiā pavidus, nunc
 verò tam audax es, & summo deside-
 rio ad ejus præsentiā anhelas! Sed
 enim verò antehac S. Petrus ita erat
 timidus eò quod tunc cum Christo
 nondum multum egerat, postmodum
 verò dilatavit se Charitas, per mu-
 tuum frequens commercium, atque
 sic is amor immodicum Divinæ Ma-
 jestatis timorem foras expulit. Simili
 ferè modo evenit Apostolica nostræ
 Virgini. Fuerat illa sat longo tempore
 coram Divina Majestate admodum
 pavidā & modesta ad postulandum
 aliquid ab ea. Posteaquam verò diu-
 tius cum ea conversata fuisset & fidu-
 cialius, ceu dilecta Sponsa, cum Di-
 vino Sponso suo egisset, tunc pavor
 ille pudorque amore aucto magis ma-
 gisque exturbabatur, ita ut etiam nunc
 cum eo colloqueretur, eumque ora-
 ret, velut si par sibi ille esset. Dicebat
 nonnunquam: Domine, hoc animum
 „ mei placitum necesse est impleas. A-
 „ ge manum mihi da obsidem, polli-
 „ cereque te id ita facturum, Renuis?
 „ Ego quoque amica tua esse nolo,
 „ nec manum tibi porrigo; sed abeo
 „ ad Patrem tuum æternum teque de-
 „ lero. Aliàs verò etiam solita erat dice-
 „ re: Estne Majestati tuæ animus fa-
 „ cere quod ego peto? O Domine,
 „ quidnam ad hæc respondes? Itane

id fieri nequit? Quinam? Non-vis? *Vide 23*
 Bene habet. Et ego cum tua Maje- *mirare al-*
 stas mihi quidpiam præceperit, idem *mirabilis*
 respondebo, quod nimirum non *DEI cum*
 possim, aut non velim. Quis ad hæc *homine su-*
 non obstupescat, mireturque mag- *militaria-*
 nam DEI Benignitatem, cui volupe *tem & a-*
 est ut Creaturæ suæ eum talipacto co- *gendi su-*
 gant, ei; insultare præsumant? Post- *vitatem.*
 modum verò ubi Sor. Joanna ad sere-
 diit, cogitavitq; qualiter Divinæ Ma-
 jestati fuisset locuta, multum erat soli-
 cita & anxiosa, dicebatque Confessorio
 suo: Pater, grande scelus ego ad exo-
 mologesin afferò. Quidnam illud rei
 est Mater, dicebat Confessor: audax
 nimium ac impudens ego sum femi-
 na; ago cum DEO perinde ac si mihi
 esset similis. At profectò, Pater, tali ca-
 su aliter omnino facere non possum.

Porro Dominus exinde summam
 capiebat oblectationem, quando Jo-
 annam suam ita fervidam, seriam, &
 ferè immurmurantē videbat, & quia
 hic Sponsæ suæ petendi modus Maje-
 stati ejus apprimè placebat, transmitte-
 bat nonnunquam postulata ejus,
 quasi minùs advertens, differebatque
 Joannam exaudire. Tandem tamen
 dicebat: Ita mea Sponsa, ita: hoc
 „ mihi placet, summeq; delector tuâ
 „ erga me confidentiâ, quod pro certo
 „ habeas nihil me tibi negaturum ex
 „ omnibus, quæ à me postulas. Ne ul-
 „ tra molestiam tibi feceris. Nolo ut
 „ queruleris ac obmurmures. Age ma-
 „ num da mihi, en hic meam etiam ha-
 „ bes cum verbo ac promissione om-
 „ nia faciendi, quæ à me petis. Sic ergo
 „ capiebat. Sor. Joanna animum ob ta-
 „ rales insolutos raroq; favores Divini
 Sponsi sui ad perendum, quippe cui
 satis

latis jam constaret, quantam ipsius
Majestas complacentiam haberet in
ejus postulatis. Jam *lib. 3. c. 6.* istius hi-
storiz mentionem fecimus, qualiter
illa in suo lætulari statu Dominum
rogaverit, ut vellet diversas Cruces,
imagines, numismata, ac Rosaria SS.
suâ benedictione ac singulari virtute

*Motus in fi-
ne velocior,
amor in fi-
ne arden-
tior.*

*Joanna in-
stat iterum
pro benedi-
cendis Ro-
sariis, Cru-
cibus, &c.*

& efficacia ad utilitatem spiritualem-
que fidelium animarum profectum
donare, in Religioso nunciatu mayo-
re etiâ zelo charitatisq; ardore quàm
antea pro eisdem institit. In fine liqui-
dem Charitas consuevit esse fortior,
ac non paulò quàm principio arden-
tior: Uti & Aristoteles Philosophus
1. 4. Eth. c. 25. asseverat lapidem, qui in
terram, tanquam naturale suæ quietis
centrum cadit; longè velocius impe-
tiosusque cadere in fine lapsus quàm
in principio. Eodem propterea modo
sele res habet cum amore, de quo D.
Augustinus ait: esse illum naturale
pondus, quod nos trahit impellitque
ad id quod amamus. Sic ergo etiam in
hac DEI famula velocior fuit in fine
annorum Charitas, quàm in princi-
pio. Ideoq; etiam Joana dictis Cru-
cibus, iconibus, numismatibus, ac Ro-
sariis majorem Divinæ benedictionis
affluentiam exoravit & obtinuit. De
hac Divina benedictione, variaque il-
lius ac multiplici virtute & efficacia
præsenti Capite tractare constitui-
mus. Ut verò id ad veritatis amissim
agatur, animus est ante omnia irref-
ragabilibus argumentis veritatem
hanc constabilire.

Principio cum communi Theolo-
gorum nostrorum doctrina teneo &
dico: Sanctitatem suam summum
Pontificem, tanquam Christi Vicariū
posse hic in terris largiri indulgentiā

iis hominibus, qui aliqua Rosaria, nu-
mismata, Cruces, imagines, aut simi-
les alias res pias gestant, quodque ad
hoc sua Sanctitas legitimā neque mi-
nùs piā sanctaq; sit potestate prædita,
gravibus omnino de causis, quas pa-
riter Theologi nostri afferunt. Secun-
dò teneo cum solida beneque fundata
opinio, quod nimirum Christus D.
nullam Indulgentiā, absq; Apostolica
sede largiatur. Pater hoc perspicue in
singulari illa, & ab universa Eccles. Ca-
tholica tantū æstimata, tantū venerata
Indulgentia Portiunculæ dicta, quam
quidē Christus Servat. noster S. Fran-
cisco largitus est, cum hoc tamē man-
dato, ut pro ejus Indulgentiæ confir-
matione apud suæ Majestatis Vicariū
videlicet Romanū Pontificē insistat.

Ex hoc sequitur primò, quòd de *Quarta-
men effectus
Indulgen-
tiarum in
se non con-
tinent.*
nullis Rosariis, Crucibus, sigillis ac nu-
mismatibus, quæ Christus D. benedi-
xit, eaque benedictione multiplicè eis
variāq; virtutem indidit dici queat
effectum Indulgentiarum in se conti-
nere, quamdiu non constat Pontificē
ceu Christi Vicarium, talem eis indul-
gentiam concessisse, aut eam confir-
mâsse. Sequitur item ulterius, quòd
Rosaria & reliqua pietatis monilia,
quæ ad intercessionem nostræ Sor.
Joannæ in Cælum sunt delata, nul-
lam Indulgentiam contineant, quan-
doquidem nullo solido scripturæ ali-
cujus testimonio constat, aliquem
Pontificem talem eis Indulgentiam
tribuisse. Eamobrem insignis effect
temeritas, in hac materia, quæ ad
spiritualem Pontificis jurisdic-
tionem pertinet, rem incertam in vul-
gus spargere. Solū igitur de
hiscè Rosariis, Iconibus, nu-
mismatis, Crucibusque dicendum
Vu 2 restat,

reſtat, Chriſtum D. ſequentes eis virtutes roborque efficacia tribuiſſe.

Viſ Efficacia Roſar. Crucis, imaginum &c. à Chriſto D. benedictorum.

Imprimis Maieſtas Divina donat illis omnes gratias, omnemque virtutem, quam largitus eſt Roſariis S. Virginis Joannæ à S. Cruce, atque Roſariis P. Roxas, & aliis aliàs ſervis atque Ancillis DEI, ac proinde habent vim atque virtutem adverſus tempeſtates, turbines, procellas, fulmina, fulgura, incendia, & alios adverſos caſus & morbos. Continent pariter vim contra ſpiritus Tartareos, & omne genus veneficia, dæmonumque artes. Ad hæc inſerta fuere Calici ſeu ſcyphi in quo Chriſtus D. ſuprema in Cœna conſecravit, ab eoque contactu tam præcipui Sacri pi-gnoris, innumerarum virtutum & gratiarum participes evaſere.

Secundò continent virtutem contratentationes, ſcrupulos, ac poſſimum ſenſuales oblectationes. Hanc virtutem adeptæ ſunt ab attritu Chriſti Salvatoris noſtri, eò quòd D. ejuſdemque Sanctiſſima Mater, uti & D. Franciſcus ac S. Clara, materiales illas coronas, numiſmata, imagines &c. in ſuis geſſerit manibus, perque impenſam illis ab ſe benedictionem, has aliasque varias vires communicarunt.

Tertiò quilibet Sacerdos, aut aliàs quivis hominum, cujuſcunque ſit ille conditionis, qui vel unicum granum ex Roſariis hiſce habebit, huic largitur Chriſtus D. ſingularem gratiam ac virtutem moribundis in extrema eorum neceſſitate aſſiſtendi, eoſque ad bonũ ac felicem vitæ exitũ diſponendi. Sed verò nemo ſibi perſuadeat

velim, prædicta Roſaria vel granum ſeiſis eam continere virtutem, aut poſſe illa ejuſcemodi effectus producere naturali ſuâ virtute, tanquam præcipua & Phyſicè efficiens talis efficiens talis effectus cauſa, ſed moralis duntaxat mediũ habere rationem. Sic proſus ſæpenumero cernimus, quòd mediantibus quibuſdam Chriſti D. Sanctiſſimæ Dominae noſtræ, aliorumque Divorum ſignis ac imaginibus miracula parentur. Non equidem quaſi hæc majorem in ſe virtutem habeant, quàm alia imaginis, ſed quòd Chriſtus D. præſentiâ ſuâ talia mirabilia efficiat, qui in talibus ſignis atque imaginibus vult ſingulari veneratione coli, atque ſic non corporibus modò naturæ dona ſanitate ſemper donet, verũ & animabus ſupernaturales largiatur gratias. Ad hunc modum aſſerimus nos ad honorem Sponſæ ſuæ Joannæ à JESU MARIA iis omnibus, qui Roſaria aut aliquod eorum granum habent, DEUM peculiarem tribuere ſpiritum & fervorem, moribundos ad felicem obitum vitæque finem adjuvandi.

Quartò. Unuſquiſque qui e granis iſtis unum, aut integra habuerit Roſaria, & in agone ſuo SS. JESU vel MARIAE nomen invocaverit, aut ſi ad illa efferenda ipſe viribus caret, alius quiſpiam ejuſloco id præſtiterit, tum ejuſmodi moribundum DEUS liberabit à tentationibus Diaboli, eumque ad obeundam feliciter mortem adjuvabit interventu S. Franciſci & S. Claræ. Nemo tamen ideo debet opinari, quaſi is, qui granum aut Roſarium habet, ſuæ ſit ſalutis certus.

certus; sed sic intelligendum est, quod DEUS tali homini peculiari majorique gratiæ in ejus decessu sit ad futurum auxilio, ita ut si in bonum suum illo uti velit, exinde salutem suam in tuto collocare queat. Omnes hosce effectus gratiasque indulsit etiam Christus D. omnibus Rosariis, quæ famula sua Joannæ gestatura esset, aut suis atrectatura manibus, quod sanè permagnum, singulare vixque auditum est privilegium, & eximia prærogativæ favor. Multis variisque experimentis cognita est vis ac efficacia prodigiosorum istorum Rosariorum in

Multa patranur à Deo in diversis regionibus per eam tacta.

Hispania, Gallia, Germania, Polonia Flandria, atque India, Miracula varia, quæ in jam dictis regionibus patrata fuere testata sunt. Sopita nimirum incedia, ægri de quorum vita conelamatum fuerat momento sanitati redditi. Maligni spiritus ex obsessorum corporibus eliminati, profecti, & quamplurima alia, quæ hic non memoro, quippe quæ aliqua quidem ex parte, non tamen ita expresse, planè, ac patenter, ut ego optarim adducuntur in processu, quem ad promovendam Sor. Joannæ Beatificationem, Archi-Episcopali auctoritate formavit Reverendissimus D. Antonius Reyno Archi-Episcopus quondam Hispalensis dum adhuc Burgensium Archi Antistitis potiretur.

Nihilominus tamen tutè ego benevolum Lectorem certum reddere queo, quod cum Patres tam Provinciales, quam Guardiani, è Gallia, Italia, Germania, Polonia & Flandria, ad Generalem Conventum seu Capitulum advenissent, avidissimi fuerint consequendorum ejusmodi Rosario-

rum, seridè asseverantes DEUM Optimum indies in eorum Regionibus per eadem ingentia patrare miracula. Id si verum est, non ego tamen sperarim id nobis eventurum fore, quod Civibus Hierosolimitanis, Joachimi Regis temporibus, dum scilicet S. Civitatem Nabuchodonosor Rex expugnavit, & capto Rege thesauros templi secum asportavit. O Sancte DEUS! exclamat hic Theodoretus. Quod una Urbs ac Rex capiatur, infortunatis belli casibus adscribi potest; Verùm quod ornamenta sacræque thesauri templi diripiantur & auferantur, singularis procul dubiò est DEI permissio, quia scilicet tales thesauri à terræ incolis non sat in veneratione habebantur. Fit igitur, permitte DEO, ut peregrini alioq; solonati homines eos aliò transferant.

CAPUT XVI.

Sor. Joannæ exorat pro animabus in Purgatorio: referunturque illarum innumera, quas illa ex eo pœnarum ergastulo liberavit.

S. Matthæus Evang. memorat cap. 27. Christum D. ac Servatorem nostrum in stipite S. Crucis pendentem à summis Sacerdotibus multisque aliis, appetitum blasphemias fuisse, alios è contra summam in eum gessisse commiserationem. Qui præteribant blasphemabant eum: Centurio verò cum iis, qui ipsi aderant viso terræ motu & quæ fiebant, timuerunt valdè atque dixerunt: verè Filius DEI erat iste. D. Ambrosius *supr. c. 10. Luca ait: Diversas ejusmodi*

Vu 3 adven-

Unde fit
quod homo,
hominis a-
rumnis tam
parum aut
nihil mo-
veatur.

adversa (que affectiones nasci ex varia
consideratione malorum calamita-
tumque, quas proximi nostri patiun-
tur. Qui ergo immanes pœnas,
quas miseræ fidelium animæ in Pur-
gatorii ignibus perferunt, non per-
pendit, aut obiter veluti in transi-
tu eas considerat, nihil nuri est ta-
lem nullâ erga eas compassione mo-
veri. Dicere namque solemus: Quod
non intrat per oculos, id eos non
tangit, & quod non capit intellectus,
voluntatem eò movere nequit. Qui
verò pederentim, seriò ac maturè
pœnas Purgatorii expendit, hic pro-
fectò, tametsi, ut loqui solemus, sa-
xeum pectore cor gereret, intumâ
compassione tangeretur, istarumque
piarum animarum miserebitur. Be-
nedicta Virgo nostra Joanna pluri-
mum erat commiserativa, & in Pro-
ximum Charitati ex assè dedita, o-
culis item suismet uturpavit, sensu-
que ipso experta est acerbissimos
Purgatorii cruciatus, recogitabat-
que, quod subjectæ illis suppliciis
animæ, DEI amicæ, in ejusdem ef-
fent gratia constitutæ. Quamobrem
inexplicabili tangebatur compassio-
ne ob earundem illo in carcere de-
tentionem, nihilque ad omnem di-
ligentiam faciebat reliqui, ut eas è
flammis piatoriis eductas in liberta-
tem assereret, & ad æterna gaudia
perduceret. Molestiæ, dolores, pœ-
nitentiæ nostræ Sor. Joannæ eò uni-
cè collimabant, ut pia ejusmodi o-
pera miseris illic pœnitentibus ani-
mabus ad commendarum pœnarum
abolitionem cederent. Orabat sinè
intermissione, imò ex cordis fundo
clamabat, postulabatque à dulcissi-

Joanna in
animas
Purgatorii
amor.

mo Sponso suo velit eas è cruciatibus
tormentisque illis eripere. Offerebat
insuper Patri æterno merita Unigeni-
ti Filii sui: adhuc omnibus Sodalitii
sui Religiosis Virginibus, imò singu-
lis etiam, quibuscum agebat hanc
devotionem summo studio commen-
dabat. Egimus præterito *Lib. 3. 8.*
ejus Capite, de pietate ac devotione,
quæ nostram Sor. Joannam primis à
cunabulis impulit ad subveniendum,
pro sua virili, fidelibus Purgatorii a-
nimabus, præsentì verò Capite ani-
mus est enarrare, quanto numero in
statu Religioso ex illa atra nimium
tetraque mortis umbra animas libe-
rârit, & ad gloriosum vitæ sempiter-
næ lumen perduxerit.

Hæretici quidam ausi sunt impiâ
temeritate oreque pariter impio evo-
mere, defunctorum in Christo ani-
mabus à fruentibus adhucdum usurâ
vitæ Christi fidelibus, omnino sub-
veniri non posse, eò quod juxta erro-
neam eorum opinionem nulla com-
municatio sit, aut esse queat inter vi-
vos, & qui suum obiit e diem. Erro-
rem istum refellit luculenter Doctor
Angelicus D. Thomas 3. p. 2. q. 71. art. 2.
in corp. demonstratque vinculum cha-
ritatis, quod in Ecclesia Catholica fi-
deles mutuo copulat nexu, per mor-
tem haudquaquam dissolvi aut rum-
pi, sed perpetuò vivos atque defun-
ctos arctè inter se nexos continere,
sic quod, licet nulla inter eos poli-
tica intercedat communio ac usus,
maneat tamen spiritualis societas ne-
xusque Christianæ Charitatis. Ca-
tholicam hanc doctrinam factò ipso
probè experta est Ven. Virgo Sor. Jo-
anna à JESU MARIA, dum ni-
mirum

Quem em-
nibus etiam
instillabat.

Vinculum
Christiana
Charitatis
mortuorum
solvitur.

mirum nunquam non fideles animæ omnibus locis, veluti Solis atomi circa eam volitabant, quaquaversumque comitabantur. Referebat unaquæque Sponsæ Christi, quanto tempore, quorve annis ad rogos piacularis sit condemnata, uti & pœnas quæ à se tolerantur. Complectebantur nonnunquam Joannam, eamque suo igne adeò succendebant, ut totum illius corpus gravissimo cum sensu doloris arderet, ossaque ipsa consumerentur. Ea igitur de causa & potissimum ob experimentum horribilium Purgatorii pœnarum cruciatumque, tantò instantius orabat Joanna pro animabus istis. Dum aliquando Christus Sponsæ suæ discrimen Regni hujus, multiplicium gravissimorum criminum causâ, ante oculos poneret, adeò anxie sollicita erat Ancilla Domini, in exorando pro necessitate Regni nostri, ut animarum in Purgatorio oblivisceretur. Evenit interea feriâ 6. Parasceves, dum cunctæ Parthenonis ejus Sorores Processionem celebrarent de Compassione DEI Matris, ut Antistita prius animas in Purgatorio Sororibus suis compendaret, porro Joanna præceptum istud non perceperat, ideoque ex una Sororum sciscitatur, quidnam Reverendissima Abbâtissa dixisset. Ut verò cognovit animas in Purgatorio fuisse ab ea Sororibus commendatas, Joanna respondit, aliæ graviores in præsentiarum nos premunt necessitates; benedictæ animæ sunt in tuto; veline tantisper expectare. Vix hæc Joanna protulerat, & illicò sentit ferream ignitam manum, quæ totum ejus brachium una cum manu ferè absumpserat, ita ut

præ doloris vehementia altè exclamaret, ardeo, comburor. Perseveravitque ea pœna sat longo tempore. Porro tunc apprimè intellexit, justo DEI permisso id sibi evenisse, quò scilicet tali experimento condisceret, nullam toto terrarum Orbe tam magnam esse necessitatem, quanta est animarum in Purgatorio.

Ad hæc incessanter ei Christus D. immensam acerbiter atque diversitatem pœnarum quæ in Purgatorio sustinentur, patefaciebat, eamque ad patiendum deprecandumque pro fidelibus istis animabus exstimulabat. Addfuit ei quandoque Angelus Custos, & manticam humero ejus iniecit, perinde atque si mendica esset, deduxitque illam ad scalam quandam, quæ uti scala Jacob, à terra usque ad Cælum pertingebat, dixitque illi; ascende scalam istam & pete eleemosynam. Protinus Joanna ad supremum usque gradum cita & alacris conscendit, atque illic speciosam supra omnem modum pretioque inestimabilem, sed clausam portam reperit. Pulsat ostiū; proceditq; Venerabilis, toto ore spectabilis, nec non honesto admodum vestitu vir quidam ad limen, alloquiturque Sor. Joannam dicens: Quæ nā es tu? Quid hic ades? Domine, respondet Joanna, ego sum misera inopsque mendica, venioq; ut hic eleemosynam corrogem. Hæc ubi Venerandus ille accepit, fores aperit, & salve filia inquit, introgredere & progredere magna cum fiducia. DEUS bono fine piam tuam sanctamque mendicantem coronabit. Intravit Sor. Joanna, utque primū se illo in loco vidit, mirari satis famula D. non potuit. Videbat S. hanc Civitatem Hieru-

qua oram-
dus Dem,
necessitate
animarum
in Purgato-
rio delenta-
rum.

Joanna in
Cælum abut
eleemosynas
rogatura.

Nullam
Orbe ma-
jorē ne-
cessitatē, pro

*Cœlestis
Hierosoly-
ma descri-
ptio.*

Hierusalem, quam etiam D. Evange-
lista Joannes vidit, nobilique eam de-
texit. Portas multas habebat Urbs
ista, omnes porro rad abant unioni-
bus ac multiplici lapide pretioso. Ha-
bebat quævis porta Ostiarium, tan-
quam fortem armatum virum, qui
eam custodiebat. Solum ejus lucebat
velut argentum politum, eratque a-
mentis ultra modum floribus atque
arboribus confutum, quæ suâ pulchri-
tudine odorisque suavitate sensus o-
mnes mirum in modum recreabant.
Plantæ gratissimi hujus atque elegan-
tissimi Paradysi irrigabantur pellu-
cente, Christallique nitorem referen-
te lymphâ, quæ de præclarissimis, pre-
tiosoque opere elaboratis fontibus
emanabat. Materia quidem ejus o-
peris permagni erat pretii, attamen
materiem arte superabat opus, longè
ob id pluris æstimatum. Per hujus
Cœlestis Hierosol. plateas undiq; mil-
leni ac milleni Aulici spatiabantur, qui
mirâ quadam claritate præditi fuere,
Spectabat Sor. Joanna maximo cum
stupore & quasi mentis quodam ex-
cessu, magnitudinem ac venustatem
S. istius Civitatis, neque sese dignam
reputabat, quæ illic moraretur, ideo-
que deorsum per dictam scalam de-
scendere disponebat. At verò, qui eam
illuc introduxerat Ostiarius, sequen-
tibus Joannam castigavit verbis di-
cens: Quid agis filia? Pro eo quòd
progredi debueras, retrocedere vis?
Converta exinde illa ultra tendit,
postque modicum temporis videri
quendam supremæ Majestatis Do-
minum in excelsò elevatoque solio
confidentem; à throno ejus procede-
bat fluvius clarus admodum & rapi-

dus, cujus ChrySTALLINÆ undæ cir-
cumfluebant hanc Civitatem DEI,
cunctosque lætificabant. Proximè ad
supremæ Majestatis pedes erat Chri-
stus D. invenustissima specie, sic ut
Sanctorum exinde mentes totæ extra
se raperentur. Intruebatur ille Joan-
na n Sponsam suam blandissimè ait-
que ad eam: Sponsa mea cujusnam
rei gratia huc advenisti? Quid est,
quod hic quæris? Domine, respon-
det famula ejus, veni huc ad postu-
landam Eleemosynam. Bene habet,
ait Dominus, at qualemnam illam
petis? Joanna respondit, rogo ego
pro pace nostri Catholici Regni. Ro-
go item ut omnes Orbis peccatores
illuminare velis, & peculiariter oro,
ut nobili populo, qui suorum demeri-
torum causa in Purgatorii carceribus
tenetur, ignoscere velis, atque in Re-
gnum tuum introducere. Hisce audi-
tus Dominus oculos suos ad DEUM
Patrem suum convertit, Sacrosancta
sua eidem monstrat vulnera, proque
illis deprecatur, pro quibus eum fa-
mula sua rogaverat. Dehinc ad Joan-
nam suam conversus ait. Quid face-
re decrevisti si ego petitioni tuæ ac-
quiescam? Domine reponit Sor. Jo-
anna, ego me præbeo atq; offero ad o-
mnia, quæ tuæ Sanctissimæ Volunta-
ti collibuerint. Bene est, inquit D. ac-
cepto hanc tui oblationem, satis ad
pariendum es repertura. At verò ani-
mum gere fortem; nunquam non
ego tibi adero. Nec desine unquam
orare me, eo siquidem gratam cum-
primis rem mihi præstas. Nunc verò
præter eas, quas jam ante tibi donavi
animas, concedo ut 30000. è Purga-
torioqueas eximere. Pro hac Divina in-
dulgen-

*Cuiusmodi
eleemosyna
fuerit quæ
in Cœlesti
Joanna præ-
stavit.*

*Concedit
illi ut
30000. a-
nimarum
eximere
Purgatori-
queat.*

dulgentia, agebat humilis Sponsa Divinæ suæ Majestati demississimas gratias. Dū itaque jam valescere abireq; parat Joanna, vidit Cœlestes Aulicos innuere sibi signumque dare, ut apud eos maneat. Paribus responderet Joanna signis, tam ingentem gratiam se à Christo D. petere non audere, sed ut illi, ceu Divinæ Majestatis intimi ac singulares amici, velint id assumere, eamque sibi gratiam impetrare. At verò ipsius Majestas ad omnium eorum cogitata responsum sequens dedit. Non est opportunum aut expediens, ut nunc hic permaneat. Sinite modò eam terras repetere, ubi ad multorum adhucdum mortalium salutem atque utilitatem est necessaria. Atque his Sor. Joannam benedictione sua Sanctissima muniens ait: Vade, filia in pacē. Idem quod Dominus suus egēre Sancti, amicissimeque eidem valedixere. Sic animo alacris & gaudio plena per eandem scalam Christi Sponsa se terris reddidit.

Omnibus illa incedebat lætitiis, non tantopere quidem ob felicitatem quæ illi obtigerat, quam ob bona nova libertatis venturæ, quæ benedictis animabus in Purgatorio offerebat. Erat sagax prudentissimaque Virgo ejus mentis adesse nunc tempus acceptabile ac percommodum petendi. Cū igitur satis jam perspectum haberet, multipliciterque ac variè experta esset favorem benevolentiamque Domini, aliaque ex parte consideraret magnam DEI complacentiam in tolerantia sua precibusque quas pro Christi fidelibus in Purgatorio animabus fundebat omni studio in exercitium pietatis illius utrius-

que partis fidelis Christi Sponsa incubuit, quò nimirum nullo non die innumeras ex illis pœnalibus claustris & carceribus eripere posset. Percontatus est eam quodam tempore Conscientiæ illius Præses: Mater, quantus hisce diebus animarum numerus è Purgatorio est eductus? Respondit illa, Pater, certum quid ea in re equidem nescio, hoc tamen tutò dicere possum, dedisse mihi Dominum facultatem, centum eorum millia Purgatorio eximendi, atque ad has, alias bis totidem indulsit, quæ simul summam ter centum millium conficiunt. Porro hoc intelligendum est præter illas animas quæ aliàs sparsim partitimque sunt è Purgatorio eductæ extra hæc 300000. quarum sanè numerum edicere nequeo, sunt enim innumera. Et quia Joanna inter hæc alloquia gaudio & exultatione tora diffuebat, adhuc ulterius Confessorem suum fervidis zelumque spirantibus verbis alloquitur. Ne ex me posthac amplius quaeris, quot illæ sint animæ, nam illæ tot, tot, tantoque sunt numero, ut ego præ lætitia extra me tora fiam. Ut veritatem fateamur, minor profectò nostræ Sor. Joannæ lætitia esse non potuit; in consideratione, quòd ei concessum à DEO fuerit, pro tam copiosa & innumerabili multitudine animarum Purgatorii luendi ac satisfaciendi, easdemque ante tempus ex talibus horrendis suppliciis eripiendi, sic ut famula amatrixque Christi ad tantam animarum turbam dicere potuerit: Ego causa sum cur maturius DEI conspectu frui sitis. Est hæc, iterum dico,

Xx

dico,

dico, materia tam exuberantis incomprehensibilis que latitiæ, quæ omnem facile humanum caput excedat. Porro in hunc censum non veniunt animæ illæ, quæ tam peracrium multipliciumque Joannæ pœnarum intuitu, tum ferventium Orationum gratiâ, semper à domino libertate donabantur. Et quidem ad certos dies, peculiariibus eo in genere, DEUS eam prosequatur favoribus, quorum aliquot hic recensere constitui-
mus.

*Mirabilis
quadam in
Purgatori-
um Proces-
sio.*

In die magnæ illius Indulgentiæ Portiuncula dictæ, præ omnibus aliis prærogativam illa habuit, cum S. Francisco ad Purgatorium descendendi. Erat illi dies hæc perquam solennis, eo siquidem die in Processionis modum D. Franciscum Angeli comitabantur. Præferebat manibus Pater Sanctus eximij decoris vexillum, quod unâ sui parte insignitum erat effigie Christi D. alterâ verò parte intaminata Conceptio purissimæ omnium Virginis Mariæ expressâ viscebatur. Partem prædicti vexilli uno latere sustentabat subtilis doctor Scotus, peculiatis defensor immaculatæ puritatis amantissimæ dominæ nostræ Mariæ. Alterum latus sustentabat nostra Sor. Joanna eò quod Sponsa Christi esset & dilecta filia ejus Sanctissimæ Matris. Hac igitur Angelicâ procedentium pompâ, cum suavissimo vocum concentu ad Purgatorii adita pervenire. D. Franciscus continuò inde extraxit animas illorum, qui speciali affectu eum venerabantur, proprioque illos evocabat nomine. Exhibant illæ ex ea tam immensum succensa fornace Purgato-

rii, depuratæ, atque à fœce omni auro purgatior, erantque etiam sanguine resperstæ, unde perquam fulgido luminis splendore coruscabant. Pars prodibat instar nivei candoris columbarum, pars velut admodum eleganti formâ adolescentem. Porro D. P. Seraphicus unamquamque illarum suo tradebat Angelo Turelari, ut ab eo triumphali plausu in cœlestem Solymam introducatur. Hæc bonâ occasione usa Sor. Joanna, virtute concessæ sibi ab Altissimo facultatis, innumeras eximebat animas, quæ prodibant signatæ frontes nostræ salutis signaculo, videlicet rubicundâ fulgidi cruoris cruce, quod nimirum signum illud erat, illaque fuere insignia, quæ non intimis duntaxat præcordiis, sed & de foris corpori suo altissimè impressa gerebat Sor. Joanna. Ad hæc descendebat etiam sponsa Christi quâvis feriâ sextâ, seu Veneris die per totum annum, cum invictissimo Martyre Laurentio in Purgatorium, plenâque cum potestate, sibi à DEO traditâ eripiebat piacularibus flammis animas, innumerales. Præ omnibus tamen aliis totius anni diebus festior illi celebriorque erat dies omnium fidelium animarum. Aliquot diebus antè, plerumque illa undique animabus cincta ita stipabatur, ut ne ad momentum ei liceret requiescere, aut passum vel unum progredi. Quæsit ex ea alquando hæc die Confessarius, Mater, dicens, quam multæ diebus hisce te comitantur animæ? Quam multæ è Purgatorii flammis eruuntur? Respondet illa; multæ, Pater, multæ, multæ, DEUS me custodiat, iterum Confessor ait:

*Unde Jo-
anna quam
plurimas
ripit cum
D. Francis-
co animas.*

*Quod &
singulis per
annum se-
xius sexu
B. cum
D. Lau-
rentio agi.*

ait: itane tu nullum eis numerum no-
sti? An disertè nequis edicere, tot ac
tot sunt earum præterpropter? Pater,
Joanna respondet, id omnino est im-
possibile. Illæ quippe Cælos conscin-
dunt tam denso agmine quàm stami-
na sunt superfluum. Numquamne
Reverentia vestra vidit quemadmo-
dum stipentur in exanien apes, quam
densè ab se mutuò pendean!, perin-
deque ut granatæ vitium racemis se
preman! Age, ita prorsus in Cælum
sursum provolant tantâ copiâ, ut æ-
thera obumbrant. Porro Joanna dum
illum animarum ascensum contem-
plat, tantum percipiebat internum
sui spiritus gaudium, tantis incedebat
lætitis, animique jubilo, ut totum ei
cor inundaretur. Intuebantur eam
summo cum stupore Consodales e-
jus, nam alioquin erat sponsa Christi
semper debilis, exhausta, pallida! at
verò his diebus videbant sorores ejus
quòd in ecstasi plena facie, tamque
venustis esset genis, veluti si eleganti-
bus essent floribus rosisque pictæ. Mi-
rabantur pariter eâ claritate illius oculi,
ac si duo essent luminaria. In summa,
tam illa radianti erat repleta fulgore
ac pulchritudine, ut seraphinorum
quempiam referre magis, quam fœ-
minarum unam videretur.

Cum Ancilla Domini tempore
quodam hâc die in contemplatione
esset gloriæ ad quam istæ animæ nunc
proficiscuntur, dabatur signum con-
suetum ad sumendam refectionem.
ivit etiam Sor. Joanna deorsum, &
cum Conventu Virginum ad vescen-
dum confedit. Intuebantur san&imo-
niales Joannam totam extra se versa-
ri; audierunt item illam celerrimè al-

taque voce proferentem hæc verba.
„Ite, Ite nunc illuc amicæ meæ, abite
„ad fruendum DEO. Eja, estne etiam
„talispulchritudo! Talisne est gloria?
„Paria loquebatur ad Angelos Cu-
„stodes, qui animas illas deducebant,
„O vos fidi comites, quam bellè du-
„citis! Ite modò abite, atque in con-
„spectu DEI eas statuite. Et repe-
bat iterum. Eja estne talis pulchritu-
do! Ohe! talenè est decus atque gloria?
ô beati labores ac molestiæ! Fortuna-
ti dolores ac pœnæ, quæ sic animas e-
maculant! Sorores porro Joannam
in Cellam deduxêre, nec tamen adhuc
ad se ab excessu rediit, sed singulari
celeritate gradiebatur, quin & ipræ
læticia exiliebat, iterumque congemi-
nabat. DEUS vobiscum sit, vobis-
cum sit DEUS amicæ meæ. Eja, talis-
ne est decor, estne talis gloria. Con-
cluserant quidem Joannam in Cella
sua Moniales, ante ostium tamen con-
stitère diligenter observantes per ri-
mas quid porro eveniret. Viderunt
ergo quod Joanna in DEUM altè
sublata, cum divina Majestate sermo-
cinaretur ac diceret, „Agedum, Do-
„mine; sine, boni amici, simus. Cur
„non? Ergo nos amici non erimus?
„Quis addubitet? Exeruit etiam ma-
„num suam & ait: Eja, Domine, ma-
„num da mihi tanquam amicus. &
„dona mihi, ô DEUS meus ac vita
„mea, adhuc totidem animas. Ve-
„rùm id abnuebat Dominus. Unde
„suam etiam retraxit manum spon-
„silius, & ait: Nec ergo ego volo. No-
„lo tibi meam dare manum. Neque
„igitur amici permanebimus, quan-
doquidem tua Majestas facere largi-
rique non vult, quod ego ab ea peto.

*Mirabilis
quadam
Joanna es-
tasis & in
eadem di-
ta gesta,
prorsus ad-
miranda.*

Post modicam moram, cum jam iuxta ejus postulationem fecisset Dominus, repetebat iterum tota gaudio diffuens, sæpeditas voces. Ite, ite, cum bono DEO. Ahi me! Etiam, ne talis pulchritudo, talisne gloria! Sanctimoniales totæ admiratione defixæ stupefactæque erant, dum audirent quæ illic gerebantur. Ut verò lætissimum istud spectaculum finem accepit, sese mutuo respectantes, dicebant altera ad alteram. Quia vidimus mirabilia hodie. Enimverò ex innumeris animabus quas Sor. Joanna è Purgatorio extraxit, multas nominatim personas edicere possemus. Ne autem graves benevolo Lectori simus, placet hic præcipuorum duntaxat quorundam nomina recensere.

*Nomina
præcipuo-
rum quo-
rundam ab
ea è Purga-
torio libera-
torum.*

*Urbanus
Papa VIII.*

Agmen eorum Urbanus eo nomine Octavus Pontifex ducit, Multo in honore, ut sup. vidimus, famulam Christi Pontifex iste habuit. Ut verò primum is diem suum obiit, decessus ejus Sor. Joannæ revelatione innotuit, proindeque debitum, quo se ultro obstinxit, orsa est orationibus suis expungere. Apparuit illi quidem Pontifex; at verò tantis involutus pœnis, ut statum ejus animæ cognoscere non posset. Perseverabat nihilotenus pro illo magno fervore, copiosisq; cum lacrymis exorare, flagris etiam se deverberans, aliosque exercens pœnitentiæ actus, sed perseverabat etiā semper miserabilis adhuc illius status, nec opatum Joannæ lumen illucescere voluit: imò etiam cum post iteratam Pontificiæ animæ apparitionem de statu ejusdem inquireret, ipsi respondit.

Nullam se habere à DEO facultatem statum illi suum indicandi. Responsum istud gravi supra omnem modum cor Sor. Joannæ affecit tristitiā, penetrabatque omnia ejus intima pœnæ istius gladius: unde majore precum instantia DEUM expugnare aggreditur. Dominus autem turdum se simulare, perindeque videri velle ac si postulata ejus parum pensi haberet. Quapropter caput Joannæ consueta sancti sui amoris libertate utitur, atque apud Dominum questibus agere. At ergo ad Majestatem ejus. Mi Sponse Divine, quale est istud renuere & negare? Hicne illi tuus est amor? Nunquid non amata tuam possidet cordis amatoris tui? Quinam asseris me tibi esse in amoribus, cum tamen tua Majestas tam alienum aversumque se mihi exhibeat? Eccur præcipis ut te orem, si tribuere nolis quod tam æque abs te postulo? Quis tantas dilationes morasque sustinere queat? Age Domine, finem huic imponamus negotio. Fac statim quod à te peto, aut si non, ego te tunc deferam, & me ad æternum Patrem tuum conferam.

Non potuit ultra tam amabili Sponsæ suæ instantiæ Christus obistere. Ideoque apparet Sponsæ suæ & ait: Nullo ultra facto est opus Sponsæ meæ, non committam ego ut conqueraris quod indulgere tibi nolim omnia, quæ à me peris. Animam Urbani Papæ VIII. Purgatorium tenet, dono eam tibi pro pœnitentiæ operibus, quæ præstitisti, pro lacrymis quas fudisti, pro doloribus quos sustinuisti, sicut & ob

amore

*Amica Jo-
anna expo-
sulatio in
Christo ob
negationem
liberationis
animæ per-
tinet.*

*Pervenit
tandem &
eam dono
à Christo
accipit.*

„amorem illum, quem erga te gero. Nemo, velim, hujusce revelationis causâ, cogitationibus transversim se agi sinat, quasi spiritalis hic omnium Præses ac Prælati ex malitia gravi se crimine obstrinxisset, multumq; piacularibus excoquendum ignibus habuisset. Una inconsideratio aut rei neglectus, quam attendere iple aliove ejus commonefacere debuerat, jam ad hoc sufficit. Siquidem si forte abusus quispiam aut error, in puncto gravis peccati, per socordiam aut incuriam Prælati silentio irrepit, tunc ei omnium inde existentium malorum peccatorumque causa imputatur. Et quandoquidem ille omnium, qui ejus negligentia causa delinquant culpæ se affinem fecit, ita & poenæ particeps efficitur. Qua in re D. Chrysost. hom. 17. hanc conclusionem fecit. Quod nimirum in tali casu, poena quæ in aliis partita divisaque est, in Præsidentis Prælati colligatur.

Per commi-
ventiam
Prælatorum
delinquentium
poena
in ipsorum
colligitur.

Altera è
præcipuis
liberata è
Purgatorio
anima.

Altera è præcipuis animabus, quas Ven. hæc Virgo Purgatorio extraxit, Regina Isabellæ de Bourbon anima fuit. Serenissima ista Regina florenti adhuc ætate vitâ excessit. Inexorabile lethum non sine notabili acerbique totius Regni sensu doloris, eximie pulchritudinis, juventutisque etiamnum floridæ stamen universo Hispaniæ Regno falce suâ præcidit. Et quidem hæc Regina fuit longè dignissima vitâ; sed verò quemadmodum sol eadem quâ oritur die occidit, ita plerumque in hac vita minimo durat tempore, quod lon-

gum promeruit. Revelatus pariter Sor. Joannæ fuerat præmaturus hujus Regiæ decessus. Sciebat in Purgatorio versari animam, nam et si auri instar pura sit anima, raro tamen utque adeò depurata scæcisque experta ex hac vita decedit, quin altera in vita sit purganda, idque potissimum, quantum Potentium Orbis hujus animas attinet. Nam uti Cardinal. Bellarminus probè advertit, in qualibet materia peccata Principum, graviora sunt subjectorum communisque vulgi delictis. Ancilla D. Sor. Joannæ, seu grata subjecta que famula, Divinam Majestatem pro Regiæ suæ Majestate rogavit. Liberitas ac munificentia est Proprietas DEI. Non solum quòd natura ejus sit dare & communicare, verum etiam quòd illa ad majorem supremæ suæ Majestatis gloriam honoremque cedat. Sinit nihilominus persæpe preces eorum, qui à sua Majestate quidpiam postulant, veluti incurium aut inadvertentem se præterire, videlicet ut in rogando illi assidue persistant. Idem ipsum evenit etiam Sponsæ ejus cum Oratione sua. Agebat ille perinde ac si non audiret. Perdurabat Joannæ in orando & DEUS in dissimulando. Flebat illa; at is oblectabatur ejus fletibus. Postremò tandem lacrymis ejus precibusque in suis Majestas cessit. Non latuit concertatio DEI suæque spiritalis filiæ Confessarium, ideoque semel eam percontatus, dic mihi Mater, inquit, quinam certamen cessit? Respondit Joannæ, perbellè, Pater, ac pacificè.

Peccata
Principum
in omni ge-
nera sunt
graviora
peccatis
vulgi.

DEUS
cum Joannæ
mira dissimulatio-
ne colludit.

*sed tandem
cedit & Re-
gina ani-
mam ei do-
nat.*

*Tertia è
præcipuis a-
nima libera-
ta à Joana.*

pacifice. Pacem nunc ego ac Do-
nus mutuo composuimus, quando-
quidem jam ipsius Majestas Reginam
Isabellam mihi donavit. Nunc illa
regnat in Cælis, quæ in animis omni-
um subditorum hic in terris regna-
verat.

Tertia ejusmodi, quam è Purga-
torio liberavit, fuit anima Reveren-
dissimi DD. Ferdinandi de Azevedo
olim Burgenſium Archi-Episcopi ac
Præſidis Castellæ, qui, ut jam ſup. me-
moratum eſt, cum Joana quandoq;
in ſuavi mentis eſſet, deliquit, proque
amato ſuo ſanguinem è corde profu-
derat, ei glorioſius apparuit, atque hiſce
verbis eam eſt allocutus. „ Ne
„ triſteris, filia, nam totum hoc eſt
„ miſericordia DEI, quam tibi exhi-
„ bet, paucis que aliis contingit, ut vi-
„ ta eis prorogetur, ſiquidem cum a-
„ licui vena rumpitur, ni DEUS ipſe
„ iterum eum clauderet, nullum ſu-
„ pereſſet humanum eam occluden-
„ di remedium. DEUS te vult in vi-
„ ta conſervare ut patiaris. Vult quo-
„ que, tua mediatione miſericordiam
„ in Eccleſia ſua indulgere peccato-
„ ribus, eiſque veniam largiri. Ego,
„ ipſe non minus ingenti perfundor
„ gaudio, ex multiplici miſericordia,
„ quam tibi ſua Majestas demonſtrat.
„ Tui egomet gratiâ & cum advive-
„ rem & vitâ mortali functus ab om-
„ nipotente illius manu miſericordi-
„ am ſum conſecutus. Siquidem totis
„ undecim annis ad luendas Purgato-
„ ri pœnas damnatus, tuarum inter-
„ ventu precum non niſi ſex ibidem
„ exegi meſes, atque ita quietem æ-
„ ternam, quâ nunc perfruor, ſum a-
„ deptus. Inſractum tene animum,

„ Perdura in tolerando multa prone-
„ ceſſitatibus mundi: eâ namque de
„ cauſa eoque fine DEUS tibi vitam
„ produxit, quæ tamen jam non in
„ longum protendetur, brevi ſiqui-
„ dem apud me eris. Hic videmus
quàm utile ſit DEI amicis benefacere.
Sanctus hæc Archi-Præſul peculiariter
Pater ſpiritalis Joani æ, uti ſup. cre-
bro memoravimus. Nunc fatetur ip-
ſe quantum illi hoc profuerit. Quod
nimirum magnas & multiplices gratias
in hac & illa vita per Sor. Joannam
ſit conſecutus.

Eaſdem gratias & miſericordias
ubertim expertæ ſunt etiam ejus con-
ſorores. Teſtatur id ipſamet Sor. Jo-
anna in vita ſua n. 126. de omnibus il-
lis, quæ tempore ejus deſuncta ſunt
ſequentibus verbis: „ Ex omnibus
„ quæ diem ſuum obire ſororibus
„ vidi tres abſque ulla Purgatori ex-
„ piatione recta in cælum evolare.
„ Prima fuit Sor. Mariana de Abanca.
„ Altera Soror Mariana de la Torre,
ac tertia Sor. Angela à S. MARIA.
Omnes aliæ in Purgatorium devene-
runt, ſed non diu ibi ſunt moratæ. Sor.
„ Bernardina de Quintanadvenas ſo-
„ lis duabus horis illic detenta eſt:
„ hæc mihi apparuit, & dixit. Ah ſoror,
„ quàm longo me tempore in Purga-
„ torio reliquiſti, cum tamen recepe-
„ riſ te mihi mox opem laturam! Ego
„ reſpondi illi, tamen ultra duas horas
„ in eo non hæſiſti. At illa ruruſ ref-
„ pondit, duæ iſtæ horæ mihi
„ proſectò ducenta annorum fuere
„ millia. Ex quo ſanè facile atrocitas
„ tormentorum, quæ in Purgatorio
„ tolerantur, colligi poteſt. Sit DEUS
„ benedi&us in ſecula. Hucusque
loque-

*qua illi
proſectò
ſe benefi-
cia
recognos-*

*etiam tri-
des mor-
in Purgato-
rio longi-
ma videri
tur.*

*ma-
min-
ita-
leſti-
dica-*

loquebatur Ancilla D. Sor. Joanna. Bonum esset si hoc in cor demitterent illi potissimum homines, qui de misericordia DEI istulè nimiumque confidunt, pœnitentiamque de die in diem differant. Profectò inquit admodum sapienter A. cuius, lib. de Verit. non est censendus Christianus ille, nec apparet eum in DEUM credere, qui in seros senectutis annos pœnitentiam seponit, taceo eum, qui ad extremam uique exitus horam.

Quintem-
pore pœni-
tere venust
Christianus
vix est censi-
endus.

Sera pœni-
tentia raro
veranec pro
virtute ha-
benda.

magna ho-
minum su-
lta, ut mo-
lestiam mo-
dicam effu-

Sanè haud magni faciendum est, quòd tunc quis pœnitentiam agere cupiat & paret, quando jam tempus peccandi elapsum est. Obrudere quis ei tunc ex vero posset, non eum peccata deserere, sed à peccatis deleri. Quippe talis contritio ac pœnitentia, qua fit in extrema vitæ tegula, pro necessitate magis quam pro virtute habenda est. Demus enim ultrò quòd hæc tua pœnitentia in ultima hora sincera sit, & non, ut plerumque contingit falsa, efficta adulterinaque nihilominus tamen incertum est, an non illa pœna, quam hic non luiti, in illa vita tibi sit imponenda. Unum citra omnem dubium certum est ac fixum, omnia hujus ævi ac vitæ tormenta & dolores, nec cum minima pœnarum Purgatorii ex æquo componi posse. Quæ porro est illa dementia, quod in illa vita tam immensa effatuque impossibilia supplicia perpeti in animum inducamus, ut modicum aut medio-crem hic dolorem lubre fugamus? Hic fas & copia nobis est, si modò meritis Christi uti noverimus, perexiguâ pœna magnorum etiam criminum supplicia distingere proque illis satisfacere. E contra immanes illic horren-

dosque cruciatus ac tormenta perfer-
re cogemur, pro minutis etiam erratis
culpīs. Ah quonam pacto in tantum
deliri esse queunt mortales, quod ipsi
sibi imponant in proximo luendum
acerbum dirumque supplicium, ut
hic nunc perexiguam effugere queant
molestiam! O grandem filiorum A-
dam cœcitatem! Tam inconsultè,
tam incircumspectè vivunt, ac si suæ
salutis securi, atque illico ab excessu
è vita calceati caligatiue absque ul-
la in Purgatorium diversione, indu-
bitato recta in cœlum essent evola-
turi.

CAPUT XVII.

Sor. Joanna preces pro totius Orbis pec-
catoribus fundit, multosque illorum è
gravibus horrendisque periculis
eruit.

Rectus Christianæ charitatis ordo
exigit quidem à nobis, ut illis qui in
Christo defuncti sunt, atque in piacu-
laribus flammis dolent, opem primò
feramus, tumque etiam est necesse ut
pro totius mundi peccatoribus DE-
UM fideliter exoremus, & quidem
quantum hanc fidelitatem & labo-
rem attinet, major etiam charitas re-
quiritur, ut peccatorum gratia scelerum-
que venia quam libertas animæ in
Purgatorio impetretur, quandoqui-
dem animæ istæ in amicitia DEI per-
stant, peccatores autem DEO exosi,
ipsi etiam à DEO averſi ac hostes
sunt ejus D. August. Serm. 2. de S.
Stephano, ejusdem Proto-Martyris
precationem studiosè observavit,
quod scilicet Gloriosus hic Pugil ac
Mar-

majoris in-
stantia &
labore opus
est ad impe-
trandam
peccatorum
conversionem quam
anima in
Purgatorio
libertatem
idè, cur!

Cur S. Stephanus pro se erectus, pro inimicis geniflexus oravit?

Martyr, dum prædurus triumphaliter saxi coronaretur, binâ vice orasse memoretur. Primò pro semetipso. Secundò pro inimicis. Oravit pro se erectus pedibusque insistens, ac verò pro inimicis suis, genibus in terra positis nixus. D. hic Stephanus, tanquam sanctus ac sapiens vir, talem differentiam fecit. Pro se namque oravit velut pro justo homine atque amico DEI, & hic peculiari labore ac molestiâ opus non erat. Verùm pro inimicis orans, quorum et scelera fuerant apprimè cognita, majorem laborem ac diligentiam impendit, quò gratiam eis ac misericordiam obtineret.

Nostra Virgo Sor. Joanna à JESU MARIA, magna est usa diligentia ut fidelium animabus in suis cruciatibus opitularetur, majorem tamen longè adhibuit ut peccatoribus gratiam conversionis impetraret. Assiduè illi Dominus ingentem mundi nequitiam ponebat ob oculos, qualiter nimirum per eam Divina Majestas irritetur, ac nefariè laceffatur. Aperiebat egriam Sponsæ suæ malum complurium hominum statum, grave flagitiorum pondus, impuritatem conscientiarum, cæcæ eorum proterviam, dum videlicet misericordiâ divinâ abutuntur, atque ita juxta ejusmodi abusûs mensuram divinæ vindictæ acerbiter ipsimet sibi meritis imponunt. Amabilis nostra solersque Virgo Sor. Joanna hæc omnia conferebat in corde suo. Moriebatur propemodum præ dolore ac supplicio, dum tam grande præsensq; mortaliū discrimen, nec non incumbens iræ divinæ gravitatem animo perpendebat. Angebatur intimè præ ingenti desiderio diversis multisque suis doloribus atque aliis

piis operibus divinum furorem mitigandi, à noxiorum capitibus averteendi, mortalesque protegendî. Idcirco si fortè Confessarius ejus, in consideratione virium ejus tenuitatis, ac indefinentium cruciatuum ei indulgere nolleret, juxta libitum votumq; suum poenitentia operibus vacare, tunc illa magnam profundebat vim lacrymarum, & non sine vehementi cordis amaritudine dicebat: "O Pater, cum ego tam improba sim, sine me aliquid boni agere. Ah in quanto periculo per multæ versantur animæ! Ah quam multa impendent mala hominibus toleranda! Quam acerbis gemitus ejulatusque adsunt præfortibus. Proh dolor! Quod ignoremus, quid hoc sit DEUM offendisse."

Ex hæcenus relatis, bundè patefcit Sor. Joannam divinæ Majestati sæpè numero in brachia involasse, dū ille vindictam de mundo experere, eundemq; uti apparebat, jam tunc supremâ ferire plagâ disponderet. Unâ tamen præ aliis vice sese ardor Zelusque excellentissimæ illius Charitatis exferuit, dū illa nimirum sola in Odeo intentæ Orationi versatur, Dominusque evaginato cum ense dextera prælato furibundo irasq; spirante vultu Sponsæ suæ apparet, talq; schemate illi innuit, gladium iræ suæ non intra vaginam continere, sed jam nunc finem imponere mundo decrevisse. Eo viso Sor. Joanna supramodum est exterrita, videbatur quippe Dominum jam jam propositum suum executioni mandaturus. Accidit illa tunc ad pedes ejus, ceu totius Orbis Protectrix, ac velut alter Moyses ad ipsius ait Majestatem; Aut noxas dimitte hominibus, aut dele me de libro vitæ. Ut igitur singularem spon-

Joanna zelus
lo Moyſi
accenſa, de-
leri de libro
vita peti-
tus homi-
nibus pec-
cata condo-
nari.

Sponſæ ſuæ zelum conſpexit Domi-
nus, reſpondit ei: Ponemodum nunc
huic ardori tuo filia, jam omnino fa-
cturus ſum quod poſtulas. O quan-
tū tibi ſunt obſtricti mortales! Hiſce
itaque prolatis placatus eſt atque ad
miſericordiam flexus Dominus, qui &
continuo videri deſiit. Apparere
quoque tunc gemini Sponſæ Chriſti
Cœleſtes Genii, qui gratias ei age-
bant, quod tanto zeli ardore pro u-
niuerſo hominum genere exorâſſet.
Sor. verò Joanna DEO referebat
gratias, novoque ad patiendum fer-
vore inflammata fuit.

Eundem proſus zelum aliâ qua-
dam vice Joanna exeruit, cū in ex-
ceſſu mentis cerneret Chriſtum in ſpe-
cie pauperis viri nudum pedes, toto-
que laſſum corpore montē conſcen-
dere, nonnunquam poſt tergum re-
ſpectantem an ſe quiſquam ſequatur.
Ut igitur ardens amore Sponſa ſic
precedentem Sponſum ſuum conſpe-
xit, curſu poſt eum fertur, atque ubi
propè eum aſtitit, ad partē declinaſſe
Dominum conſpicit, & ſub umbra
cujusdam arboris conſediſſe brachia
conſeruſſe, genibus cubitos impo-
ſuiſſe, Divinamque ſuam faciem in-
tra manus condidiſſe, velut ſi eo ſitu
præ nimio labore ac laſſitudine quie-
tem tantisper capere veller. Accedit
dilecta Sponſa, ad pedes ejus provo-
luta ait: Quid hoc rei eſt mi DEUS
ac Domine? Quiſnam in cauſa eſt,
quod tam abjectè, tam contemptibi-
liter Majeſtas tua hanc viam gradi-
tur? Ego, ut video, ſum illa. Hic me
ad tuos pedes habes, tuam in me Ju-
ſtitiam exſere. Neutiquam, filia mea,
reſpondet illi Dominus. Non tu cau-

ſa es doloris mei, quin potiùs tu me
conciliaſ. Peccata totius mundi ho-
minum ſunt, quæ me tantopere pre-
munt. Quàm verò maximè flagitia
Sacerdotum ac Religioſorum cū
virilis tum fœminei ſexûs. Monſtravit
de hinc Sponſæ ſuæ omniū eorum
malefacta & ait: Quid tibi videtur de
tam execrabili abominatione? Æ-
quumne non foret, ſi omnibus hiſ
jam finem imponerem? Cū illi qui
bono ſuo exemplo ædificare alios
fulcireque deberent, eoſdem ſcanda-
loſis actibus ſuis tranſverſim agant?
Vernæ mei domeſtici & commenſa-
les perinde atque Judas fallaci pacis
oſculo me oppugnent? Sponſæ meæ,
quæ mihi tanquam illi qui ipſe ſum,
tantam gratitudinem amoremque
debent, adeo petulanter, temerè ac
indecenter debiti mihi reſpectûs pro-
farent conſpurcent Sanctimoniam,
decorem ac gloriam ſuæ ſpiritalis co-
pulæ proculcent? Inde Dominus
cū ducto ex alto pectoris ſuſpirio ac
gemitu ait: Libera me, ac ſine me
pro poteſtate agere, ut cū omni-
bus finem faciam. Mi Domine, re-
ſpondet illi Sponſa ejus: Tu quidem
ad iracundiam provocatus es om-
nium tamen es Pater, decetque cum-
primis, ut cū iratus fueris miſeri-
cordiæ recorderis. Ne, oro, ſinas
interire mortales. Tu me Protectri-
cem eorum Mediatrixque conſti-
tuiſti, eos ego, ut Mater diligo, eò
quod filii tui ſint. Si percutere decre-
viſti, percutere ac puni me, è contra ve-
rò illis parce. Adhæc verba, quæ à
tam nobili procedebant amore re-
ſpondit Dominus. Dimitte me Joan-
na, noli flere, neque tristeris, fiat

Yy

quod

Vide hiſ
admiran-
dum quen-
dam dialo-
gum enſque
exitum.

Luſuſa
quadam
Chriſti Jo-
anna facta
apparuit.

quod peristi, volo cum hominibus habere patientiam. O quàm illi tibi sunt obstricti! Tu denique es naturæ meæ, ad parcendum indulgendumque pro-na. Nos quoque Divinæ Majestati haud abs re possemus dicere. Ita est Domine. Tu cor tuum Sponsæ tuæ tradidisti, ac proinde illa est velut alter David secundùm clementissimum ac Divinum cor tuum facta.

Videbatur in alia quadam præ-nobili proprietate Sor. Joanna DEO similis; videlicet amore tali erga animas hominum, ut pro singulis æquè sollicitè satageret ac universim pro omnibus. Etenim cum omnes ii quos amamus nostro in corde sint conditi, ideoque ex consequenti dolor est cordi nostro, si vel unus ex nobis amatis in periculo interitûs verteretur. Demonstravit hoc Sor. Joanna variis casibus. Cùm illa quandoque silentii legalis tempore intra Cellam suam in DEO esset collecta, audit pulsari campanam Cœnobii, velut si universæ Sorores in unum convocaretur. Progre-ditur obedientiam secuta foras; ut verò advenit totâ domo silere omnia, Cellam suam repetiit. Post modicâ moram iterum pulsari audit, tum-que in egressu Cellæ Sponsum suum venientem videt. Duo Angeli Ephæbi seu Camilli ante Domini præferebant duos cereos. Percontatur mox illum Joanna. Domine quid rei est hoc? Quid hoc loci quærit Divina tua Majestas? Ad quid venisti? Ad venio, respondet Dominus, ad faciendâ in hoc Monasterio Justitiâ, venio ad judicandum, Mene Domine? iterû quærit Joanna cōterrita. Ne timeas, inquit Dominus, tu illa non es, tu quippe una

es ex electis meis: sed ista & illa, quæ non vivunt, ut Sanctimoniales, advenio adversus illas hanc & illâ ex causa, ad ferendam æternæ damnationis sententiam. Ad hæc verba procidit Sor. Joanna ante supremam Justi Judicis Majestatem in genua, plussque calentibus perorans lacrymis, quàm ore, inquit: Mi Rex mi Sponse, complacere oro Majestati tuæ pro hac vice dare veniam, comminatumque differre supplicium. Spero equidem in tua misericordiâ fore, ut hæ Sponsæ tuæ auxilii gratiæque tuæ lumine illustratæ oculos aperiant, ad se postlimio redeant, atque à reatu culpæ peccatorumque suorum averse, ad te convertantur. Concedo tibi, responder Dominus, quod postulas, verum tamen dic eis ut se emendent. Admonuit Sor. Joanna illas, emendatæ sunt, DEUSque placatus fuit.

Non se intra fines hujus Cœnobii continere poterant clarissimi solis hujus radii. Lib. 2. Cap. 20. memoravimus quemadmodum Sor. Joanna in suo sæculari statu certum quendam Nobilem è præsentis mortis discrimine scopo in eum exonerato eripuit. Hic subito in malitiâ profecit, cùm tamen pro tanto beneficio gratum se DEO exhibere debuisset. Fertur de Ibicibus, pilos eorum arrigi & assurgere si manu mulceantur. Dantur etiam Sylvestres homines, quibus cor arrectum est, quique mansuetudine ac blanditiis magis ac magis efferantur. Ad hunc modum constitutus fuit Nobilis iste, qui ab accepto beneficio pejor evasit. At verò blandâ mollemque manû comutavit DEUS. Dum etenim longum sibi annorû lytma numerum-

averit sui
precibus
anna.

Homines
feri, ut il-
les, bonis
blanditiis
magis effe-
rantur.

Quaritur
Monialis
interitum.

que ominatur, lethiferè sauciatur. Interim apparet Sor. Joannæ D. Franciscus & ait: Filia, Dominus N. est lethali-
ter vulneratus, ora Dominum ut illi gratiam tempusque peccata confiten-
di indulgeat, atque ab æterna morte liberet, quem tu jam ante à temporali & sempiterna morte servasti: dehinc
videri S. Franciscus desit. At verò Jo-
anna tota consternata imposque sui remansit. Eo in excessu vidit ante se
Christum cum Cruce super humeros. O. Servator orantium nostrum, inquit
Sponsa ejus valdè anxia, quàm com-
modum atque in tempore ades. Per
tuum te Domine oro sanguinem, qui
pro nobis in ligno Crucis effusus est,
ut commiseratione tangaris miseri
Nobilis illius vulnerati. Largiri ipsi
tempus bonam sinceramq; confessio-
nè peragendi. Vide sis, unus è tuis do-
mesticis est ille, & ex iis qui ad mensam
tuam confederunt. Et hoc illud est, ait
Dominus, quod ego præcipuè sentio;
quod post tot benefacta & gratias,
quas à me accepit, nihiloties mihi
dorsum toties obverterit. Nosti pro-
bè me jam antehac intuitu tui in alia
fatali occasione vitam ei servasse. Bene
habet Sponsæ mi, respondet Joanna, si
tu jam antea misericordiam ei meâ
causâ exhibuisti, præsta ut nunc tui
gratiâ salvetur. Non verbis sed facto
ei respondit Dominus. Advenit liqui-
dem postmodum Abbatissa ad Sor.
Joannam invisendâ, aitq; illi: Etiamne
Mater nosti quid actum sit? Dominus
N. est interfectus. Ad hæc Ancilla D.
absque admiratione aliqua quæsit,
Confessusne est? Etiam, reponit An-
tistita, fertur bis eum Confessione
peccata expiâsse, DEO sint gratias ait
Sor. Joanna. Cum enim ejus Majestas

*Nobilem
quendam à
morte æter-
naliberat.*

tempus illi ad confitendum indulserit,
noluit eum in malo statu è statione vi-
tæ decedere, hoc est signum ejus sal-
vationis. O R. plurimū D. Abbatissa,
quàm bonum Deum habemus sit! il-
le à suis Angelis benedictus in æternū!

Quod sequitur factum, jam nunc
enarrato non est absimile. Degebat in
hac Burgenfi Urbe præcipua è nobi-
litate Juvenis, Don Ivan de Riano no-
mine, ætas illi erat florida, corpus agi-
le sagax solersque animus, aliæq; dotes
pulcherrimæ ornabant hominem e-
gregiè. Nobilem istum alii quidam
Anno 1638. mense Augusto noctu in-
ter 10. ac 11. horam domo evocârunt,
duxeruntque ad Campum qui dicitur
Vaillos, illicque lethali ter eum con-
vulnerârunt, multis punctim inflictis
vulneribus. Eo tempore cum Sponsa
Christi in Choro vacaret Orationi, ex-
audiit luctuosam quandam vocem ad
sequentem modum loquentem. O SS.
Virgo! O Mater gratiæ ac misericor-
diæ! Nunc hora est. Miserere hujus
miseri peccatoris. Ora SS. Filium tuū,
ut mei misereatur. Commota est ad
hanc vocem valdè Sor. Joanna, ora-
batq; Majestatem Divinam ardore
prorsus igneo, ut afflicto isti homini
illud præster, quod à SS. Matre sua
postulat. Dum igitur huic insistit
petitioni, apparet illi Christus aded
sauciatus, ut totum ejus corpus fons
quidam sanguinis esse videretur, atq;
risti admodum ac miserandâ voce.
Joanna vide, ut ego hac nocte sum ex-
ceptus, hisque Dominus evanuit &
nihil ultra dixit, usque manè, cum Jo-
anna infelicè ejus Nobilis obitum in-
tellexit ac pro eo oravit, cui Dominus
iterum ait. Hic ille est, qui elapsâ nocte
Matris meæ opè flagitavit: ejus inter-

Xy 2 vengo

Itemque
alium è
Purgatorio.

ventu, aded potenti auxilio in mortis articulo ei adfui, ut veram de peccatis suis contritionem habuerit, ac in gratia mea decesseret; est tamen in Purgatorio debita illic culparum diluturus. Gratam mihi rem feceris cum id Matri meæ placeat, ut multa bona opera pro eo exerceas. Fideliter id est executi Sor. Joanna, ita ut intra trimestre conspiceret eum ingenti coruscum lumine triumphantem Cælos conscendere. Quid hoc mirū? cum Protectricem habuerit SS. Virginem MARIAM. Quis unquam perit, qui hanc Stellam maris ante oculos habuit. Nemo sanè. Ipsa de se per os Salomonis ait: *Prov. 8. v. 35.* Qui me invenerit inveniet vitam, & hauriet salutem à Domino.

Ejusmodi benedictionem (quod nimirum multæ animæ è malo statu erutæ sint) frequenter, ac innumeris propè vicibus à D. Sor. Joanna obtinuit. Licetque varios ingentesque fructus istiusmodi operum liquidò ex eo colligere, quod quodam tempore Dominus ei significavit. Placet id pro-
„ priis ejus verbis enarrare. Cum hîc
„ diebus, ait illa vitæ suæ n. 187. cum
„ Deo unita esset, ectasi mentis abrepta
„ in locum quendam sui deducta, qui
„ vestibuli vel atrii speciem referebat,
„ ibique relicta fui. Stabant ad ostium
„ gemini venusti supramodum An-
„ geli, qui ingressum tutabantur. In-
„ tuebar intorsus magnâ copîâ co-
„ mantes frondibus eximio virore ar-
„ bores, amœnissimumque pratum.
„ In prato isto confidebat super thro-
„ num persona spectabilis, virgam
„ pastoritiam gerens manu. Specta-
„ bam introgredi magno numero o-

viculas, bonumque istum modò di-
dictum Pastorem in lætissimum
istud pratum eas ducere, ajoque ad
eum. Domine num intrare debeo?
At ille respondit: Nequaquam. Abi
& plures adhuc ad pratum istud ad-
duc. Abii, iterumque ad contemplan-
dum Pastorem hunc fui reverfa,
mansique præ foribus, atque ubi lon-
gè plures eò ingressas oves conspexi,
Domine, inquam, debeone ingredi?
ille porro mihi respondit: Non. Nec-
dum eum huc adduxisti numerum,
quem debueras; cum ille implebitur,
tunc additus tibi non negabitur aitq;
ad me: festina ac satage plures huc ad-
ducere. Indicatum porro est mihi o-
ves istas animas esse, quæ intercessio-
ne mea è malo suo statu sunt ereptæ,
quæ diversa pascua sectabantur. Ut
igitur hæc vidi, anima mea gestiebat
lætitiâ, ardebatque desiderio talibus
pascuis perfruendi. O felices animas,
quæ tanto fruuntur bono! In hac e-
leganti figura veluti nitidissimo spe-
culo intueri licet innumeras animas,
quæ meritis nostræ amatricis Virginis,
gratiâ coronatæ ex hac vita decelsê-
re, in gloria Cœlesti æternum regna-
turæ. Equidem certum est, Sor. Jo-
annæ fructus hos permagno consti-
tisse, quippe quorum semina fuere
illius preces, lacrymæ, ac pœnitenti-
æ opera, uti & gravissima tormen-
ta & cruciatus à malis Dæmonibus
ipsi illati, imò, quod plus est, ab iis-
met etiam, quos illa maximis affecerat
beneficiis, tam ei malè responsum
fuit, ut inventus nonnemo sit, qui
Sponsam Christi interimere conare-
tur beneficiorum causâ, quæ anima
ejus ab illa est consecuta.

Erat

Quamplu-
rimas res
ad Celi
pascua per-
ducit Joan-
na summi-
cibus & s.
operibus.

Erat cumprimis Sor. Joanna, ac præ aliis sollicitè intenta, ut Sacerdotibus piam sanctamque vitæ conversationem suis precibus monitisque obrineret, compluresque illorum à malo ad bonum reduxit statum, qui etiam sponsæ Christi in omni sua vita segratos exhibuere. Unus verò quispian, cujus cor malus dæmon possederat tam effrenem, solutam, perditamque ducebat vitam, ut improbis moribus suis vitiorum usu ac consuetudine Cælum in iras provocaverit, terris scandalo fuerit, totumque illum locum horrore compleverit. Joanna ergo pessimæ ejus vitæ rationi indolens, accersiri eum aliquoties jussit, admonuit castigavitque verbis, magna tamen cum amoris ac venerationis significatione. Porro Sacerdos ille usque adeo iræ indulgit, ut eandem insanians & occæcatus ad Cœnobium sese contulerit, sponsamque Christi dolo ad colloquendum evocârit simul ac verò illa præsens ad cancellos collocutorii adfuit, scelopum manuarium duabus glandibus gravidum in eam exonerat: tetigit etiam pectus ejus; ictus tamen licet habitum ac runicam penetrârit, sacrum tamen ejus corpus minime læsit.

CAPUT XVIII.

Christus Servator noster preces ac merita sponsæ suæ Joannæ dirigit ad salutem & utilitatem animarum, per quæ illa magna patrat prodigia.

Qui nude solummodo DEUM orat, non orat, sed is qui rectam orandi methodum novit. Usque modo ait Christus discipulis suis Joan. 16.

v:24. non petistis quidquam in nomine meo petite & accipietis. An non multa illi antè petierant? Ita omnino inquit D. August. Sed ea non in Christi nomine petierunt. Et hoc tantumdem erat, ac non petisse. Siquidem qui in hujus Domini nomine non rogat, non rectè orat, ideoque fit ut nihil impetret. Hinc cognoscere possumus, cur Venerabilis hujus Virginis tam efficax fuerit oratio, ut illi nihil unquam negaret DEUS, quia videlicet semper orationem suam in Christi nomine atque juxta beneplacitum ejus instituit. Ipse Dominus eidem indicabat, quid ab se peteret, & pro quo deberet petere. Ipse etiam famulæ suæ Joannæ merita ad intentionem suam mentemque dirigebat. Adhæc demonstrabat sponsæ suæ, ceu intermissimo speculo, in seipso cum propria ejus opera, tū proximorū necessitates, dicebatque illi: Filia mea Joanna, meæ voluntatis est, ut hoc quod nunc agis, sit pro hoc, & quod jam pateris sit pro illo, & aliud denique ad alium finem fiat. Eâ ratione Dominus, quidquid ageret ac pateretur ad mentem suam direxit dicens illi: Hæc diverberatio seu disciplina sit pro Ecclesia, hæc abstinencia seu jejunium pro Rege ac Regno, hi cruciatus pro animabus in Purgatorio, hi dolores & afflictiones pro sceleribus Orbis terrarum. Ita quoque agebat ejus famula: videbatque quod cum sua opera offerret in eum finem eaque intentione ac modo, quem Christus ei præscripserat, ipse Dominus genuflexus unâ secum opera sua Patri æterno offerret, eidem etiam sacratissima sua com-monstraret vulnera, suoque pretioso

Oratio germana quæ

Y y 3

(san-

*Cur nos pe-
tita non im-
petremus.*

sanguine merita sponsæ suæ] Joannæ exornaret, ut omnia, quæ illa peteret Cœlestis Pater suus eidem largiretur. Nos plerumque nihil impetramus juxta votum, eò quòd non petamus quod DEO, sed quòd nobis placeat, cum tamen juxta DEI placitum petendum esset.

*Curque Jo-
anna impe-
travit om-
nia.*

Dominicâ nonâ post Pentecosten, Universalis Ecclesiæ precatio sonat ut sequitur: Pateant aures misericordias tuas domine precibus Supplicantium; & ut petentibus desiderata concedas, fac eos, quæ tibi sunt placita postulare. Ad hunc prorsus modum instituta erat Sor. Joannæ oratio, atque ideo nunquam non à DEO desiderata conseq̃uebatur. Egitmus hæcenus de mirabilibus, quæ divina Majestas ad salutem animarum egit, nunc aliquid memorabimus, quæ ad corporum salutem in Monasterio sponsæ Joannæ statu Majestas ejus est operatata.

Primam & præcipuam salutem corporeæ conservationis multorum mortalium tanquam Dominus ac DEUS exercituum demonstravit in illo memorabili prælio ad Fuenterrabiam. Rupto siquidem pacis fœdere atrox bellum Gallos inter Hispanosque exarsit. Admirabilis Castiliæ summus Copiarum Hispanicarum Dux fuerat constitutus. Erat Dominus iste singulari devotionis affectu Mater Joannæ addictus, dum igitur iter per Burghensem Urbem facit, Sor. Joannam suo in Cœnobio invisit. Quod unice ac instantissime expetebat, ab ea fuit, vellet Mater Joana se pro prospero armorum Hispanicorum bellico successu Domino fideliter

commendare. Inter hæc postulata visendam se illi præbuit sanctissima Virgo MARIA aitque ad eam: fac, filia, quòd hi abs te petunt, bonoque Admirabilem animo esse jube: ego quippe in omnibus tibi adjutrix ero. His ubi Sor. Joana animata fuit, animavit etiam Admiralem ejusque milites, tradiditque iis etiam Crucem de S. Turibio, atque ita ei valefecere confirmati animo & magnopere consolati. Vespere pervigili Natalis Dei patre Domine nostræ initus est ad Fuenterrabiam conflictus, ardenteque jam utriusque aciei certamine, inclamat Admiralis Matrem Joannam opitulatricem, cum annexa commemoratione sponsionis suæ, fore ut ei tanquam alter Moyses orationum suarum armis assistat. O rarum prorsus ac singulare prodigium! Vix Orationem hanc Admiralis finierat, & ecce dubia pendensque hæcenus prælii fors, illico usque adeò iniqua adversaque Coronæ Galliæ, tam verò parti Hispanorum favens ac propitia evasit, ut Corona Hispaniæ nobilem insignemque de victa prostrataque Gallorum acie victoriam retulerit. Sed totum hoc effectum est, eò quòd Regina Cœlorum MARIA in sociam filię suæ Joannæ adscita, invisibiliter parti nostræ præsentem adesset, unde Gallorum fusa, fugata, ac dissipata fuere agmina, nostri verò insignem obtinuerent victoriam.

Non minora pace quàm bello, DEUS Joannæ sponsæ suæ gratia patravit miracula. Comites de Rebillia erant eximia devoti animi propensione Sor. Joannæ affecti. Frequentabant eam Epistolis, & quandoq; ipsi etiam è loco

*Joannam
bello in-
cata nobi-
lem Hispa-
nis obinet
victoriam*

ac regione Cariba, ubi sedem domici-
liumq; habebant, advenire ad invi-
sendam Sor. Joannam. Sed neque hoc
fatiserat eis! curaverunt Matrem Jo-
annam depingi eamq; effigiem loco
celebri locavere, quò semper eis esset
in oculis. Illud. D. Anna de Velasco &
Médoza, quæ a via fuerat D. Alphon-
si de Velasco Comitis de Rebillia, habu-
it in famulatu inter alias ancillam, quæ
diaboli magis, quam Dominæ suæ
mancipium videbatur. Ut ergo D.
Anna vidit quod dicta ancilla, lenibus
blandisq; mediis ad frugē studiumq;
virtutis perimoveri nequeat, collare
ferreum cervici ejus seu cippum injici
cum ferrea 30. li. catena jussit. At verò
mala herba improba ancilla, quæ mo-
destior exinde tractabiliorque fieri
debuerat, è contra rabie petita tanto-
pere felle ebullit, ut velut irritata vi-
pera clementem Dominam suam vitâ
privare cogitaret. In eum finem sibi
de aliquanto arsenici modo prævidit.
Itaque ubi Domina cum reliquis an-
cillis esset in templo, abiit ista, ut edu-
lis, quod paratum Dominæ fuerat,
toxicum illud inspergeret. Cum ergo
per gradus ad Culinam deorsum ten-
dit; apparet ei Monialis S. Claræ, quæ,
ut postmodum mancipium est con-
fessum eandem prorsus Religiosam
vestem, eandem faciem, totam deniq;
corporis gerebat formam ac speciem,
quam referebat illa dominæ suæ effi-
gies, quam Sor. Joannâ nuncupabant.
Hæc sanctimonialis dixit Ancillæ:
quonam vadis Maria? ita se vocabat
mancipium. Quò vadis filia? Redi
rursus ad te propositoq; nefario absti-
nere. Non tu profectò id effeceris, a-
gis libet quidquid voles. Territa qui-
dem aspectu ejus fuit ancilla, verum

nulla eam propositi conatusque im-
probi subierat pœnitudo, sed in effe-
ctum deducere tentarat, frustra sanè, *hibetur au-
sistitur.*
nam ne unum ultra promovere pas-
sum potuit. Ut ergo misera hæc Cre-
atura conspexit, se Dominam suam
vitâ privare non posse, rabidâ vindi-
ctæ ardens cupidine, seipsam intere-
mis, voravit enim ipsa glutitq; vene-
natum pulverem atque insequente
die mortem exinde appetit. Ante obi-
tum tamen crimen suum cum jam di-
ctis circumstantiis aperuit ac enarra-
vit, lacrymantibusq; oculis veniam à
Clementissima Domina sua petiit, atq;
sic peractâ exomologesi est defuncta.

Alio quodam tempore ægrotavit
prædicti Comitis de Rebillia Mater
Originem ea infirmitas trahebat è pe-
stilenti tubere, eratq; paucos intra dies
maximum discrimen vitæ. Domestici
omnes specialem fiduciam reposue-
rant in sponsæ Christi Joannæ preci-
bus, ideoque protinus famulorū unus
ad Sor. Joannam est missus, qui Comi-
tissæ periculum ac infirmitatem inti-
maret. Subrisit ad hoc nunciū Joan-
na, famulo tamen dicit ut paululum
præstoleretur. Interea illi è Cella sua vi-
tium attulit in calicis modum effor-
matum, atq; illi: Vasculum hoc defer
Clementissimæ D. meæ, eiq; meo dic
nomine, ut ex illo tantum aquæ bibat
quantum ipsa cupit. Excepit magna fi-
de ac pietate vasculū illud Comitissa,
jussitque illud continuò aquâ repleti,
haurit totam, quæ illi tam efficax ad
salutem fuit remedium, ut epoto cali-
ce momento calor noxius evanuerit,
atque illa repenti sanitatem receperit.

Erat nostra Soror Joanna speciali à
DEO prædita gratiâ ad laqueos do-
lotalque machinationes dæmonum a-

veris

Mancipi-
um à Do-
mina coar-
ctum ean-
dem veneno
sollere ten-
tat.

Sed à Joā-
na ei mira-
biliter ap-
parente pro-

glutit ipsa
ancilla le-
thale toxi-
cum, sed
confessocri-
mine piè o-
bit.

vertendos dissipandasq; Dom. Petro de Sanzoles, de S. Crux Nobilis Burgenfis, peculiariſque ſponſæ Chriſti Joannæ venerator, qui in ſeculari ſtatu illius multum ei fuerat ad-
jumento, venatum aliquando foras proceſſerat. Ut verò is intra montes fuit, inſedere mali dæmones multum cui ipſe inſidebat. Erat alioqui jumen-
tum illud perquam obſequens ac manſuetum; at mali Genij adeò tunc illud efferavere, ac ſi plenum eſſet dæ-
monibus, prout reverà etiam erat; do-
mito ſiquidem primùm ſienum ex-
cuſſit; tum verò tam inſolitum rudi-
tum edidit ſaltusque obliquavit, ut
bonus Nobilis metueret neſin partes
diſtraheretur. Incedebat eo tẽpore per
ſui clauſtri ambitum Sor. Joanna, au-
ditque vocem ſibi dicentem; Joanna
commenda DEO amicum tuum Do-
minum Petrum de Sanzoles, qui ma-
ximo in diſcrimine verſatur. Converſa
retroſum videre voluit, quiſnam ſibi
loqueretur, dumque neminem con-
ſpicit cogitabat ſamula DEI eſſe i-
maginationem ſolam pergitque ſuo
itinere. Poſt alterum paſſum iteratò
eandem exaudit vocem dicentem;
Joanna, commenda DEO amicum
tuum Dom. Petrum de Sanzoles, qui
magno in periculo eſt conſtitutus.
Iterum invertit ſe ancilla D. viditque
S. Matrem Teretiſiam de JESU, quæ
jam dictas voces protulerat. Joanna
commenda amicum tuum DEO D.
Petrum de Sanzoles, qui magno in pe-
riculo verſatur. Tunc ait Joanna, S.
Mater mea, Si D. Petrus te Protecri-
cem habet, cur opis meæ egeat? Sic
fieri debet, reſpondet S. Mater Tere-
ſia, nam id ſic vult DEUS habere. Hiſ-
que S. Mater Teretiſia evanuit. Ubi er-

*Amicum
ſuum quen-
dam à gra-
vi periculo
liberat.*

go Sor. Joanna orationi ſe dedit, ab
Angelis ad montem illum eſt depor-
tata, ubi miſer ille Nobilis, ſudore dif-
fluens & anguſtiâ plenus, cum peri-
culo muloque ſuo conflictabatur ſeq;
fatigabat. Ad Joannæ adventũ Spi-
tus maligni velut umbræ ad ſolis jubar
diffugere, quippe qui Ancillæ Chriſti
præſentiam ferre non poſſent: atque
ita mulus conquievit, rediitque No-
bilis ille integer illæſusque in domum
ſuam. Adit is Joannam poſtridie, ut
hæſternum ei periculum ſuum refer-
ret, ad quod illi reſpondit: O Domine
mi, quam bonum eſt amicos habere
in celo! Ego verò addo; bonum val-
de eſſe amicos habere in terris.

Expertus id eſt oppidò probus
quidam homo, ſingularis venerator
Ven. Matris Joannæ, qui juxta Mona-
ſterium ejus habebat domicilium, hic
in puteum quendam multo ſpectante
populo decidit, ſimulque deciderunt
ſuper eum grandia magni ponderis
ſaxa, ſic ut in puteo ſcrobe vivus ſe-
pultus videretur, jamque vix anhelu-
tum duceret & in ſupremo propemo-
dum agone verſaretur. Cùm igitur
nullum ſuppeteret humanum eum
juvandi medium, aut ratio, in clama-
bat circumſtans populus ei. Implora-
tò homo, auxilium Matris Joannæ.
Mira res! Eo ipſo momento, quo Ma-
trem Joannam invocat, diviſere ſe
ſaxa, alia in hanc alia in alteram par-
tem, prodiitque ille jam ſepultus ho-
mo è ſepulchro ac puteo cum ſummâ
omnium præſentium admiratione,
qui ſine ſine laudibus extollebant pie-
tatem benignitatemque Provi-
dentia DEI, quibus meri-
ta ſuorum exaltat.

CAPUT

CAPUT XIX.

*Christus D. Sponse suae scientiam San-
ctorum, ac Prophetiae spiritum
donat.*

*Quid in
contempla-
tione scala
sit Jacob
consecutus
dormiendo.*

IN libro Sapientiae titulo Justi Pa-
triarcha Jacob decoratur, atque
facit textas Sap. 10. Ostendisse Do-
minum illi regnum suum, ac dedisse
ei scientiam Sanctorum. D. Chrysost.
ait id noctu esse factum, cum ille ab
externis sensibus alienatus, in profun-
dam ecstasim somnumque devenit,
qui plenus erat mysteriis. Dum nimi-
rum ille in spiritu contemplatur re-
fulgentem latè scalam, Angelosq; per
eam ascendentes atque descendentes,
Dominumque supremo in gradu in-
nixum scalæ. Hoc erat illi ostendere
Regnum Cæleste. Aitque illic os au-
reum, tam sublimis est ibi homini
insula DEI cognitio, ut de illo dici
queat, plus eum scientiæ dormiendo
asssecutum, quàm omnes posteros
ejus vigilando. Eodem quoque mo-
do Sponsæ suæ Joannæ scientiam
Sanctorum largitus est DEUS.

*DEUS
Joannæ mi-
ram myste-
riorum SS.
Eucharistiæ
tribuit.*

Dum quadam vice Sor. Joanna
Sacro audiendo vacat, seseque ad S.
Synaxin percipiendam componit,
mox à Consecratione videt à S. Ho-
stia lucidissimam in solis modum exo-
rientem stellam. Intuebatur quod
sydus istud clarioribus, quàm sunt
solis radiis intellectui suo lumen tri-
bueret, unâ eam sublimi admodum
istius mysterii cognitione. Tumque
profundâ humilitate ac sui notitiâ
Sor. Joanna inquit, satis mihi jam est,
Domine, quod fidem teneam, quâ
te agnoscam, majori ego cognitione

non ego ut te amem. Dominus ve-
rò illi dixit. Tace, nec meæ obstitas
voluntati, sed humili animo excipe
cognitionem, quam tibi tribuo. Ut
igitur humilis Virgo tranquillâ men-
te in hoc Divinæ sese tradidit volun-
tati, paulò ante communem intuetur
Christum D. in forma supra omnem
modum suavis amabilisque Puelli in
S. hostiâ, innumerosque Cælestes Ge-
nios ardentes cereos manibus præse-
rentes, summâ dulcedine Cælestes
odas hymnos & cantica concinentes.
Exterrita fuit ad hunc Divinæ Maje-
statis aspectum Joanna, cœpitque se
retrahere, sic ut assurgere atque ad S.
Communione accedere non aude-
ret. Id ubi S. Angelus ejus Custos vi-
dit, ait illi: Accede filia, Dominus te
expectat, prehensaque ejus manu per
auras eam usque ad S. Synaxeos locum
perduxit, ubi Cælestem panem sum-
psit, haud equidem absq; singulari ani-
mæ suæ fructu. Sumptâ S. Commu-
nitione permansit omni studio in spiri-
tu collecta, immerisque in gratiis re-
ferendis pro summo isto beneficio.
Abrepta fuit in tali spiritus collectio.
ne usque ad Cælos, illicque conspe-
xit Agnum DEI, Dominus quoque
præalta Sponsæ suæ revelavit myste-
ria, communicans illi in excellenti
gradu scientiam Sanctorum.

Loquitur ipsa de cognitionibus
hisce, quas illi Dominus in hac aliisq;
ecstasibus contulit, explicatque illas n.
116. vitæ suæ sequentibus verbis. Aliâ
vice, inquit intuita sum inexplicabi-
le mysterium SS. Trinitatis; Tres
distinctas Personas & unum verum
DEUM, scientiaque illa & cognitio
quæ mihi tunc data est, tam S. Sancti
Zz

*Joannæ ti-
mens acce-
dere per au-
ras ad S.
Communi-
onem de-
fertur.
Ubi discit
mira.
Et aliâ vi-
ce intuetur
SS. Trini-
tatis & Ca-
tholica fidei
hujus mysteria.*

„hujus mysterii, quàm aliorum Ca-
 „tholicæ nostræ fidei arcanorum per-
 „magna fuit, certumque est totâ meâ
 „vitâ me singularem eam à Domino
 „gratiam esse consecutâ, quòd scilicet
 „ista mysteria mihi adeò clara mani-
 „festaq; fuerint, ut ea majore credam
 „certitudine, quàm certa essem si ea
 „corporalibus meis intuerer oculis.
 „Et quamquam ego pro quolibet fi-
 „dei mysterio semper lubens vitam
 „posuisssem, ab illa tamen die multò id
 „libentius facerem. Quod porrò co-
 „gnitionem virtutum, quas consecu-
 „ta sum attinet, tantum illa ab ea,
 „quam hic habemus distat, quantum
 „Cælum à terra. DEUS sit omni
 „tempore ac sine fine benedictus,
 „quòd nulla Creatura sit, quæ magis
 „obstricta sit DEO, atque ego; & ita
 „mihi complures viri graves præci-
 „puique asseveravêre, qui curam ani-
 „mæ meæ gesserunt, neminem esse
 „qui plus DEO debeat quàm ego.
 „Etsi enim omnes Majestati ipsius
 „plurimum debeamus, nemo tamen
 „est, qui ampliùs ei sit obnoxius ac e-
 „go, nec qui plures doctrinas institu-
 „tionesque ab eo acceperit. Sit bene-
 „dictus, laudeturque ab Angelis suis,
 „ac mihi notitiam tribuat quântum ei
 „debeam! Dum igitur hæc Divinâ
 „illustratione rerum Cœlestium perita
 „Virgo ait, se Mysterium SS. Trinitatis
 „unâ cum reliquis fidei nostræ arcanis
 „intuitam esse, facilè è verborum ejus
 „sensu colligitur, haudquaquam de
 „corporali visione eam loqui; sed ne-
 „que de intellectuâli, uti S. DEUM
 „in Cœlo contemplantur, sed loqui de
 „singulari quadâm cognitione, quæ à
 „Creato intellectu proficiscitur, quem

supernaturali modo collustrat elevat-
 que DEUS. Et hoc est singulare do-
 num Sapientiæ, quo Divina Majestas
 amicorum suorum intellectum illu-
 strare in Oratione consuevit, ita ut il-
 dem Divina mysteria tantâ certitudi-
 ne & claritate cognoscant, ut videan-
 tur sibi, coram illa intueri, cum tamen
 ea non videant. Siquidem, ut Theo-
 logi tam Scholastici quàm Mystici
 asserunt, tantum interest inter cog-
 nitionem quæ à DEO in hac vita habe-
 tur, & illam quæ in Cœlo æternaque
 est beatitudine, quantum inter id,
 quod vita est præditum, & quod arte
 effectum est.

Quàm sublimis porrò illa cognitio
 ac supernaturale lumen fuerit, quod
 huic Sponsæ suæ DEUS contulit, per-
 facile potest colligi ex eo, quod ipsa
 loquitur sequentibus verbis. Sic igitur
 num. 119. ait. Primâ vice cum
 „mihi gratiam contulisset DEUS, me
 „intra SS. ejus latus collocandi, vide-
 „bam eum, sed quasi eminus, illeque
 „mihi cor suum monstravit: fiebat
 „hoc perinde ac à Matre, quæ infan-
 „tem suum tenerè diligit, ei ubera
 „monstrat, taliq; eum pacto ad se in-
 „vitât, continuò vero mammas obte-
 „git, parvulus verò plorat, incipit ac-
 „currere, Matrisque collum stringit,
 „illa verò ei blanditur, ubera sua por-
 „rigit summa cum amoris demonstra-
 „tione. Ita prorsus anima mea gestie-
 „bat Domini cor intueri, at Dominus
 „jam contegebat illud, jam rursus re-
 „tegebat, taliq; me pacto ad illud in-
 „vitabat, Retrahebat sese anima mea,
 „neque ausa est eò appropinquare,
 „Tandè tamen sumpto animò eò ac-
 „currit, ejusq; freta misericordiâ totâ,
 me

Qualis tu
 rerum Di-
 vinarum
 terris cog-
 nitio habet
 rigeat.

*Iterum de-
licias Cœle-
stis & si-
entiam re-
rum Divi-
narum ple-
ne pectore
hauris Jo-
anna.*

*Quomodo
hic in ter-
ris videatur
DEUS.*

me in istum voluptatis oceanum im-
mersit. Habitavi hic 5. diebus, ma-
gnasque delicias Dominus mihi fru-
endas concessit, itemque scientiam
& cognitionem rerum prorsus sub-
limium. Redii inde usque ad eam ebria,
ut nihil hujus mundi viderem aut
intelligerem. Quidquid in hoc est
orbe, visum est mihi purum menda-
cium, & omne aliud videbatur,
quod etiam est, hoc summa veritas.
Num. 157. ita loquitur. Alio tem-
pore magno ardebam DEUM vi-
dendi desiderio, videbamque ipsius
Majestatem non videndo, attamen
majore illum intuebar perspicuitate,
quam si corporeis eum vidissem o-
culis. Et ille in hac vita in caligine
(ita loquor) sese mihi detexit, suumque
mihi cor ostendit. Cernebam in eo
me dilucidè ceu infantem sex men-
sium, inque talis ætatis innocentia
& puritate, neque fas est loqui, quid
in eo demonstraret mihi Dominus.
Aliis vicibus ostendit mihi suum
Divinum cor, unde quidam lucidis-
simi radii flatusque in meum cor di-
recti, procedunt, nequeo effari ac
explicare lumen illud, quod sentio,
neque lucem & charitatem itemque
instructionem in SS. Redemptionis
nostræ nec non Sanctæ fidei myste-
riis. In his etenim tantam gero cer-
titudinem, ut pro eorum veritate at-
que defensione sanguinem lubens
profunderem, milleque vitas ponerem.
Insuper adhuc num. 169. inquit:
Cum diebus hisce ad S. Commu-
nionem accedere vellem, caperam
me ad eam preparare, videbamque
unicum ac summum desiderium
meum & cupiditatem cum purita-
te munditiæque necessaria acceden-

di. Orabam illius Majestatem, ut
complaceret sibi eam mihi largiri.
Interea me sentiebam esse quasi in
cruento quodam igneoque balneo,
perque animam meam rapidum
torrentem decurrere, in quo illa bal-
neavit: ita ut ejusdem balnei medio
anima mea instar purissimi chrystal-
li esse videretur. Posteaquam Domi-
num suscepi, cernebam, quod me is
intra suum latus collocarit, ubi est
indeficiens fons Divinitatis; dixitque
mihi: bibe, bibe de Cœlesti hoc po-
tu. Cumque jam illic versarer, per-
quam sublimes mihi sunt res illic
patefactæ, quæ nec dici nec intelligi
queunt ab hominibus, qui tam exi-
guo tenuique intellectu ac ego sunt
præditi. Sanè arbitror quod de im-
mensio isto Divino Bono, de Benig-
nitate, Sapientia, Proprietatibus,
Perfectionibusque ejus tantum con-
spexerim, quantum in hac vita mi-
seræ imbecillique Creaturæ est pos-
sibile, videreque eidem permittitur.

Ex hac tam vera, quam ingenua
perspicuaque Joannæ declaratione
donum Sapientiæ, quæ huic suæ Spon-
sæ infudit DEUS, uti & sublimis Di-
vinorum secretorum cognitio colligi
potest, quam illa à Divina est Maje-
state consecuta. D. Petrus Damian.
ait, in contemplatione Divinitatis
ac Divinorum arcanorum notitia, S.
Joannem Evangelistam supra omnes
Prophetas, Patriarchas, aliosque Ap-
ostolos principatum tenere; eundem
denique omnem humanum intel-
lectum excessisse. Catholica quo-
que asseverat Ecclesia, tam excelsam
eum Sapientiam è corde Christi hauri-
sisse, dum in suprema cœna super

*Christus
eam intra
suum lat-
locat ubi
admiranda
hauris dis-
citque.*

*è corde ni-
mirum Chri-
sti & S.
Evangelis-
ta Joannes.*

Z 2 Domini

Domini pectus recubuit. Age nunc, quantæ sublimitatis Sapientiam atque cognitionem rerum Divinarum debuit nostra castissima Virgo Joanna hausisse, dum intra Sacrum Domini latus versatur, atque ad cordis Divini fontem sedit, in quo ut Apost. *ad Coloss. c. 2.* inquit, omnes thesauri Sapientiae ac scientiae sunt absconditi? Dum ceu simplex columba in apertura ac foramine petrae, hoc est pretiosissimo vulnere lateris Christi domicilium figit, Excepit hac ratione illa ceu acutum perspicuens Aquila purissimos Divini solis radios, atque altissimam contemplatione perspexit recondita Divinitatis mysteria, si non eadem qua Sancti in Coelis claritate, ad minus tam alta spiritus cognitione, quæ cum hac vita queat consistere. Veritatem istam eximii ac doctissimi quique sui temporis viri confirmavere, qui cum Sponsa Christi longo tempore egerunt & conversati sunt. Hi quippe testantur quoddam Mater Joanna in consueta cum eis conversatione semper summam ingenuitatem pectoris, quæ candore cum eis egerit. Porro iidem quoque asseverant Sponsam Domini cum de DEO nostræque fidei mysteriis sermocinari cepisset, tam altis, sapientibus, incensis, DEIque amore flagrantibus verbis disseruisse, ut nemo non obstupesceret, atque eorum operatione noscere posset Spiritum S. Ancillæ suæ Joannæ, non scientiam Divinarum veritatum duntaxat, sed & Sapientiam simul cum verbis ac lingua ad easdem veritates explicandas contulisse.

Erat similiter Sor. Joanna eximia admodum Prophetis. Siquideem ex

ex iis, quæ hæcenus relata fuere, palam fit, DEUM in singulas horas cum ea colloquia miscuisse, atque reconditissima quæque, arcana ei patefecisse. Moyses prærogativam DEUS Num. 12. hisce declaravit; quod scilicet aliis Prophetis, per aliquod visum ostentumque se insinuet, cum Moysæ verò facie ad faciem, ore ad os colloquatur. Sic etiam Divina Majestas cum hac sua egit famula. Tam eminentem quippe spiritum ei Propheticum infudit, ut perspicue contueretur omnium eorum corda, qui cum ea colloquerentur, prælagret prænunciaretque quæ illis eventura quæque futura essent, salutaria item eis tradebat monita & consilia. Et cerè eos qui ejus acceptavere consilia, nunquam ejus rei pœnituit, qui verò ea superbe respuerunt, nunquam non serò errorem deploravere, quia his malus exitus causam lacrymarum, illis verò felix rerum eventus, gratiarum actionis ac lætitiæ ansam præbuit.

Advenerant è Regno Galliæ multi homines super conscientie suæ negotio quisque pro se Sponsam D. consulturi. Cæteros inter, quidam SS. Theologiæ Lector etiam affuit, cui Ancilla D. penitissima cordis ejus detexit, consuluitque ut à certo quodam suo proposito desisteret, quod illud minimè DEO placeret, tamen si is opinaretur ea illi complacere. Nulli curæ Lectori erat ejus consilium, donec oculos ei DEUS aperuit, inque aurem homini locutus fuit. Toto is anno affixus lecto decubuerat, ubi dum quandoque silentibus cunctis solus esset,

elaram

*Non solum
arcanorum
DEI scientiam
sed & linguam ad
ea edisserenda
Joanna est
consecrata.*

*Eximiam
quoque Jo-
annæ Pro-
phetiam
Joannæ
exemplis
probat.*

Consilii Jo-
anna incen-
ditur & re-
spiciens
momento
sanatur.

claram vocem sibi dicentem audivit. Famula illa mea, est mea Prophetis, ac vates, si non egeris quod illa tibi dixit, è strato isto minimè còsurges. Recepit is continuò ad eam vocem, famulæ Christi se morem gesturum, sensitque se momento sanum, valentem ac vegetum. Appulit is postmodum Burgum ad referendas Benefactrici suæ gratias, agnovitque eam verè esse Prophetidem Altissimi.

namque a-
lius negli-
gens moni-
torum ejus
calus ad-
monetur &
resipiscit.

Haud paullò notabilius est factum, quod sequitur. Percelebris quidam divini verbi Præco, debebat in Cœnobio quodam proximè Burgum, abierat is quodam tempore de quadam certa molestia cum Ancilla D. consultaturus, eò quod eam pro Cœlesti fatidica Vate haberet. Simul ac eum conspexit oculis Sor. Joanna (quoniam donum habebat corda mortalium inspiciendi,) agnovit è vestigio etiam dæmonem in virum hunc dominium obtinuisse. Igitur sponsa Domini improba ejus vitæ miserta, ad cor ei locuta fuit, aperuitque perversum ejus statum in quo degeret, uti & periculum in quo versaretur, suadet item quàm ocissimè universalem exomologesin obeat, seque in aliud conferat Cœnobium, sin haud ita multò post fœde, & cū maxima infamia ipsum lapsurū. Nullā dictis hisce Concionator ille fidem habuit, sed vale Christi sponsæ facto domum suam repetiit. Verū itineris medio vocem exaudiri clarè diserteque sibi dicentem. Etiamne tu de hac veritate, ambigis? An aescius es, me per os, ancillæ meæ loqui? Nijuxta quod tibi locuta est egeris, videbis sanè somnia illa, quæ tibi prophetavit imple-

tum iri. Ad voces istas atque monita territus Prædicator, velut alter Saul tandem oculos aperuit, & post seriam maturamque considerationem ad se rediit, pariterque ad famulam D. reversus, multis juravit lacrymis ut se DEO commendat. Protinus quoque generali Confessione animi labes detexit, atque ad aliud Cœnobium transiit.

Eandem prorsus de illa concēpere Magnam gessereque opinionem Burgenſium sanctitatis tempore vitæ ejus existentes Archiepiscopi, ac præcipuè Reveren. D. Franciscus Manſo. Hic in Mexicanum Archi. Antistitem electus, antequam in Indiam discessum, valedicturus famulæ Christi Joannæ advenerat. Tantam hic Præsul de sanctitate nostræ Sor. Joannæ conceperat opinionem, ut priusquam Mexicum peteret, in cuprea tabella expingie ejus curarit effigiem, confessus deinde cū diversis in periculis eidem se commendasset, miraculosè prorsus auxilium ejus expertum fuisse. Dum ergo pro tunc ei valefaceret, ait illi Sor. Joanna, Proficiscatur modò Reveren. D. in DEI nomine, spero autem ego in DEI benignitate mutuo nos adhuc frequenter viſuros. Ita omninò evenit, siquidem is brevi titulo Archi. Episcopi Burgenſis rediit, eamque sæpius vidit & allocutus fuit. Dum is primà vice à reditu suo Joannam invisit, atque ad cancellos in aliarum sororum præſentia apud eam consistit, ait illi: Mater, animus est Charitativæ cupream tabellam ostendere, quæ ex India attuli. his innuere volens ejus effigiem, ad quod absque eo quod eam famula D. vidisset, ei respondit:

melius futurum erat, si Reverendissimus D. in Indiam secum eam non asportasset, oro ut in mei gratiam ab se illam amoveat, ex eo cognitura quantum me amet. Petebat hoc ab illo tam enixè, tantisque lacrymis, ut Archi-Antistes non minùs humilitatem ejus, quam Prophetiæ spiritum sit demiratus.

*item in se-
culari Prin-
cipe.*

Non minor Seculi hujus Principum erat de Venerabili hac Virgine opinio, quam Ecclesiasticorum. Admiralis seu Architalassus Castiliæ singulariter eam venerabatur. Hic ubi à Fuente Rabia, ut antè attigimus, Victor rediret, ad Sor. Joannam misit, cui illa discedenti dixit Vada Excellentia tua in nomine Domini, bene quidem servivit, sed malè remunerabitur, & sic etiam evenit, prout toti mundo constat: denique ut concludam, habuimus & nos temporibus nostris in Theodidacta atque divinitus illuminata Virgine ista, aliam piam Prophetidem. Debbora quidem Prophetissa olim in veteri testamento sub Palmæ umbra, divino acta Spiritu, salubria dabat consilia. Præstitit id etiam nostra Virgo Sor. Joanna. Tam propinqua erat Prophetica ejus vaticinatio victoriosæ Palmæ palmitibus frondibusque, quam certò ejus oracula semper victoria, felixque pugna exitus est consecutus atque obiectus.

CAPUT XX.

De singularibus donis, quæ Deus famula sua Joanna in Religioso statu contulit.

Regius Vates David agebat ad DEUM ore ac lingua, quæ oculorum

undis ab imo cordis profluentibus rigata fuit: Redde mihi lætitiæ salutariis tui, & Spiritu principali confirma me. ps. 50. D. Aug. sup. ps. 50. inquit duas eum res petere, quæ tamen ita sint unitæ, ut si primum tribuat, alterum utrò sequatur. Equidem indubitatum est, quod vera sanctitas, uti jam dictus D. August. innuit, non in corporalī delectatione, magno favore, aut intimo dulcedinis gustu consistat, sed in constanti veræ solidæque virtutis exercitio, inque perfectæ conformatione humanæ voluntatis cum Divina. Haud tamen minùs etiam verum est eosdem favores DEUM non indulgere nisi amicis suis. Sic inquit Christus discipulis suis Joan. 15. Jam non dicam vos servos, quia servus nescit quid faciat Domus ejus. Vos autè dixi amicos, quia omnia quæcunq; audivi à Patre meo nota feci vobis. Vultu si dicere volet, Vobis tãquam peculiaribus fidiq; amicis mysteria mea patefeci, ita ut ex divino favore Sanctitatis amicorum DEI colligi queat, per quos favores ipsius Majestas heroicum, nobilem, principalemq; suis infundit spiritum, eosque in sua gratia confirmat. Ut igitur spiritus, quem Deus isti sponsæ suæ infudit cognoscatur, velim benevolus Lector singulares gratias favoresq; perpèdat, quos ei ipsius Majestas indulget, quibus hætenus historia hæc, ceu lætissimis floribus resperfa ornataque fuit, & in præsentī Capite de iisdem adhuc agitur. Nemo verò miretur quod DEUS tantâ amoris exuberantiâ adeò se benevolum uni miseræ mulieri exhibuerit, Considerentur & inspi-

*sanctitas in
quosita.*

*ex magna
gratiarum
DEI copia
bene sancti-
tas animæ
arguitur.*

inspiciantur modò, quanta hæc ejus famula egit ac pertulit, divinæ Majestatis, summi ejusdem honoris ac gloriæ, nec non salutis multarum animarum gratiâ, tunc perfacile poterit intelligi, quòd si multum ei tributum sit, multum etiam illam fuisse promeritam, quodque secundum laborum dolorumque mensuram retributionis fuerit modus.

Fons ac redundans usquequaque scatutigo præcellarum ejusmodi gratiarum favorumque erat, nusquam desinens ac peculiaris Christi Servatoris nostri præsentia, quam percipiebat sponsa ejus visione seu intuitu sui intellectus, quod ipsamet sequentibus declarat verbis. Diebus hæc, ait illa, eximiâ societate fruor, vide, licet Christi D. N. Haud ego corpore, talibus eum intueor oculis, neque animæ, neque visione imaginariâ: verum intueor illum claritate longè majori & de hoc ambigere non possum, clariùs multò limpidiusque me illum cernere, quam lucem meridianam, non quidem quasi nihil corporeo visu aut imaginario aspectu percipiam. Alias porò cum se mihi Dominus visendum dat, vi deo aliquid, aliquando nihil, sed hoc videre certius est altero, animæque mea hujus est veritatis certior, quàm alterius. Anima siquidem, in aliis visionibus semper in timore versatur deceptionis ac fraudis, in hac verò minimè, sed secunda certa que est quisnam ille sit, qui præsens ejus adest; est item coram eo erubescens ac pudibunda. DEUS, me custodiat! Quis indicare queat, quid hic anima sentiat?

„quid percipiat? Tantum haud prævalet tam tenuis intelligentiæ vis, ac mea est, non quidem quasi id non intelligam, sed quòd effari nequeam. DEUS in sæcula ac sine fine laudetur! Amen. Expertissima hæc Virgo multa his verbis dicit, multò etiam plura in iis, quæ soler innuit, quam iis quæ loquitur, quippe cum ex his omnibus constet, quod visione intellectuali, quæ securior longè certiorque est, quàm corporeus imaginariusve intuitus, nusquam non Christum aspexerit, eaq; perceperit gratias, quas uti D. Paul. 2. Corinth. 12. ait, non licet homini loqui, anima verò bene novit ea intellectu comprehendere.

Igitur tamen si sponsa Christi dictarum gratiarum favorumque sublimitatem non expresserit, non tamen silentio involvit admodum crebrò sibi eas commisitisse, dum sequentia loquitur. n. 83. Ab aliquanto tempore multò majoris percipio dolores ex iis, quæ patior, una cum altissimis contemplationibus, quæ feriâ quintâ seu Jovis die circa horâ sextam vespertinam initiû sumunt. Præteritâ die Jovis secuta sum ad Cœnaculi sumptuæ cœnæ Aulâ Domini. Notavi probè illic omnia, quæ fiebant, magnoq; stupore Christi Servatoris N. demissionem sum contemplant. Quis etenim non obstupescat, cum intuetur, quod ad pauperum aliquid viro, quæ cõdita sunt? Cum tot Angelorum Choros ante Dominum suum conspicit genibus insidentes, stupore attonitos ac hærentes, dum illius Majestatem intuentur, stratum ante proditoris Judæ obsecratos pedes? Id cum anima mea istuc vidisset, à fletu me

con-

Modus quo
Joanna
Christi præ-
sentia frue-
batur.

Christi præ-
sentis mi-
sericordiarum
contempla-
tio Joanna
qualis fue-
rit.

„continere non potui, dum me aspi-
 „cit, velut alterum Judam, in malitia
 „abyſſo tam superbam atque tumi-
 „dam, perpendoque quam ego eum
 „frequenter ad mentem ejus perce-
 „pi, una è paropſide cum eo conviva-
 „ta, quamque pervicax & obſtinata
 „in omnibus meis grandibus pecca-
 „tis fuerim. O Domine qui ſis, quod
 „cor meum præ dolore non tumpa-
 „tur, cum pertinaciam meam intu-
 „or, quodque Judas ſemel, ego verò
 „tam crebrò te vendiderim prodide-
 „rimque, tu verò tamdiu me ſuſtinue-
 „ris. O anima mea, quod præ doloris
 „vehementia non moreris! Cœpit hic
 „anima mea præ dolore lacrymis dif-
 „fluere, veniam exorare, ac Dominus
 „mei etiam miſereri. Brevis poſt co-
 „mitabar eum uſque ad hortum Oli-
 „vetanum, ubi ſuam orſus eſt Oratio-
 „nem. Videbam in ejus contempla-
 „tione quemadmodum Patrem ſuum
 „æternum oraret, meque inſtrueret,
 „in oratione non languidè ac oſcita-
 „bundè, ſed fervidè & anxie Numen
 „divinum eſſe obſecrandum, ut pre-
 „catio noſtra Domino placeat, & nos
 „petita conſequamur. Cùm ad ſan-
 „guineum ſudorem ventum eſſet, ig-
 „nis amoris ab anima mea prorupit,
 „ſimulque cum eo igne ſudor totius
 „corporis, ſic ut præ angore in terram
 „conciderem. Tunc levavit me ſum-
 „ma DEI benignitas à terra, animoſ-
 „que mihi addidit dicens, Filia, ne de-
 „feceris Filia, ne defeceris: in tribulati-
 „onibus namque aut afflictionibus elu-
 „ceſcere fortitudo debet. Inde ego ma-
 „jorem in modum animata fui. Com-
 „pletà oratione conſurrexit ad obvi-
 „andam ſuis inimicis, meque introſus

edocuit, adeò nobis adverſitates tri-
 „bulationesque fugiendas non eſſe, ut
 „etiam, tanquam veris fortibusque mi-
 „litibus prodeundum ſit ad eas gene-
 „roſo animo excipiendas. Inde comita-
 „ta ſum illum in ſummi ſacerdotis do-
 „mum, vidique illic ſalapam illam, ade-
 „oque iſtum illum ſenſi, ut gena mihi
 „intumeſceret. Hic mihi Dominus il-
 „lam doctrinam tradit, ut taceam quã-
 „tumcunque etiam lædar ac laceſſat, &
 „quantalibet adverſum me teſtimonia
 „aggerantur. Tandem ad flagellatio-
 „nem devenit. Hic ſanè mirum mi-
 „rorum fuit, cum vidiffem Domi-
 „num plenum vulneribus atque vibi-
 „cibus ſanguinis purpura adopertum:
 „Revera viſum eſt mihi tunc, nihil un-
 „quam pulchrius me conſpexiſſe, quip-
 „pe cui nihil feciſſent horroſis vulne-
 „ra, quinimo eam addidiſſent pulchri-
 „tudinem, quæ mihi cor abriperet, e-
 „juſque me amore totam conſumeret.
 „Ab eo tempore noluiſſem ego Choro
 „egredi. Et licet ille ſit abſconditus, ego
 „eum tamen, veluti ſi nō ſit abſconditus,
 „intueor magnā perſpicuitate, ſumque
 „ſemper immerſa atque abſorpta in af-
 „pectu illius, multiſque meis deliriis
 „ſtultiloquiis ad eum proferendis,
 „quaſi peccata, quæ contra divinam
 „ſuam admiſi Majeſtatem, & etiam-
 „num admitto non ſufficerent, ſed illis
 „inſuper exiguis iſte reſpectus ac reve-
 „rentia, quam ei exhibeo ſuper addi de-
 „beat. Velit id ipſe mihi ignoſcere.
 „Haud abs re dici conſuevit amorem
 „audacem eſſe ſolere. Sic agitur cum a-
 „nima mea. Cùm indies gratiæ divi-
 „næ cumulantur, ita ut Domino dicam:
 „Parciùs Domine; vix me uno favore
 „beas fruique ſinis, & continuò ſequū-
 „tur alii, Optarem tua Majeſtas id præ-
 „ſtaret

Adverſi-
 tibus ebr-
 ano etiam
 eſt eund-

Ch-
 ſpe-
 ni-
 app-

Pa-
 ſe-
 jub-
 nan-
 M-
 rec-
 qua-
 niſ-
 diſp-

staret illis, qui promerentur, nam ego id omnino non mereor. Dominus autem respondit mihi. Non pertinet ad te de hoc judicare, sed cum demissione animi ac propria cognitione gratias, quas tibi confero suscipere:

Ex adductis jam verbis, & consimilibus aliis, quæ Sor. Joanna alibi scribit, palam fit, quod illa persæpe, imò indefinenter, divinas perceperit gratias. Nunc eorum aliquas singulatum memorabimus, de reliquis acturi suis locis. Inter favores quibus est donata illa ferè præminet, quam ei JESUS infans concessit. Dum Sor. Joanna Janitricis seu Ostiarie Cœnobij munere fungeretur, quorundamque hominum præstolaretur exitum, quos ante intro admiserat, videt in portæ vestibulo supra modum venustum 4. aut 5. annorum puellulum; advocat ad se amabilissimè Sor. Joanna parvulum: Veni huc mi pufio, veni, ad quemnam pertines? Respondet puerulus, pertineo ad S. Virginem MARIAM. Sor. Joanna intellexit eum esse unum ex expositis per angiportus & plateas, inventitiisque infantibus, quos in Hispania, nominant à S. MARIA. Unde & majorem ei demonstrabat charitatis affectum, aitque dic mihi, filiule, etiamne recitare nōsti Ave MARIA? Imò, respondet parvulus. Age igitur, inquit Sor. Joanna, recita illud, Tam probè illud ego calleo, ait pufio, ut te etiam docere possim. Volumus videre, an tu id orare nōris, deprome illud semel coram me. Pia Virgo Joanna provolvit in genua, manus jūgit dicitque Ave MARIA gratiā plena Dominus tecum, benedicta tu in mulieribus &

benedictus fructus ventris tui JESUS. Hic ego sum, inquit parvulus, ac disparet, istā gratiā non minor est ea, quæ sequitur.

Dum Virgo DEO dedita quodam tēpore, in usitata sua precatione versatur, apparet à dextra ejus parte B. V. MARIA cum amantissimo filio suo, qui veluti candidus agnellus à niveis ejus pendebat uberibus. Immersa fuit humilis Virgo coruscæ radiantique Infantuli pulchritudini pariterq; SS. ejus Matris. Tum Sor. Joanna conspicit manu sibi annuentem atq; ad se accersentem infantulum. At Joanna perinde agebat ac si id non intelligeret, existimans singularem hanc gratiam non ad se, sed ad alium quempia pertinere. Id ubi suprema Cœlorum Regina vidit, disertè Sor. Joannam compellat dicens: Ecquid conspicias filia, Filiolum meum te vocantē? Veni huc & vide, quid te habere velit. Mirum sanè perquam singulare! Ad verba hæc necdum eò est ausa accedere Joanna. Verùm demissa hæc fragilitas ita Domino placuit, ut suæ Matris ubera defereret, eaq; illi offerret, ut velut alter Bernar. mellitissimū Divinorū uberum potum sugere posset.

Hæc peculiari gratiā Sponsa Christi digna effecta est alterius consequendæ, quam sponsa in Cant. Cantic. unicè suspirabat. Ferebatur singulari devotione Sor. Joanna in Nativitatem DEI Filij JESU Christi, atque in hac celebri solennitate aliisq; illam sequentibus, consueverat ejus Majestas illi plurimas conferre gratias. Quadam nocte Natalis D. ingenti tenebatur mysterium istud contemplandi desiderio, dū igitur, præ aliis in choro sta-

A a a gran-

Christus
specie pufio-
nis Joannæ.
apparet

Parvulus
JESUS
jubet Joannam Ave
MARIA
recitare, in
quo se mani-
festat &
disparet.

Iterum ap-
parens ei
JESUS
LUS cum
SS. Matre,
ubera ejus
sugenda ei-
dem cedit.

*Angelus
annā per-
ducit in
Bethleē ad
spectandum
illuc Nati-
vitatis Chr.
mysterium.*

grantissimo hoc æstuans desiderio, in DEO collecta esset, perduxit eam S. Angelus ejus Custos in Bethleem, cūque ad optatum sacri ejus loci aditum venissent, ait ei Angelus Tutelaris: mane hic stans, profundāq; demissione accipe omnia quæ hic agentur. Ita fecit Ancilla Christi, dumq; magnā diligentia intendit omnibus, cernit quod unā cum S. Josepho suprema Regina MARIA singulari decore ac venustate ornata introgrediatur. Præse tulit divina Parens eam in vultu gestuque modestiam & compositionem, ut vel nudo ejus aspectu quod vis lasciviā solutum ac perulans cor, ejus amore capi, atque infrunitus cujusq; animus castigari potuisset. Mox ut introgressi fuere, intuebatur S. ac gloriosum Josephum, succensis modicis paleis focum instruere, ad quem Cœli terræque Regina consedit ad ficcanda vestimenta sua Inter hæc magnā curā occupabantur Angeli in emundando apparandoq; præsepio, in quod summus eorum Rex ac Dominus reclinanduserat, Paullo post videt, quod Excellissima Regina suos calceos magna cū humilitate deponat, elevatisq; sursum manibus in genua procūbat. Ubi ita in summa Spiritus sui collectione constituta, Salvatorē mundi partu felici edit in auras, absq; pudoris Virginei læsione, perinde ac nitidissima Chrystallus absq; ulla sui violatione, à solis radiis perlustratur ac illuminatur. Ut primū Christus D. humi fusus apparuit, ad volavere in densæ pluvie modū ē Cœlo Angeli, qui velut Cœlestes aviculæ, concentu Angelico, divinū solem, in primo amœnissimo sui exortu salutavere. Interea perdurabat Aurora pulcherrima MARIA, semper

*Mirabilis
que-
dam es vi-
va repræ-
sentatio
Nascentis
Christi, ali-
umque
qua ibi ge-
rebantur
nna f a-*

genibus incumbens, donec in se miraculosum lac persensit, quod ad nutrimentum Filioli sui Cœlitus ei implutum fuerat. Principio igitur demississimā veneratione illum adoravit ut verum DEUM suum. Post hæc, tanquam Mater dilectissimū Filium suum brachiis excepit, suaq; illi Virginea ubera materno amore porrexerit. Deim per singulos alios Angelos unus eorum distribuit candidos cereos, suum verò Joannæ tradit, cum verò Virgo humilis cunctaretur eum accipere, ait Angelus; ne renitatis eum accipere, oportet instanti nunc processioni ut inter sis, teq; perinde geras ac alij. Ubi igitur cœpta est Cœlestis Processio, antecessere Angeli, eosq; sequuta est Regina Cœlorum una cum sua divina prole in brachiis. Accessere hanc magnificā pompā augustāq; Majestate ad præsepe, in quo Regia Mater Filium suum Regem Cœli ac terræ reposit, protinusq; omnes ordine Angeli accessere ad adorandum Christū DEUM suum. Admonita etiam fuit Joannæ, ut accedat Deumq; suum adoret, cujus quidem rei ingenti ardebat illa desiderio, sed tamen facere id nō audebat, eò quod incitatum amoris desiderium profundæ humilitatis freno retraheretur. Ut verò Ss. Virgo MARIA anxium Sor. Joannæ notavit pavorem, ait illi: Joannæ quid assis? At non vides quemadmodum omnes Angeli DEUM ac Dominū suum adorent, cur tu idem non præstas? Veni, filia, veni, nā is tui causa est natus. Hisce, ubi sponla humilis animata fuit, accessit ad adorandum summū cum veneratione Dominum suum, divinosq; ejus pedes est exosculata. Infantulus porro singularem suavissimis oculis suis

fuis demonstrabat inde lætitiā, cūq; ad pedes ejus Joannā adstaret, brachiola sua propendit, in signum ut sublevertur. Simul ac Sanctis. Mater Filii sui voluntatem cognovit, elevavit divinū Filiolum suum, tradiditque eum sponsæ illius Joā. intra brachia, quæ totis 4. diebus, divinū istum thesaurū ad ubera sua gestavit, dulcissima ei subinde imprimens oscula, miscensq; cum eo colloquia, quæ ignitus illi amor suggererat. Quis enim verò hanc sublimem prorsus gratiam non miretur? Notavere sacræ Cœnobii ejus Ascetrix quatrinduo illò Joannā quasi extra se versari, cernebantque tanto sponsam Christi splendore circumfulsam, ut in faciem ejus oculos defigere non possent, quin nimio fulgore cunctis oculi perstringerentur, quod equidē in tali rerū constitutione minimè mirandum. Cū in monte cum DEO collocutus Moyses fuisset & familiariter ac domesticè egisset, descendit cum collucente radianteq; vultu, ita ut nemo posset in faciem ejus intēdere, eò quod facie ejus fulgor omnium mortalium oculos rerunderet & fuscaret. Idem prorsus nostræ Sor, Joannæ evenit, quæ spiritū ejus hæreditaverat; gestabat illa suis brachiis Infantulū, unde haud mirum fuit quod facies ejus Solis instar colluceret, poteratq; etiā singulare illud lumen, quod in ejus ardebat corde exinde agnosci.

Enarratæ jam huic gratiæ ac favori perlimilis est alter, quem in die Circūcisionis Christi Sor. Joanna percepit. Cū die illa in sublimis hujus tenerimiq; mysterij contemplatione immersa esset, perpenderetque quod DEUS pro hominibus, octavo delicatissimæ suæ infantis die, innocentem

suum sanguinem profuderit, intimè sponsa ejus comota, tota corde ac visceribus præ teneritudine colliquescebat. Mox itaq; vagire audit infantulū, unde famula ejus tantò penitus amoris deliciis difflebat. Miscebat lacrymas suas lacrymis DEI ac summi boni sui, conabaturq; ploratus ejus Sedare. caput tunc mille modis eidē ablandiri, & offerre omnia, quæ ingeniosus amor ejus excogitare poterat; utq; is lubentius oblationem suā susceperat, adscivit Joanna in Oratorē ac Procuratorē jamjam pro nobis effusum rosei ejus sanguinis purpurissum. Ut igitur S. Virgo MARIA filiam suam Joannam tanto Filij sui amore accensam vidit, intra sponsæ illius brachia posuit infantulum; tum verò Joanna accepro summo thesauro isto, cor eidem suum, vitam animamq; suā offerre cepit. Omnia tamen hæc ei videbantur exilia ac tenuia, nesciebatq; quid ageret, eratq; tota extra se, quippe cui ingens bonæ voluntatis incendium, mentem veluti vaporibus obnubilārat.

Hicce tantis Domini ac SS. Matris ejus favoribus, indultaq; sibi facultate fiebat spōsa Christi paullatim animosior, ad novas gratias postulādas, quod ad hūc gestū est modū. Cum illa quodam tempore in contemplanda Christi fuga in Ægyptum moraretur, conspicit Angelorum Reginam Afello infidentem, brachiis Filiolum suum gestantem. Antecedebat S. Joseph, ducebatq; Asinum freno. Sequebatur corde suo sponsa D. pulcherrimā hanc Triadē, quæ imago figuraq; erat in terris S. Trinitatis in Cœlis. Cū verò jā tempus adesset, ut supremā omnium regina jumento descenderet, atq; ita Fi-

Totis 4. diebus infantem Christum gestabat Joanna, atque exinde miro faciei splendore coruscabat.

Item in eius circumcissione eā contigit.

liolum suū alteri gestandū dare deberet, Orabat humili candore Joanna Matrē Regiam complacere dū interea Ipsa descendit, divinū infantulum sibi tradere, pollicita eum se, ceu summum thesaurum suum, interim brachiorum complexu Servaturam. Ad hanc petitionē convertit Regina Cœlorum pulcherrimum suum vultum, quem summa cum voluptate intuentur Angeli, ad Joannā, eandemq; amantissimē intuita, renidēt ore in ulnas Christi sponsæ Joannæ Filiolum suum reposuit. Porro Infantulus collum Joannæ brachiolis suis circūplexis, Joannæ suæ blandiebatur amantissimē, plenamq; ex asse cordis animæq; illius possessionē adiit. Inter hæc Claustrale conveniendi Monialibus dabatur signum: tumq; obediens Virgo DEUM suum deseruit, quò sic nimirum divinum adimpleret beneplacitum. Dereliquit illa lætam sponsi sui fruitionem, ut sit ei morem gereret. Enarrat id ipsa, hisce verbis. Interea me obedientia, evocarat. Nā solius pretiosi hujus thesauri gratiā, potest tantum bonum relinqui.

Tamet si gratiæ illæ quas divinus ei contulit infantulus tam raræ amabilesque fuerint, majores tamen fuere quas ab eo in perfecta viri ætate sponsæ ejus est consecuta. Cū aliquando Joanna Cellam suam intrare vellet, malignus dæmon in apri specie valvā ostii impetu clausit, dumque illa præ pavore passum unum retrocessisset, audit plenam affectus vocem sibi dicentē. Ingredere filia nam hic ego sum. Tum Joanna sine obstaculo januam aperit ipsoque in limine atque aditu Christus D. ei sit obvius, qui eam est amicissimē amplexatus, per-

manfitque anima illius plena solatii ac intimæ lætitiæ.

Aliā quadā vice Sor. Joanna gressus figere promovereque non poterat, sed à duabus Monialibus in Cellam ductabatur. Ut ergo ad parvam quandam scalam devenire, quæ ab ambitu Claustrī in superiora ducit, jam tum Joanna usque adeò delassata fuerat, ut impossibile ei esset tursum ascendere. Ibi Christus D. in capite scalæ apparens, veni ad me, inquit, sponsa mea, amica mea, electa mea: & ecce illa curriculo quasi, aut potius volatu uno ad divinum sponsum suum delata fuit, sicut continuò ambo amantes mutuò se complecterentur.

Dum aliquando Sor. Joanna nocturno tempore per soluto Matutino Officio in Choro remanet, audire aliquæ sorores quæ in eodem Odeo suæ devotioni vacabant, suavem supra modum vocem ad sequentem modum loquentem. Joanna descende huc; responditque Sor. Joanna: Jam venio Domine. Descenditque à superiore Choro ad inferiorem perinde ac si volasset, jam dictæ verò Sorores eam sequebantur, atque ubi ad devotissimam Christi Cruci affixi effigiem pervenerunt, Sor. Joannam, citius ulnas ab humo elevatam Crucifixoque Servatoti implexam conspiciunt. Refixerat à Cruce manum suam dexteram illius Majestas, brachioque collum hujus stingens os ejus ad SS. sui lateris vulnus apprimebat, atque hoc perquam devoto sicut ac forma longo tempore in mentis excessu perduravit.

Idem prorsus alio tempore cum Crucifixo loci Capitularis evenit, siquidē cum semel ante eum in oratione pro-

DEUS
propter De-
um relin-
quendus
maximè e-
vocante O-
bedientiā

Christus
varie se
annam ad
se intui
et delat
suis passu

Christus
se Joannam
evocat et
vulnus su
lateris ap-
primit.

alio tem-
pore ab un
Crucifixo
clavo per-
det.

Item è
latere ejus
Celestes
delicias fu-
git.

prostrata esset Joanna, mente abrep-
ta fuit, duobusq; à terra cubitis exal-
tata, ex uno Christi Crucifixi clavo
hæsit pendula. Cum aliquando sponsa
D. Sacrum audiret, anima ejus divino
exarsit amore, colliquebatque &
consumebatur cor ejus flagrantissi-
mo desiderio Sponsi dilectoque suo
perfruendi. Siribundæ cupiditati ejus
velificare constituit Dominus. Tra-
xit igitur eam ad se applicans os ejus
Sanctissimo vulneri lateris sui. Bibit
ergo Sor. Joanna ex hoc fonte vitæ
cum summa voluptate ac dulcedine
animæ suæ, perindeque inebriata fuit
ac Sponsa in Cant. Cantic. quam in-
trodixit Dominus in Cellam vina-
riam, eamque illic pretiosissimo suæ
charitatis vino potavit.

Ubi candida hæc Columba sic
inebriata fuit, nullam usquam invenit
requiem, nisi in solo latere Sponsi sui,
currebatque cum prælata Sponsa in
odorem unguentorum ejus. Dum
Sor. Joanna aliquando in contempla-
tione Passionis ejus occuparetur, ap-
paruit illi ejus Majestas in aliena tecta-
que specie, verum Sponsa ejus agno-
vit Sponsum suum ex operationibus,
quas percipiebat anima ejus, dixitque
illi. Quorsum servit hæc aliena simu-
lataque persona, Sponse mi amantissi-
me? Quinam tua magnitudo se po-
test occulere, aut altitudo abscondi?
Retegat se Divina Majestas tua licet,
apprime ego eam novi. Ad hæc Do-
minus agnosci se fecit, monstravit-
que Sponsæ suæ suum latus, ex quo
fluminis instar usque adeo delectabi-
lis, vehemensque odoris prodibat
fragrantia, ut Joanna exinde rota in-
undata extra se fieret. Cumque tota
anima ejus à Divino odore isto occu-

pata esset, ipsum pariter corpus par-
ticeps illius evadebat, ita ut per dies
illos tam suavem ex se odorem diffun-
deret, ut Monasterium illud totum
in Cœlestem quandam Paradysum
transiisse videretur. Odorem hunc
Sacra Virgines probè observavere, u-
ti & quod per id tempus Ancilla D.
quasi à sensibus alienata degeret. In-
terrogabantque eam. Quidnam ha-
bes Mater? videris quasi extra te sen-
susque versari. Ad quod Sponsa D.
humili sapientiâ responsum dedit.
Quid quæritis? Miserum ego ac vile
sum animal, appareoque quod sum.
Hoc pallio solerti que humilitate con-
tegebat Joanna Regis sui secreta &
gratias, quarum tantus erat numerus,
ut illa ipsa n. 276. asserat dicatque:
Nullus foret finis, si gratias quas
mihi Dominus contulit, & adhuc-
dum confert, sicut & institutiones
ac præcepta quæ ab eo mihi dantur,
enarrare velim. Similiter quoque
amicissimam consuetudinem, ac
conversationem quâ mecum utitur
mecumque uti amicus cum amico
agit. Placet nunc materiam istam
singulari quadam Divinâ gratia, fa-
ventissimâque benevolentia signifi-
catione coronare & concludere.

Initium suum capit hæc gratia
vespere D. Laurentii Anno 1645.
Cum videlicet Joanna in meditatio-
ne amarissimæ Passionis Christi ante
quendam Crucifixum astaret. Visus
istic ei est Dominus in miseranda per
omnem modum, cruenta vulnerata-
que undique specie; erat eo aspectu
amatrix hujus Virginis cor præ in-
timo sensu doloris, adeo laucium ac
debile, ut periculum esset ne animam
efflaret. Cum igitur commiseratione

Aaa 3

tan-

Itemque
Celestes
odores, ita
ut & corpus
ejus & Mo-
nasterium
inde totum
isdem re-
pleretur.

tangeretur Dominus videndo Sponsam suam mortis doloribus propè oppressam, assumit gloriosam speciem, quam olim in monte Thabor exhibuit, prodibatque quovis è vulnere tam coruscum jubar, ut eo spectaculo ancilla ejus tota abriperetur, ejusdemque cruciatus in liquidissimum gaudium ac lætitiā verterentur. Concesserat subinde Dominus in hortulum, qui Choro inferiore est aditus, amans porro Sponsa illius sequebatur eum. Ut ergo ambo eò devenire confictari propemodum Joanna cum morte cœpit ac mundo valedicere, inclamavitque altā voce. Vale munda, vale terra, valete omnes DEI nutu conditæ Creaturæ; ego ad Creatorem abeo. Hæc dum eloquitur uti alter Paulus, in Cælum rapitur. Fruebatur Sponsa Christi in hac ætate, sicut & sapius deinceps castissimis Divinarum deliciarum voluptatibus, quæ omnem intellectus humani vim excedunt. Avebat eā de re Confessor ejus certior fieri. Quæsit idcirco ex Joanna: Mater, an non mihi expromere lubet, quomodo delictæ illæ, quas tibi DEUS indulget, se habeant? Pater, reponit ad hæc, Joanna, quod ex me quæris nullo equidem humano eloquio efferi potest. Solum hoc dicere queo, quod tali durante gratiā suavissimā mihi voce loquatur DEUS dicatque, fruite nunc in transitu eo, quod tibi nunc appono. Donec vis, plus tibi exhibere non valeo.

postmodum longè id affluentiùs futurum est. Sciscitatur adhuc ex ea Confessarius: Quando gratia ista tibi indulgetur, ubinam tunc es? Ver-
 sor tunc inquit Joanna in Cælo, ne-
 scio tamen an in corpore, an extra
 corpus ibi sim. Anima mea tunc in
 tam suavi est quiete, atque ita absor-
 pta in vastissimo suavitatis ac dul-
 cedinis oceano, ut hæc neque ex-
 poni verbis neque imaginatione
 comprehendi queant. Existimat
 Confessarius, filiam suam Joannam
 in sublimissimo isto raptu, Divinam
 Essentiam per transennam, ac velut in
 transitu conspexisse. Ego verò eam
 mihi non sumo audaciam ut opinioni
 ejus suffragar, singularis quippe præ-
 rogativa hæc nemini Sanctorum abs-
 que contradictione adjudicari po-
 test, nisi fortè uni solique Sanctissi-
 mæ Virgini MARIE. Fortè tunc
 Sponsæ suæ DEUS stillam gloriæ
 suæ, ut olim in Monte Thaboræ
 indulgit. Sed jam longius per librum
 hunc 4. expatiari calamum nostrum
 nolumus. Præscribimus idcirco di-
 versas alias gratias Divinosque favo-
 res, qui huic Sponsæ ejus obrigerunt,
 quò nimirum confecto libro isto, gra-
 dum ad sequentem faciamus, in quo
 breviter continentur nobilissimæ Sor.
 Joannæ virtutes, quarum heroicæ
 exercitationes ac praxes, idoneam
 eam dignamque reddidere, ad eas
 gratias ac favores de manu Al-
 tissimi percipiendas.

An in ei
 raptu Di-
 vinam es-
 sentiam vi-
 derit Joan-
 na.

LIBRI QUARTI FINIS.

LIBER